

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

2012-2013 Sayı: 28 [Ocak 2013]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULÜBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Spor Etkinliklerimiz

Editörden Merhaba...

" ...
Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksınız
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani bütün işin gücün yaşamak olacak.
... "

Nazım Hikmet Ran, Yaşamaya Dair, 1947

Annem ve babamın sanata olan tutkusu, çocukluğumdan beri sıradışı miktarda çok kitap barındıran bir evde yaşamamı sağladı. Salonumuzu duvardan duvara kaplayan kütüphane çocukluğumda bana uçsuz bucaksız görünürdü, aynen hayat gibi. Yaklaşık on yaşındayken, bir gün raflardan birinde turuncu ve kırmızı kapaklı ince bir kitap buldum: Nazım Hikmet'in Seçme Şiirleri. O yaşta bana en çok "Mavi Gözlü Dev, Minnacık Kadın ve Hanımelleri"nde anlatılan aşk hikayesi dokunmuştu. Yıllar geçtikçe Mavi Gözlü Dev'in terk edilmesini unuttuysam da Nazım'ın bana bu şiirle öğrettiği bir şey hala aklımda: şiirin gücü.

Dizeler insanı ağlatabilir veya güldürebilir, huzur verebilir veya rahatsız edebilir, uyutabilir veya uyandırabilir. Bu şiirde sonuncusu geçerli. Uyumayı seçtiğimiz takdirde kolaylıkla şiirin hayatın güzelliğini anlattığını söyleyebiliriz. Ne var ki benim aklımdan geçen ve aslında her birimizin bildiği cevap -gerçek cevap-: Şiir hayatın ağırlığından bahsediyor. Yaşamaya doğduğumuz anda başlarız, yani yaşama eylemi tamamen istemsiz, doğal bir eylemdir. Ne var ki yaşımız ilerledikçe bu ilk eylemin aslında dünya yüzündeki tek endişemiz olması gerektiğini unuttur ve başka "gereklilikler"de kayboluruz. Yaşama eylemi bu diğer küçük gereklilikleri kapsar ; fakat onlar dolayısıyla gerçekleştirilemez. Aksine, yaşamının hakkını vermenin tek yolu onun önemini farkına varmak ve bu farkındalıkla yaşamaktır. Önümüzdeki küçük görevleri başarıyla tamamlamak veya bizden beklenenleri yerine getirmeye çalışmaktansa, yaşamının büyüklüğünü anlamaya çalışmalıyız. Bunu başarmak zaten eylemin kapsadığı diğer her şeyi de başarmak demek olacaktır.

Yani hayat aslında Nazım'ın söylediği ve sincapların yaşadığı gibidir. Sincap hayatın, hayatta olmanın önemini anlar: Fındık arayışındaki ciddiyetin sebebi de bu anlayıştır. Bu duygu hayatta kalma içgüdüünün veya açlığın ötesindedir. Bu duygu durdurulamaz yaşama dürtüsüdür. Bu duygu insanların tümü tarafından paylaşılarak onları birleştirir ve Nazım'ın dizelerine düşer: "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine; bu hasret bizim."

Farkındalık haliyle yaşamak, yazmak, anlatmak... Gelin siz de bu paylaşıma ortak olun ve sayfaları çevirmeye başlayın.

Azra CEYLAN

Toujours se poser la question du sens/ Sürekli olarak anlamı sorgulama , Jean-Michel TRICART ---- 4
Web sitemizin 15. gurur yılı ve yeni eklenen hizmetler, Ender ÜSTÜNGEL ---- 5

s. 4 / 5

Atatürk'ü Andıkça

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı Konuşması ----- 6
Atatürk Gençleri ----- 7

s. 6 / 7

Kültürel Etkinlik

Türkçe Tiyatro: Oyun Nasıl Oynanmalı? -----	8
Sergi: UYANIŞ ANI -----	10
PALAIS DE FRANCE -----	10
Atatürk Sergisi ve Kopuz Oda Orkestrası Konseri -----	10
Laurent Boron ile SineSLAM Atölyeleri -----	11
Yeni-Moda Eczanesi 110 yaşında: 1902-2012 -----	11
Açık Akşam: Bir Yılbaşı Konseri -----	11
Candide -----	12
Sabancı Müzesi'nde MONET sergisi gezisi -----	12
Sergi salonumuz yenilendi! -----	13
Saint-Joseph Lisesi'nde Sinema Buluşmaları: Cannes-Istanbul -----	13
Medya Günleri -----	14
Une classique de Saint Joseph: La Semaine des Artistes et des Talents! -----	14
Joli Mois de Juin -----	15
Le Concert de BEA -----	16
Le Futurisme -----	16
Much Ado About Nothing -----	17
Ağaç Tasarımı Yarışması -----	17
Le FrenchShip I-II -----	18-19
Sinema ve Psikanaliz -----	20
Izmir Sj etkinliğindeydik -----	21
Bilim Haftası Etkinliklerinden Tıp ve Etik -----	22

s. 8 / 22

Şiirler

Sarı Duvarlar -----	45
Kayboluş -----	45
Aşk -----	45
Kedi -----	45
Kayboluş Yaşamak -----	46
Uzağı Görmek (Başka Türü Mavi) -----	47
Siyah Kadran -----	47
Saklı Defter -----	47
Yeşil -----	47
Vapur -----	47
Adımlarımın Kayboluşu -----	47
Maviyi Sevmediğini Düşündürdü Küçük Kız -----	48
Günah Benden Gitmiş Bir Kere -----	48
Hatıralar -----	48
Şehre Ağıt -----	48
L'Autre Jour en Normandie -----	48
Kayboldum Anne -----	48

s. 45 / 48

Eleştiri / İnceleme

L'école garde-t-elle encore son rôle fondamental? -	42
Niçin Milliyetçi Değilim? -----	43
Çağın İnsanına Mektup -----	43
Faits Divers Insolites -----	44

s. 42 / 44

Öyküler

Zoraki Gezgin -----	50-51
Bilmiyorum -----	50
Les Pirates -----	50
Le Meilleur -----	50
Belli ki Umursamıyordum -----	50
Sonu Yok -----	50
Ma Partie Favorite -----	50
Biessure Mutuelle -----	50

s. 50 / 56

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr
2012-2013 Sayı: 28
[OCAK 2013]

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mişel TAGAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Zeliha BARLAS
Mişel TAGAN

SEÇİCİ KURUL

Dilem ÇEBİ Alaz YALIM
Zeynep ÇİÇEK Meltem ARSLAN
Ece GÖRGÜN Selin MUTLU
Helin OKÇUOĞLU Zeynep AKTAŞ
Zeynep SİLAV Deniz EKMEKÇİ
Katya PAUS

EDİTÖR
Azra CEYLAN

KAPAK RESMİ
Dilem ÇEBİ

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Deneme / Makale

Harekete Geç!	23
Farkı Sen Yarat	24
Mektup	24
Ey insanoğlu	25
Yeşil	26
Müzik	26
Açık Mektup	27
Dinle Sevgili	27
Geçmişten Günümüze Gelen Bir Dil: Türkçe	28
Eğitimde Fırsat Eşitliği	28
Dün Kadıköy	28
Ultrasonografi	30-31
Birleşmiş Milletler Kulübü	31
İnsan "Olmak ya da Olmamak (İşte Bütün Sorun Bu)" Shakespeare	32-33
Mektup	34
Geleceğin Anneleri	35
Yaz'ım Ben	35
Carpe Diem, Yani Anı Yaşa!	36
Gün	36
Zaman	37
Sonbahar Deyince Aklıma	37
Ekşi	38
Suyu Çıkmış	38
l'histoire d'une feuille en automne	39
La Feuille et la Chenille	39
İnsanın Yolculuğu	40-41

s. 23/41

Kültür-Sanat-Spor

Le Voyage Peut-il Etre une Ecole?	57
Fransa ve Şatolar	58
L'Education de L'Homme et le Sport	59
Avrupa Nükleer Araştırmalar Merkezi'ni Ziyaret	60
S'orienter vers la véritable culture	61
Solving the Perplexing Climate and Unveiling the Substructure	62
Binicilik	63
Sanayileşme ve Küçük Esnaf	64
Yok Olmaya Yüz Tutan Esnaf Kültürü	65
La Magie du Jazz	66
Sauver sa Liberté	67

s. 57/67

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Mesleğimizi Gerçekten "Seçiyor" muyuz?	68
Un Jeune Esprit et sa Carrière	69
Etre Jeune dans le Monde Actuel	70
Hazırlık Sınıfları Aşevi Gezisi	71
Önerdiğim Kitaplar	72

s. 68/72

Toujours se poser la question du sens Sürekli olarak anlamı sorgulama

Marcel Gauchet, un philosophe contemporain, écrit dans Le Monde du 2 septembre 2011 : « L'école est prise dans ce grand mouvement utilitariste de nos sociétés qui ne lui rend pas la tâche facile. Les élèves ne font que le répercuter avec leur objection lancinante : à quoi ça sert ? est-ce que c'est noté ? C'est le grand paradoxe de nos sociétés qui se veulent des sociétés de la connaissance mais elles ont perdu de vue la fonction véritable de la connaissance. On réagit, on gère, on s'adapte mais ce dont nous avons besoin, c'est de retrouver le sens des savoirs et de la culture. »

Çağdaş bir düşünür olan Marcel Gauchet 2 Eylül 2011 tarihli Le Monde'da şöyle yazıyor: « Büyük faydacılık akımının okulun işlevini pek de kolaylaştırmadığı günümüz toplumunda okul da bu akıma göre düşünülüyor. Öğrenciler sürekli olarak okulun işlevini sancılı bir eleştiri ile sorguluyorlar: Okul neye yarıyor? Bu soru dikkate alınıyor mu? Söz konusu durum bilgi toplumu olduklarını iddia eden günümüz toplumlarının büyük çelişkisidir; ancak onlar bilginin gerçek işlevini gözden kaçırmış gözüküyorlar. »

Quelles compétences un lycéen de 12ème a-t-il pu développer à l'issue de ses cinq années de formation à Saint Joseph ? Il me semble qu'on peut les regrouper en quatre grands domaines :

- la pratique et la maîtrise de trois langues (le turc, le français et l'anglais) dans les quatre compétences : compréhension écrite, compréhension orale, expression écrite, expression orale, sans oublier que chaque langue véhicule une façon propre d'être au monde.
- les principaux éléments de mathématiques et de culture scientifique (mobiliser des raisonnements qui permettent de résoudre des problèmes) et la maîtrise des technologies de l'information et de la communication (apprendre à en faire un usage raisonné).
- une culture humaniste : acquérir des repères en histoire, géographie, littérature, arts, philosophie, pour former son jugement, son goût, sa sensibilité, son intériorité.
- des compétences sociales et civiques (maîtriser les règles de la vie en société et les mettre en oeuvre au lycée : droits et devoirs, autonomie, engagement) acquises par l'éducation physique et sportive, par les clubs, ...

Saint Joseph'te beş yıl öğrenim görmüş olan 12. sınıf öğrencisi acaba hangi yetkinliklerini geliştirmiştir? Bunları dört büyük alanda düşünebiliriz kanaatindeyim:

- Üç dilin (Türkçe, Fransızca, İngilizce) dört bilgi alanında yazılı ve sözlü ifadeyi anlama, yazılı ve sözlü ifadede kullanılmak üzere iyi bir seviyede, her dilin dünyada kendine göre bir var oluş biçiminin iletişim aracı olduğunu unutmadan, öğrenilip uygulanması.
- Matematiğin temel öğeleri ve bilimsel kültür (problemleri çözümlmeye yarayan düşünme yöntemlerini harekete geçirmek), bilgi edinme ve iletişim teknolojilerine iyi seviyede hakim olunması (onlarla düşünülüp tasarlanmış bir kullanım aracı yapma amacıyla).
- Hümanist bir kültür: Düşünme, beğeni, duyarlılık, iç dünya yetilerini şekillendirmek için tarih, coğrafya, edebiyat, sanat, felsefe alanında temel bilgiler edinmek.
- Beden eğitimi, spor, eğitsel kol faaliyetleri ile edinilen toplumsal hayat ve yurttaşlık yetkinlikleri (toplumsal hayatın kurallarını iyi bir seviyede öğrenme ve onları lise hayatında uygulamaya geçirme: Haklar ve görevler, özerk davranış, bir göreve kendini adanma).

Aucun domaine n'est plus important que l'autre, aucune matière n'est première, aucune filère n'est meilleure. L'élève doit articuler ses différents savoirs, décloisonner, établir des passerelles transversales pour aborder la complexité de ce XXIème siècle. C'est le développement harmonieux de cet ensemble de connaissances, de savoir-faire, de compétences qui permet au jeune de préparer avec succès son projet professionnel et de réussir sa vie personnelle et relationnelle.

Hiçbir alan diğerinden daha önemli değildir, hiçbir ders ilk sırada, hiçbir uygulama alanı en iyisi değildir. Öğrenci XXI. Yüzyılın karmaşıklığına akıl erdirebilmek için farklı bilgileri kullanmalı, onları bağdaştırmalı, aralarında yatay köprüler kurmalıdır. Bütün bu bilgilerin, kullanabilme yetisi, yetkinliklerin uyumlu gelişimi; gençlerin başarılı bir şekilde iş ve ilişki hayatına hazırlanabilmelerini sağlayacaktır.

Dans ce temps long : cinq années à Saint Joseph (après huit années d'école primaire), nous tentons de continuer à promouvoir l'un des moteurs de l'apprentissage que les frères nous ont transmis : le plaisir de découvrir, de comprendre, de s'émouvoir face aux oeuvres. Je souhaite que notre Lycée Saint Joseph se situe dans cette tradition lasallienne, dans cette perspective : qu'il permette aux jeunes qui nous sont confiés de penser par eux-mêmes, d'apprendre à se connaître, à comprendre les autres et le monde pour devenir demain des citoyens libres et responsables.

Bu uzun süre içinde: Saint Joseph'te (sekiz ilköğretim yılından sonra) frerlerin bize aktardığı itici güçlerden birinin, eserleri incelerken keşfetme, anlama ve heyecan duymanın zevkine varmanın öğrenilebilmesine devam edilmesi için çaba harcıyoruz. Saint Joseph Lisesi'nin gelenekler çerçevesinde bu bakış açısıyla yer almasını temenni ediyorum. Bu bakış açısı bize emanet edilen gençlerin kendi başlarına düşünme, kendilerini tanımlama, ötekini ve dünyayı anlama, yarınlarda özgür ve sorumlu yurttaşlar olabilmeleri için yol gösterici olsun.

Jean-Michel TRICART
Directeur

İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi Müdürü

Web sitemizin 15. gurur yılı ve yeni eklenen hizmetler

Web sitemizin 15. gurur yılı ve yeni eklenen hizmetler Yayın hayatına 1997'de başlayan web sitemizin içerik konusunda bir çok ödül aldığını biliyorsunuz. Bu ödüllerin sırtımıza ne kadar büyük bir sorumluluk yüklediğini de tahmin edersiniz. Siteye bilgileri girmek kadar, o bilgileri güncel tutmak da büyük bir zaman ve enerji gerektiriyor.

İnternet Kulübündeki öğrencilerimle ve meslektaşım, SJ Bilişim Koordinatörü Eren Kalelioğlu'nun desteğiyle siteyi güncel tutmaya çabalyoruz. Sitenin ön yüzünde görünmeyen ama inanılmaz bir enerji gerektiren bir iş daha var: hizmet birimlerinin (server) bakımı. Bu vesileyle, mutfağın arkasında çalışan Sinan ve Gökhan Beylere bir kez daha teşekkür ediyorum.

Teknolojiyi yoğun olarak kullanan öğrencilerimizin beklentilerini karşılamak için siteye yeni hizmetler eklemeye, mevcut hizmetleri geliştirmeye çalışıyoruz. Size gerçekleşen bu yeniliklerden ve projelerimizden söz etmek istiyorum.

Palmares arşivi

Palmareslerin (okul yıllıkları) taranması ve yayına konması öncelikli projelerimiz arasındaydı. Elimizdeki tüm palmaresleri taramaya başladık ve site üzerinden SJ'liler veritabanına üye olan Saint-Joseph'lilerin kullanımına açtık. Bu hizmete sitedeki Veritabanı sekmesinden ulaşabilirsiniz. Ocak 2013 itibarıyla 1930'lu yılları bitirmiş durumdayız. Geriye doğru tarama işlemine ara vermeksizin devam ediyoruz.

Veli Bilgilendirme

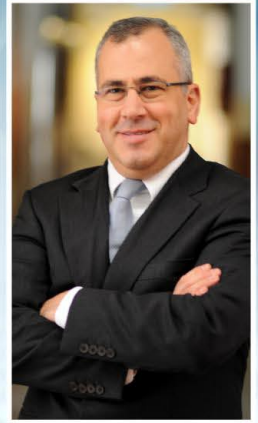
Öğrencilere ve velilere ait bilgileri girdiğimiz veritabanı güncelliğini hızlı biçimde kaybedebiliyor. Değişikliklerin bildirilmesinin unutulması sebebiyle geçici de olsa problem yaşayabiliyoruz. Veritabanını velilere açma ve düzenleme yetkisi vererek güncelleme projemiz sonuçlandı. Bu projede diğer Fransız liseleriyle ortaklaşa çalıştık. Teknik ekipten arkadaşlarımız Alexis ve Florent'ın yazdığı program Aralık ayının ortalarında aktive edildi ve velilere gönderdiğimiz kullanıcı ismi ve şifrelerle ilk bir hafta içinde 50 öğrenciye ve velilerine ait bilgiler hızla güncellendi.

Servis aracı izleme

Geçen yıllarda hizmete soktuğumuz bu sistem yenilendi. Okul servisini kullanan öğrencilerin velileri, kendilerine gönderilen kullanıcı ismi ve şifre ile sisteme giriş yaparak aracın nerede olduğunu internet üzerinden izleyebilirler.

Saint-Joseph sosyal medyada

Sosyal medyada onlarca Saint-Joseph grubu vardı. Biz de resmî bir kanalımız olsun düşüncesiyle 2012 sonunda hem Facebook'ta hem Twitter'da resmî hesaplarımızı açtık. Bizi şu adreslerden izleyebilirsiniz: www.facebook.com/istanbulsaintjoseph www.twitter.com/istanbulsj

SSS - Sıkça Sorulan Sorular

Sıkça sorulan sorular bölümümüz yıllardır öğrenci ve velilerin hizmetindeydi. Bu bölüm yenilendi ve konu başlıklarına göre sil baştan düzenlendi. Velilerden ricamız cevabını bulamadıkları sorular varsa bize yazmaları.

İki dilli site ve karşılaştığımız sorunlar

Teknik bir bilgi olmasına rağmen burada söz etmeden geçemeyeğim : sitemizde içerik yönetimi son 3-4 yıldır Joomla ile yapılmakta. Yeni sürüme terfi ederken bir zorlukla karşılaştık. Eski sistemde yazılan bir makale diğer dillere çevriliyordu, yeni sürümde ise her dil ayrı bir site gibi değerlendiriliyor yani yazılan her makalenin diğer dillere çevrilmesi gibi bir zorunluluk yok. Çevirilerin taşınması için hazır eklentiler işe yaramayınca elimizdeki çevirileri tek tek taşımak zorunda kaldık. Uzun bir uğraştan sonra Aralık ayı sonunda sitemiz eskiden olduğu gibi Fransızcaya tam olarak çevrilmiş oldu. Yine de gözümüzden kaçan noktalar olabilir, lütfen böyle bir sorunla karşılaşırsanız bizi internet@sj.k12.tr adresine mesaj atarak uyarın.

Üç dilli site projesi

Eski sitemizde İngilizce çevirileri yetiştirebildiğimiz kadarıyla yayınlıyorduk. Yeni sitede henüz İngilizce bölümü yok. Bu bölümün de en az Fransızca kadar zengin ve kusursuz olması için bir yol arıyorduk. Sonunda İngilizce öğretmenimiz Ebru Hanım (Özgören) gözetiminde lise 2 öğrencilerinden bir çeviri grubu oluşturduk: Selin Ellibeş, Evin Figen, Dilara Güvenç, Batu Özü Türk, Sedef Sezginer, Nilüfer Sümer, Pırıl Tuncalı, Cansu YeğİN.

Proje sorumlusu Utku Kabuli Aytaç (Lise 4) makalelerin kopyalanması ve menülere bağlanması işlemini internet kulübü öğrencilerinin yardımıyla bitirdi. Şimdi projenin uygulama sorumlusu Gencer Ateş (Lise 2) makaleleri çeviri grubuna paylaştırarak önce eldekilerin çevrilmesini sağlayacak daha sonra yeni eklenecek makalelerin üç dilde yayınlanmasını organize edecek.

Bu projemizin Haziran 2013 sonunda bitmesini umuyoruz. Sizden ricamız gördüğünüz hataları, eksiklikleri bize bildirmeniz.

Sağlık, mutluluk ve huzur dolu bir yıl dileklerimizle...

Ender ÜSTÜNGEL '1983
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı Konuşması...

Sevgili öğrenciler ve değerli meslektaşlarım,

Sizlere bugün Cumhuriyet'in ve demokrasinin erdemlerinden bahsetmek için neler söyleyeceğimi düşünürken, geçmişte bu konuda söylenmiş sözler üzerine bir araştırma yapma gereği duydum. Elime geçen metinler içerisinden bir tanesi, özellikle de tarihin derinliklerinden günümüze ulaşmayı başardığı için bana çarpıcı geldi. İnsanlığa başta demokrasi olmak üzere pek çok önemli değer armağan etmiş Antik Yunan toplumunun önemli figürlerinden birisi olan Perikles bakın demokrasinin erdemi üzerine 2500 yıl önce neler söylemiş:

«Şunu belirtmeliyim ki, bizim yönetim sistemimiz komşularımızın yönetim sistemlerinin bir kopyası değil; daha ziyade, onlar için bir modeldir. Devlet düzenimize demokrasi denilir; çünkü güç küçük bir azınlığın değil; halkın elindedir. Yurttaşlarımız arasında anlaşmazlıkların söz konusu olduğu durumlarda, herkes yasalar karşısında eşittir; kamu görevini kimin üstleneceğinin söz konusu olduğu durumlarda belirleyici olan kişinin hangi sınıfa mensup olduğu değil, kimin işin hakkını verebileceğidir. İçinde devlete hizmet etme arzusu olduğu sürece, kimse fakir diye siyasetten dışlanamaz. Tıpkı siyasal yaşamımız gibi, günlük yaşamımız, birbirimizle ilişkilerimiz de hür ve açıktır. Kendi istediği gibi yaşayan komşumuzla tartışmaz, ona kötü gözle bakmayız; çünkü ona kötü gözle bakmak, zarar vermese bile incitir. Özel yaşantımız özgür ve hoşgörülüdür; ama kamu yaşamında yasaya saygılıyız; çünkü kamu yaşamı saygı gerektirir.»

Bu konuşmadan yüzlerce yıl sonra, kendi demokrasimizden, insanların 2500 yıl önce ortaya attığı ideallere uygun biçimde bahsedebiliyorsak, o zaman bizim Cumhuriyetimiz ihtiyaç duyduğu anlama kavuşmuş demektir. Umarım yaklaşmakta olan Cumhuriyet Bayramı vesilesiyle bu Cumhuriyet'in birer vatandaşı olarak her birimiz bu konu üzerine düşünme ve fikir üretme şansına sahip oluruz.

Cumhuriyet Bayramı kutlu olsun.

Fırat GÜLLÜ

Atatürk Gençleri

Martılar o gün bir başka uçuyordu. Rüzgar bir başka esiyordu, yağmur bir başka yağıyordu. İnsanlar bir başka bakıyorlardı sokaklara. Herkes, her şey bir başkaydı. Kim bilebilirdi 10 rakamının bu kadar uğursuz olacağını? Kim bilebilirdi saat 9'u 5 geçince güneşi yeni açmış bir ülkenin gece soğuğuna ve karanlığına hapis olacağını? Kim bilebilirdi Ata'mızın Azrail ile olan savaşını kaybedeceğini? Herkes mutsuz, herkes hayal kırıklığı içerisinde. Evet, bu bir gerçek; Ata'mızın gözleri kapalı, sonsuzluğa bırakmış kendini.

"Beni unutturmaya çalışanlar olacaktır." Bir kez daha gözlerim doluyor. Bir insan ne kadar zeki olursa olsun geleceği bu kadar net görebilir mi? Halkını bu kadar iyi tanıyabilir mi? Ölümünden sonra bile bu kadar iz bırakabilir mi? Hala sosyal paylaşım sitelerinde bazı kendini bilmezlerin, cahillerin, iki lafı bir araya getiremeyenlerin Ata'mız hakkında düşünmeden yorum yaptıklarını görebiliyoruz. Bilimi ve feni savunduğumuzda "gözü boyanmış" oluyoruz. Yıl oldu 2013, hala bazı toplumlar insanlığı yeni keşfetmiş gibi davranıyorlar. Ata'mızın kemiklerini bu denli sızlattığımızı hatırlamıyorum, hatırlamak istemiyorum.

Atatürk'ün çağdaşlık ve uygarlıkla ilgili sözleri kulaklarımı çınlatıyor şimdi de. "Bugüne dek elde ettiğimiz başarılar bize; ancak ilerleme ve uygarlığa doğru bir yol açmıştır, hedefe

ulaşmış değiliz. Bize ve torunlarımıza düşen görev bu yol üzerinde hiç şaşırmadan yürümektir." Fakat biz, kuvvet neredeyse oraya yönelen Türk toplumu, çoktan yolumuzdan şaştık. Düşmanlarımız bizden sinsi ve ahlaksız çıktılar, geleceğimizle oynadılar. Artık karanlık bir yolda, ince bir ip üzerinde ilerleyen biz Atatürk gençleri, bütün ince ipleri birleştirerek kendimize zemin hazırlayıp düşmana karşı savaşmak, Cumhuriyetimizi korumak durumundayız. Bunun tek yolu da bilim ve fenden şaşmamak, çalışmak, toplumun düzeyinin üzerine çıkmaktadır.

Bastığımız yerlere toprak demeden geçmememiz gerektiğini bir kez daha anımsıyorum. Daha fazla geç olmadan biz Türk gençlerinin aklımızı başımıza devşirip hakiki, özgürlük ve çağdaşlık yolunda ilerlememiz gerektiğini farkındayım. Bu topraklar için boşuna tonlarca kan dökülmemiştir. Bizler için şehit olan binlerce askeri düşündüğümde üşüyorum, korkuyorum... Ata'm sen rahat uyu, biz Cumhuriyet'in bekçileriyiz!

Pelinsu ARSLAN

kalacaktır. Ancak bu kararları kendisi değil, oyunu bir yarışma formatı içinde izleyen bir çarı-koca çift alacaktır. Oyunun nasıl devam edeceğine, nasıl oynanması gerektiğine bu yarışmacı çift karar verecektir. Vasif Öngören'in Türkan Şoray'ın hayatından esinlenerek yazdığı bu oyun içinde oyun, izleyenleri de ikilem içinde bırakırken, «ahlak mı? para mı?» sorusuna bolca değiniyor.

turc, qui a beaucoup été influencé par le théâtre épique et les œuvres de Brecht. Il a écrit cette pièce en s'inspirant de la vie de Türkan Şoray, une des plus grandes actrices du cinéma turc.

İstanbul, dans les années '70. Un théâtre qui organise un «jeu concours» intitulé «Comment jouer le jeu ?» : un couple marié, choisi parmi les spectateurs va jouer à un jeu où il doit prendre des décisions sur la suite d'une histoire qui lui est proposée. La règle est claire : La somme d'argent qu'il touchera, s'il gagne va doubler à chaque fois qu'il décide de faire continuer celle-ci.

Lieux et dates de représentations:

21 mai 2012: Lycée Saint-Joseph d'Izmir - 24 mai 2012: Lycée Saint-Michel d'Istanbul - 28 mai 2012: Lycée Saint-Joseph d'Istanbul (dans le cadre des Rencontre Théâtrales) - 05 juin 2012: İSTEK Belde Okulları - 08 juin 2012: Lycée Saint-Joseph d'Istanbul (dans le cadre de la Semaine des Talents)

Türkçe Tiyatro: Oyun Nasıl Oynanmalı?

Geçtiğimiz öğretim yılı sonunda, Türkçe Tiyatro Kulübünün sunduğu Vasif Öngören'in «Oyun Nasıl Oynanmalı» adlı oyunu İzmir Saint-Joseph'te, Saint-Michel Lisesi'nde, İSTEK Belde Okullarında ve okulumuzda da 2 kez olmak üzere toplam 5 kez seyirci karşısına çıktı.

Oyunun konusu şöyledi:

1970'ler İstanbul; Yoksul bir aileden gelen Sevil «artist» olma hayalleriyle yanıp tutuşmaktadır. «Anadolu Güzeli» seçilmiş ve film teklifleri gelmeye başlamıştır. Ailesi ve hayalleri arasında kalan Sevil, çizeceği yön için çeşitli kararlar almak zorunda

Oyun tarihleri ve yerleri:

21 Mayıs 2012: İzmir Saint-Joseph - 24 Mayıs 2012: Saint-Michel Lisesi - 28 Mayıs 2012: İstanbul Saint-Joseph (6. Liselerarası Tiyatro Buluşması kapsamında)
05 Haziran 2012: İSTEK Belde Okulları - 08 Haziran 2012: İstanbul Saint-Joseph (Sant ve Yetenek Haftası kapsamında)

A la fin de l'année scolaire 2011-2012, la pièce intitulée « Comment Jouer le Jeu ? » de Vasif Öngören préparée par club de théâtre turc, a fait cinq représentations dont trois à l'extérieur du lycée. La pièce a été représentée à Saint-Joseph d'Izmir, à Saint-Michel et à İSTEK Belde Okulları.

Sujet de la pièce:

Une pièce écrite en 1974 par Vasif Öngören, célèbre auteur des œuvres de Brecht. Il a écrit cette pièce en s'inspirant de la vie

Sergi: UYANIŞ ANI [4-22 Ekim 2012]

Uyanış anı, özel bir an... Kendinde olma ve olmama, düş ile gerçek, gece ile gündüz arasında bir değişim, karşılıklarla dolu bir geçiş anı.

5. Burunda Sanat Festivali kapsamında gerçekleştirilen «Uyanış Anı» sergisi, ressam, fotoğrafçı, heykeltıraş, değişik disiplinlerden 16 Lokomotif üyesi plastik sanatçıyı 4-22 Ekim 2012 tarihleri arasında ilk kez Saint-Joseph'in sergi salonunda biraraya getirdi.

Aysenur Artar - Emine Akbucak - Esra Kızır Gökçen - Evren Gül - Feride Dayanç - Hüma Birgül - Justin Eccles - Kerem Ağralıgil - Laurel Eccles - Merih Yıldız - Serhat Koçak - Sophie Cohen - Şebnem Altuntaş - Uğur Ataş - Volkan Çöteloğlu - Zehra Ferda Bigat'in eserleri Esra Kızır Gökçen'in küratörlüğünde sunuldu.

İstanbul Saint-Joseph Lisesi'nin 2012-2013 öğretim yılının ilk Açık Akşamı olan bu serginin açılışında, Duygu Güngör ve Mihran Tomasyan'ın hazırladığı, yine «Uyanış Anı» temalı özel bir doğaçlama dans performansı sanatseverlerle buluştu.

Exposition: L'INSTANT DU REVEIL [du 4 au 22 novembre 2012]

«L'instant du réveil»... Comment parler de ces quelques délicates secondes entre conscience et inconscience, un instant de retour à la vie ? Le réveil peut représenter la connaissance qu'à l'homme de ses pensées, de ses sentiments et de ses actes, la conscience de soi.

Présenté par l'association Lokomotif dans le cadre la 5ème édition du Burunda Sanat Festivali-Moda, entre le 4 et 22 Novembre dernier, l'exposition intitulée « L'Instant du Réveil » a réuni 16 artistes provenant des disciplines différentes (peintres, photographes, sculpteurs).

Le œuvres de Aysenur Artar, Emine Akbucak, Esra Kızır Gökçen, Evren Gül, Feride Dayanç, Hüma Birgül, Justin Eccles, Kerem Ağralıgil, Laurel Eccles, Merih Yıldız, Serhat Koçak, Sophie Cohen, Şebnem Altuntaş, Uğur Ataş, Volkan Çöteloğlu et de Zehra Ferda Bigat ont été présentées pendant trois semaines dans la salle d'exposition de notre lycée.

Lors du vernissage, qui représentait le premier « Açık Akşam » (Soirée publique) de l'année scolaire 2012-2013, nos invités ont eu le plaisir de découvrir une performance de danse improvisée par Duygu Güngör et Mihran Tomasyan sous le même titre: L'instant du réveil.

Lokomotif Kültür ve Sanat Derneği / L'Association Lokomotif pour la culture et les arts: www.lokomotif-art.com

Palais de France [18 octobre 2012]

Les prestigieux Lycées Français Saint-Joseph, Saint-Michel et İzmir Saint-Joseph de Turquie ont organisé le jeudi 18 octobre 2012 une soirée spéciale au Palais de France avec le soutien et en présence de M. L'Ambassadeur Laurent BILLI, M.Le Consul Général Hervé MAGRO.

Cette soirée a réuni plus de 400 invités de marque majoritairement diplômés de nos institutions. Importants hommes d'affaires, dirigeants, diplomates, académiciens, célèbres journalistes et artistes.

Outre leurs diplômés franco-turcs, ils avaient comme point commun de travailler depuis de longues années comme des ambassadeurs culturels bénévoles et non politiques de ces deux cultures afin de soutenir et fortifier l'amitié et la solidarité entre la France et la Turquie.

De la même manière, avec la participation à la soirée d'Interfrench (le réseau d'hommes d'affaires francophones), les directeurs et les PDG d'importantes entreprises franco-turques ont été présents parmi les invités et ont souligné l'importance des échanges commerciaux entre les deux pays.

Dans ce cadre, Notre Cher Frère Visiteur Régis ROBBE a fait un discours au noms des Lycées Français Saint-Joseph et Saint-Michel qui ont une longue et riche histoire éducative en Turquie. Il a également mis l'accent sur la vision qui se prolonge par le biais de nos Anciens, au niveau des échanges commerciaux, académiques, culturels et artistiques. Une mission qui depuis plus d'un siècle a contribué considérablement à tisser les liens entre les deux nations.

Le concert de musique classique "Fête Galante Au Divan- Alafranga Divan" a animé la soirée. Il a été également préparé par les talentueux musiciens parmi les Anciens et a fait également référence à ce biculturalisme franco-turc en proposant aux invités un concept de musique classique de fusion.

Il s'agissait d'une réinterprétation des oeuvres classiques des compositeurs français avec des instruments turcs et ottomans.

Enfin, l'annonce de la première "bourse indépendante du livre" destinée aux étudiants turcs en partenariat avec idifix.com (plus grand fournisseur du livre en ligne de Turquie) a montré que l'importante notion lasallienne de solidarité envers les personnes qui sont en état de nécessité a été toujours bien ancrée dans la communauté des Anciens.

Türkiye'nin en köklü ve saygın eğitim kurumlarından olan İstanbul Saint-Joseph, Saint-Michel ve İzmir Saint-Joseph Fransız Liseleri 18 Ekim perşembe günü, ekselansları Sayın Fransa Büyükelçisi Laurent BILLI ve Sayın Fransa Başkonsolosu Hervé MAGRO'nun desteği ve katılımlarıyla, tarihi mirasıyla ünlü Fransız sarayında özel bir davet gerçekleştirildi.

400'den fazla seçkin bir katılımcı kitlesinin davetli olduğu gece çerçevesinde; kurumlarımızdan mezun olan alanında saygın ve ünlü; iş adamları, diplomatlar, akademisyenler, gazeteciler, sanatçılar ve yöneticiler ağırlandı. Konuklarımız eğitim kurumlarımızdan mezun olmanın dışında, uzun yıllardır Fransa ve Türkiye arasında gönüllü kültür elçiliğini üstlenmiş ve iki ülke arasındaki dostluk ve işbirliğine kendi alanlarında katkıda bulunmuş ve destek olmuş kişileri.

Yine bu çerçevede Sevgili Kurucu temsilcimiz Regis Robbe Saint-Joseph ve Saint-Michel Liseleri adına bir konuşma yaparak, liselimizin Türkiye'deki uzun eğitim tarihini dikkati çekti ve mezunlarla devam eden dayanışmaya vurgu yaptı.

Aynı şekilde Interfrench Frankofon iş dünyası ağının desteğiyle, Türkiye'nin önde gelen pek çok Fransız yatırım şirketinin üst düzey yöneticileri ve ortakları da organizasyona katılım gösterdi. Etkinlik çerçevesinde, bir asrı aşkın süredir Fransız ve Türk kültürünü en iyi şekilde temsil edip, yetiştirdiği mezunlarla iki ülke arasındaki siyasi, ticari, akademik, kültürel ve sanatsal ilişkilerin gelişimine eşiz katkılarda bulunan kurumlarımızın bu misyonlarının 21.yüzyılda da en iyi şekilde devam ettirginin altı çizilerek, uluslarımız arasında yüzyıllardır var olan derin ve sağlam bağa vurgu yapıldı.

Gecede konser veren ve yine kurumlarımızdan mezun müzisyenlerin yer aldığı "Fête Galante Au Divan - Divan Alafranga" klasik müzik konseri, yine bu çift költürlülüğün altını çizerek davetlilere Fransız ve Türk müzik ve enstrümanlarının kullanıldığı bir füzyon müzik konsepti sundu.

Atatürk Sergisi

ve Kopuz Oda Orkestrası Konseri [6-11 Kasım 2012]

Atatürk'ü anma haftası etkinlikleri çerçevesinde

"Unutmayız Atatürk" sergisi, Saint-Joseph'liler Derneği üyesi Sayın Demir Alp Serezli öncülüğünde Atatürk'ü anma ve Anadolu'da yaşanan destansı aydınlanma öyküsünden kesitler sunma amacıyla düzenlendi.

Kendisi de Saint-Joseph mezunu olan, Dr. Seyhun Binzet'in koleksiyonundan seçilen fotoğraf ve kartpostallar, Atatürk'ün özdeyişleriyle daha büyük bir anlam kazandı. Sergi açılış akşamında (8 Kasım Perşembe) ayrıca Kopuz Oda Orkestrası, yine Atatürk'ü Anma haftası etkinlikleri çerçevesinde çok güzel bir konser sundu.

Exposition Atatürk

et Concert de l'Orchestre de Chambre Kopuz [du 6 au 11 Novembre 2012]

dans le cadre de la semaine de la commémoration d'Atatürk

L'exposition intitulé "Nous n'oublierons pas, Atatürk" a été présenté dans la salle d'exposition de notre lycée par l'initiative de Monsieur Demir Alp Serezli, membre de l'association des Anciens du Lycée Saint-Joseph, préparée dans le but de commémorer Atatürk en apportant un bref aperçu à l'épopée du siècle des Lumières turc.

Les photographies et cartes postales, choisies parmi la collection du Docteur Seyhun Binzet, diplômé de Saint-Joseph, ont été accompagnées par les devises d'Atatürk.

Parallèlement à la soirée de vernissage, le jeudi 8 décembre, nos invités ont assisté à un concert de l'orchestre de chambre Kopuz, présenté dans le cadre de la semaine.

Sur l'écran noir de mes nuits blanches,
moi je me fais mon cinéma...

CinéSLAM
9èmes
novembre'12

Laurent Boron

ile SineSLAM Atölyeleri

9. Sınıflar [19 - 22 Kasım 2012]

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Laurent Boron ile bir SLAM macerasına daha atıldık. Fransa'da Orléans'da yaşayan, yazarlık ve slam atölyeleri gerçekleştiren yazar Laurent Boron 19 - 23 Kasım 2012 arasında yer alan slam atölyeleri için 9. sınıf öğrencilerimizle « SineSLAM » teması altında çalıştı. Öğrencilerimiz, slam parçalarını sinema dünyasından esinlenerek yarattılar. Bir hafta süren atölye çalışmalarının sonunda yine öğrencilerimizin oluşturduğu bir video klip, «Je publie donc je suis» (Yayınlıyorum, öyleyse varım) başlıklı blogumuzda yayınlandı.

Bu atölye çalışmalarındaki amacımız; Fransızca dersinde işlenen sinemayla ilgili terimleri hatırlamanın yanısıra öğrencilerimizi, şiirsel ve müzikal yaratıcılığa teşvik etmek, aynı zamanda yaratım sürecinde dijital malzemelerin kullanımını pekiştirmek oldu.

Amerikan İngilizcesi'ndeki «to slam a door» (kapı çarpmak) fiilinden türeyen SLAM, herhangi bir topluluk içinde, herhangi bir mekanda, bazen doğaçlayarak okunan şiir anlamına geliyor. Orta Çağ'daki şiirsel atışma geleneğinin ve günümüz «hiphop» tavrının hemen yanında yerini bulan SLAM, dinleyicisinin katılımıyla tamamlanan, bir müzikalitesi olan, paylaşımı, fikir alışverişini ve interaktiviteyi tetikleyen bir halk şiiri türü.

Ateliers CinéSLAM

avec Laurent Boron avec les niveaux 9èmes. [du 19 au 22 Novembre 2012]

Comme l'an dernier, nous nous sommes embarqués à nouveau dans l'aventure slam avec Laurent Boron. Cette année, le projet "CinéSLAM" propose aux élèves de 9e de se lancer dans la création d'un slam à partir du monde cinématographique sous l'égide de Laurent Boron, puis de produire un clip vidéo qui accompagnera l'enregistrement et qui sera mis en ligne sur notre blog "Je publie donc je suis".

Les objectifs sont de réinvestir le lexique et les leitmotifs du cinéma étudiés en classe, de stimuler l'imagination et la création sur les plans poétique et musical, mais aussi de s'approprier des outils numériques de création.

Saint-Joseph'te Bilim Haftası: [20 Aralık 2012 - 3 Ocak 2013]

Yeni-Moda Eczanesi 110 yaşında: 1902-2012

Bu yıl, Yeni-Moda Eczanesinin 110. kuruluş yılı. Eczanenin 1902 yılında Kızıltoprak'ta başlayan yolculuğu 1928 yılından beri Moda'da sürüyor.

Yılların biriktirdiği deneyim, anılar, dostlukların yanısıra ilk günden bugüne kadar kullanılan eczacılık aletleri, ilaçlar, ilaç kutuları, cam şişeler, kavanozlar, mobilyalar ve hâlâ reçeteye göre ilaç yapılıyor olması, çocukluğundan beri eczaneye hayran olan fotoğrafçının merceğine yansısı ve ortaya bir fotoğraf sergisi çıktı. Bu sefer eczanede değil, bilim haftası etkinlikleri çerçevesinde Saint-Joseph Lisesinde buluştuk.

Sergi açılışı: 20 Aralık 2012 Perşembe saat 20:00, Saint-Joseph Lisesi sergi salonu
Eczacı Melih Ziya Sezer, Fotoğrafçı Ö. Selçuk Özdi

Semaine des Sciences à Saint-Joseph: [du 20 décembre 2012 au 3 janvier 2013]

La pharmacie Yeni-Moda fête ses 110 ans: 1902-2012

Cette année, la pharmacie Yeni-Moda fête ses 110 ans. L'histoire de la pharmacie qui débute en 1902 à Kızıltoprak, continue depuis 1928 dans le quartier de Moda.

Au fil des années, un photographe admirateur de la pharmacie Yeni-Moda depuis son enfance, s'inspire de ce lieu de vie pour son travail : expériences, souvenirs, clients, équipements pharmaceutiques, médicaments, bouteilles en verre, bocaux, meubles et fabrication des médicaments sur ordonnance, sont au coeur de son travail.

Le pharmacien Melih Ziya Sezer et le photographe Ö. Selçuk Özdi, nous ont invités cette fois-ci, non pas à la pharmacie comme d'habitude, mais au Lycée Saint-Joseph pour le vernissage de l'exposition, dans le cadre des événements de la Semaine des Sciences.

Vernissage: Jeudi 20 décembre 2012 à partir de 20h

Açık Akşam: Bir Yılbaşı Konseri [27 Aralık 2012]

Solist: Emrah Nalbant

1986, Antakya doğumlu Emrah Nalbant, bağlama ile başladığı müzik kariyerini piyano ile devam ettirir. Pierre François ile çalışıp kısa sürede önemli gelişmeler gösterir. 2000 yılında Antakya Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazanarak piyano çalışmalarına Fatma Ayparlar ile devam eder. Nalbant, 2007 yılında Marmara Üniversitesi Müzik Öğretmenliği Bölümü'nü kazanır ve piyano çalışmalarına Aytaç Rızaguliyeva ile devam eder. Sanatın pek çok yönüyle ilgilenen Nalbant, resime ve spora da yakından ilgi duymaktadır. Özellikle izlenimci resamlara olan merakı onu bu tarzda önemli çalışmalar yaratmasına teşvik eder. Kendine ait besteleri ve transkripsiyonları da olan Nalbant, zaman zaman İdil Biret, Gülsin Onay, Oytun Eren, Ova Sünder gibi piyanistlerle çalışır. Bugün, Arsu Güzel Sanatlar Akademisi'nde Piyano Öğretmenliği yapan Nalbant, piyano çalışmalarını hâlâ Aytaç Rızaguliyeva ile sürdürmektedir. Marmara Üniversitesi, Kocaeli Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Caddebostan Kültür Merkezi, Moda Deniz Kulübü ve Antakya Kültür Merkezi'nde yer alan konserlerinden sonra, Emrah Nalbant, bu kez de Saint-Joseph lisesinde, Bach, Chopin, Listzt, Debussy ve Rahmaninoff'dan parçalar çaldığı bir konser sundu bizlere.

Açık Akşam: Concert du Nouvel An [27 décembre 2012]

Soliste: Emrah Nalbant

Né à Antakya en 1986, Emrah Nalbant débute sa carrière de musique avec le bağlama (instrument turc à corde pincée) puis se lance entièrement au piano et travaille avec Pierre François. En 2000, il gagne le concours du lycée des beaux-arts d'Antakya et continue à travailler au piano avec Fatma Ayparlar. A partir de 2007, Nalbant enseigne à l'université Marmara, faculté de musique et travaille cette fois-ci avec Aytaç Rızaguliyeva. Il s'intéresse aussi au sport et à la peinture et s'inspire des peintres impressionnistes lors de la composition de ses œuvres musicales et transcriptions. Nalbant joue plusieurs fois aux côtés des grands pianistes comme İdil Biret, Gülsin Onay, Oytun Eren, Ova Sünder. Aujourd'hui, il enseigne le piano à Arsu, Académie des Beaux Arts, et poursuit sa carrière sous l'égide d' Aytaç Rızaguliyeva. Après l'Université Marmara, le conservatoire de Kocaeli, le centre culturel d'Antakya, le centre culturel Caddebostan et Moda Deniz Kulübü, c'est à Saint-Joseph qu'il présente son répertoire composé des œuvres de Bach, Chopin, Listzt, Debussy et Rahmaninoff.

11. sınıflara müzikal sunum: Leonard Bernstein'in « Candide » opereti

21 Aralık Cuma günü tiyatro salonunda, tüm 11.sınıflara yönelik bir müzikal sunum yapıldı. Konservatuar Şan Bölümü, Lynn Trepel Çağlar'ın öğrencileri Leonard Bernstein'in "Candide" operetinden sekiz parça sundular ; 11A öğrencilerimizden Emel Şenel ise her parça için Fransızca açıklamalı bir sunum yaptı.

« Candide » de Leonard Bernstein: Présentation musicale pour les 11èmes

Le vendredi 21 décembre dernier une présentation musicale sur "Candide" au eu lieu dans la salle de théâtre pour toutes les classes de 11èmes. Les élèves de Madame Lynn Trepel Çağlar, du conservatoire d'Istanbul ont chanté huit morceaux de l'opérette de Leonard Bernstein. Cette performance musicale a été suivie par une présentation en français préparée par notre élève Emel Şenel de la classe 11A.

Sabancı Müzesi'nde MONET sergisi gezisi

27 Aralık Perşembe günü, 12. sınıf öğrencileri, Sabancı Müzesi'nde yer alan «Monet'nin Bahçesi» adlı sergiyi gezdiler. Bu gezinin rehberliği, Bilgi Üniversitesi Felsefe ve Toplumsal Düşünce Bölümünden, sanat kuramcısı Yrd. Doç Dr. Selen Ansen tarafından Fransızca yapıldı.

Ressam Claude Monet'nin bahçe tutkusunu yansıtan sergide, sanatçının 20. yüzyılın ilk çeyreğine kadar uzanan sanat yaşamında sergilediği yenilikçi yaklaşımlarla, 1940 ve 50'lerin geleneklere karşı gelen genç sanatçılarına ilham veren kimliğiyle tanıtılıyor.

Visite Guidée en Français de l'exposition MONET à Sabancı Müzesi

Les élèves de 12e ont visité le 27 décembre 2012 l'exposition intitulée "Les jardins de Monet" qui a lieu au musée Sabancı. La visite a été guidée par Selen Ansen, théoricienne de l'art et maître de conférence au sein du Département de Philosophie et Pensée Sociale de l'Université Bilgi d'Istanbul.

Cette exposition qui témoigne de la passion de Monet pour les jardins se propose également de montrer la démarche novatrice que l'artiste a poursuivie jusqu'en 1925, ainsi que l'influence qu'il a exercée sur la génération d'artistes des années 1940/1950 qui ont bouleversé les traditions artistiques de l'époque.

Sergi salonumuz yenilendi!

Bugüne kadar birçok serginin, hatta konserin de yer aldığı okulumuzun fuayesi ara tatil döneminde yenilenip, profesyonel bir sergi salonuna dönüştürüldü.

Notre salle d'exposition a été renouvelée !

La salle d'exposition de notre lycée, qu'on nommait « foyer »

jusqu'à présent, a été renouvelée durant la semaine des vacances et transformée en une salle d'exposition professionnelle.

Saint-Joseph Lisesi'nde Sinema Buluşmaları (Medya Günleri kapsamında) Cannes-Istanbul

22 Ocak Salı 2013 - saat 13:30 - 18:00 arası
İstanbul Saint Joseph Lisesi, Tiyatro Salonu

Konuşmacılar: Christophe Leparc (Cannes Film Festivali- Quinzaine des réalisateurs), Alice Kharoubi (Cannes Film Festivali - Kısa metraj programı), Azize Tan (IKSV; İstanbul Film Festivali direktörü), Tayfun Pirselimoğlu (Yönetmen, yazar), Ercan Kesal (oyuncu), Pelin Esmer (Yönetmen, yazar)

Rencontre Cinématographique à Saint-Joseph d'Istanbul (dans le cadre des Journées des Médias) Cannes-Istanbul

mardi 22 janvier 2013 de 13H30 à 18H
Lycée Saint Joseph d'Istanbul, Salle de théâtre

Avec: Christophe Leparc (Festival de Cannes; Quinzaine des réalisateurs), Alice Kharoubi (Festival de Cannes; Programme Court-métrage), Azize Tan (IKSV; Directrice du Festival de Cinéma d'Istanbul) Tayfun Pirselimoğlu(Directeur, écrivain), Ercan Kesal (acteur), Pelin Esmer (Directrice, écrivain)

Medya Günleri kapsamında / Dans le cadre des Journées des Médias
Saint-Joseph'te Sinema Buluşmaları: Cannes-Istanbul
Rencontre Cinématographique à Saint-Joseph: Cannes-Istanbul
tarih / date:
22 Ocak Salı / le mardi 22 janvier 2013
saat / heure:
13:30 - 18:00
Katılımcılar / participants:
Christophe Leparc (Cannes Film Festivali - Quinzaine des Réalisateurs Genel Sekreteri)
Alice Kharoubi (Cannes Film Festivali - Kısa Metraj Programı Koordinatörü)
Azize Tan (IKSV; İstanbul Film Festivali Direktörü)
Tayfun Pirselimoğlu (Yönetmen, yazar)
Ercan Kesal (Oyuncu)
Pelin Esmer (Yönetmen, yazar)
Program / programme:
13:30-15:15 - İlk oturum / première session
15:15-16:00 - Çay-kahve molası / coffee break
16:00-18:00 - İkinci oturum / deuxième session
* Salon kapasitesi sınırlı olduğundan rezervasyon yapmanız önerilir.
* Sur le nombre des places est limité.
* Rezervasyon için: 90 216 414 52 60
* yer / lieu: İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
19. Etage du Collège Saint-Joseph, 34710 Cağaloğlu, İstanbul - Türkiye
T : +90 216 4145 260 F : +90 216 3487169
www.sj.k12.tr

Journées des Médias
21/22/23 Janvier 2013
Medya Günleri
21/22/23 Ocak 2013
SAINT-JOSEPH LİSESİ
1870
21 Ocak Pazartesi / Lundi 21 Janvier
Rencontre avec Okan Yüksel (Journaliste et Secrétaire Général de l'Association du Journalisme sur Internet)
Salle de Théâtre, de 13h45 à 15h15
Okan Yüksel (Gazeteci) / Internet Gazeteciliği ve Blog Derneği Genel Sekreteri) ile söyleşi:
Tiyatro Salonu, 13.45 - 15.15 saatleri arasında
22 Ocak Salı / Mardi 22 janvier
Rencontre Cinématographique à Saint-Joseph: Cannes-Istanbul, Salle de Théâtre, de 13h30 à 18h00 (Activité Publique)
Saint-Joseph'te Sinema Buluşmaları: Cannes-Istanbul, Tiyatro Salonu, 13.30 - 18.00 saatleri arasında (Halka Açık Etkinlik)
Avec / Katılımcılar:
Christophe Leparc (Festival de Cannes / Cannes Film Festivali - Quinzaine des réalisateurs Genel Sekreteri), Alice Kharoubi (Festival de Cannes/Cannes Film Festivali, programme court-métrage / kısa metraj programı koordinatörü), Azize Tan (IKSV, directrice du Festival de Film d'Istanbul/ İstanbul Film Festivali direktörü), Tayfun Pirselimoğlu (directeur, écrivain / yönetmen, yazar), Ercan Kesal (acteur / oyuncu), Pelin Esmer (directrice, écrivain / yönetmen, yazar)
23 Ocak Çarşamba / Mercredi 23 Janvier
Sortie: Visite du quotidien HaberTürk lors de la réunion de rédaction
Gezi: HaberTürk Gazetesi genel yayın toplantısı ziyareti
Rencontre avec Okan Taşu (Maître de Conférence à Bilgi Üniversitesi) - Communication et Nouvelles technologies - Tiyatro Salonu, de 13h45 à 15h15
Yrd. Doç. Dr. Okan Taşu (Bilgi Üniversitesi) ile «İletişim ve Yeni Teknolojiler» konulu söyleşi.
Etkinlikler: Des activités scolaires autour des médias en collaboration avec la médiathèque et les professeurs.
Ayrıca... Medyatek ve öğretmenlerin işbirliğiyle medya konulu etkinlikler.

Une classique de Saint Joseph:

La Semaine des Artistes et des Talents!

La Semaine des Talents de 2012 s'est passée si vite qu'on ne l'a aperçue pas. Comme chaque année, les élèves de notre école ont pu s'inscrire aux activités où ils peuvent partager leurs talents et leurs goûts avec leurs amis. Les activités les plus connues sont les concerts des élèves musiciens, les spectacles des clubs de théâtre et le jour où on s'amuse beaucoup: Joli Mois de Juin. Cette année, à part les autres années, on ne pouvait pas voir le spectacle du club de Théâtre Français.

Le premier jour, le jeudi 7 juin, a commencé avec la présentation et le débat du club de philosophie sur "Cinéma et Psychanalyse". Après cet activité, le club MUN a réalisé un petit débat de Conseil de Sécurité pour la présentation de la nature de Modèle des Nations Unies aux élèves qui n'avaient jamais entendu en parler. Puis, la classe des 11èmes ont mis en scène leur présentation "Futurisme". Le jour a continué avec le vernissage de club des Arts Plastiques avec l'exposition "Métamorphose" qui est en relation avec le roman de Franz Kafka. Les membres du club et notre professeur des Arts ont construit un grand représentation de l'insecte qui est défini dans le roman, qui est en train de se lever du lit. Après cela, les élèves de notre école et d'autres écoles sont venus pour nous donner un concert de harpe. Les élèves talentueux nous ont chanté beaucoup de chansons. Cette activité s'est réalisée sous le titre du "Açık Akşam".

Le deuxième jour a commencé aussi avec la présentation du club de philosophie et on a continué avec l'activité du club de Scrabble. Notre professeur d'Anglais, Müberra Ergin, a organisé les élèves de préparatoires en 4 groupes. On a joué chaque partie pendant 15 minutes. Avant de commencer, on a lu les règles de Scrabble et sur l'ordinateur, on a trouvé le site d'internet du dictionnaire officiel de Scrabble. Le club de Scrabble et les élèves d'autres classes ont joué du Scrabble jusqu'à ce qu'on arrive aux deux finalistes. Après cette année, notre professeur souligne qu'elle espère faire de cette activité une tradition pour chaque Semaine des Artistes et des Talents. Ce jour-là, on a pu voir le vernissage de l'exposition de photographies de nos professeurs, qui prennent chaque année des photographies suivant un thème précis. Le thème de cette année était "Les métiers en voie de disparition", ils ont pris des photos ensemble dans des lieux spéciaux d'Istanbul. Puis, on a organisé un cocktail dans le foyer pour l'accueil des invités et les amateurs de la photographie.

Le troisième jour, le lundi 11 juin, la lecture des poèmes des classes de 9èmes a déclenché le jour. Avec l'ambiance étonnante des cendriers et des pétales de roses rouges, on avait l'air d'entendre des poèmes dans une sérénité absolue. Les élèves nous ont lu quelques poèmes de Cahit Sıtkı Tarancı, qui était un diplômé de notre lycée. Le spectacle a commencé avec la lecture de son très célèbre poème qui reflète sa peur de mort, « Yaş 35 ». Au fond, on a écouté quelques chansons du film « Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain ». Pendant la pose, une élève nous a joué de la harpe et deux autres élèves ont joué de la guitare. Après ce touchant spectacle, les élèves de 11ème E nous a joué la comédie d'Albert Camus « Le Malentendu ». Cette pièce était composée de courtes scènes ayant pour sujet un hôtel où chaque personne entre et se perd. Avec l'adaptation de cette pièce à nos jours, elle a reçue beaucoup de commentaires positifs. L'après midi, le club de musique a joué des chansons qu'ils avaient pratiquées pendant cette année. Le soir, notre fameux « La Cérémonie des Règles d'Or » a eu lieu dans notre salle de théâtre. Le thème de cette année était l'illusion. Nos professeurs de physique, chimie et de maths nous ont fait un petit spectacle et un élève nous a surpris avec un trick pendant la cérémonie. Bien qu'un spectacle de nos profs ait échoué, les spectateurs ont gardé un souvenir amusant parce que tous les élèves ont vu leurs profs essayant d'étonner leurs élèves avec des jeux d'illusion qui est un domaine mystérieux. Après l'annonce des prix de règles de bronze, d'argent et d'or, un petit cocktail a été organisé pour causer avec les profs et autres participants au concours.

Le quatrième jour est le jour que l'on appelle « Joli Mois de Juin ». On a eu le concert des élèves de notre école et puis, le concert de Büyük Ev Ablukada. Après la série des concerts, le club de Théâtre Turc nous a joué leur pièce qui s'appelle « Oyun Nasıl Oynanmalı ? », qui propose comme problématique « L'argent ou la morale ? ». La pièce raconte l'aventure d'une jeune fille qui veut être célèbre et ce qu'elle vit pendant cette période. L'auteur de cette pièce est Vasif Öngören, la directrice est Ani Haddeler Pekman et la sous-directrice est Bengüsu Güvendi. Le club de théâtre nous a fait passer une jolie nuit en mettant en scène une pièce dans une pièce.

Öykü ÖZBAL

Joli Mois de Juin

L'amusement, la joie, la musique, le repas, les amis: Le Joli Mois de Juin, le jour traditionnel de la musique et de l'activité du SJ. L'année scolaire dernière, ce jour a été organisé le 12 juin. Tout le monde attendait ce jour avec impatience, car en une manière, c'est la célébration de la fin des examens en écoutant de la musique et en étant avec les amis.

Pendant cette journée, il n'y avait aucun cours, alors on était avec nos amis pour parler sur cette activité. Premièrement, il y avait la barbecue dans le petit quartier. On mangeait en parlant et en riant. Ensuite, il y avait les concerts des groupes de notre lycée. Les étudiants ont performé les chansons connues comme Nothing Else Matters et Knockin'On Heaven's Door, alors on y a participé en chantant avec plaisir. Pendant ces concerts, on dansait, chantaient et s'amusaient beaucoup.

Il faut vous faire connaître ces groupes n'est-ce pas? Il y en avait quatre. Le groupe "Funky Platypus" dont les membres sont Berke Alikasıfoğlu, Emre Atsü, Boran Boynuk, Tuna Salon, Bätuhan Yıldız et Serhun Zoroğlu a performé quatre chansons mais l'une était leur composition. Les membres du deuxième groupe "The Oximoron" étaient Boran Boynuk, Duhan Berkan Kılıçkan et ses amis du lycée Dame de Sion et leur concert a duré à peu près vingt minutes. Le troisième groupe, c'était "Troubadour" avec Eren Cerrahođlu, Can Hakan, Reha Tuncer, Sırma Altuđ, Ferruh Kiray. Enfin, le dernier groupe. C'était "Rhythmbird" avec İlgin Korugan, Mina Maraşılıgil et elles ont performés trois chansons. On remercie à ces groupes qui ont essayé d'enrichir ce jour en le rendant plus amusant.

Mais l'activité qui nous a intéressée beaucoup, c'était le concert de Büyük Ev Ablukada qui est formé de plusieurs acteurs qui choisissent d'utiliser les alias à la place de leurs propres noms. C'est un groupe sympathique qui a des chansons dont les paroles sont jolies et philosophiques selon nous. D'autre part, ils n'étaient pas capricieux. On pouvait sentir leur bonheur durant leur concert. Tout le monde a continué à danser, à s'amuser et à rire passionnément.

On peut dire que c'était une journée mémorable pour tous les étudiants. On a vu que tout le monde dansait, s'amusait et riait. On s'amusait beaucoup aussi comme les membres de l'équipe de l'organisation. C'était une grande chance de s'amuser et d'apprendre à propos de BEA (pour ceux qui n'ont pas connu le groupe). On souhaite que le joli mois de juin de 2013 et des autres ans soient comme celui de 2012.

Melis Zeynep GÜÇEL - Başak TANER

Le Concert de BEA

En Güzel Yerde Evin, Lilililerle, Çıldırımca, En Çirkini Güzellerin, Tayyar Ahmet'in Sayılı Günleri; Les chansons connues de group Büyük Ev Ablukada. L'année dernière, le 12 juin, on a eu de chance d'écouter ce groupe qui fait une musique pas ordinaire. BEA est composé de Canavar Banavar, Afordisman Salihins, Bentek Sizhepiniz, Bass Bariton, Gelicem Nerdesin, Galvaniz Gelbiraz, Baksen Oyalama et Balon Suyla da Dolar. Les membres de groupe ne préfèrent pas utiliser leurs propres noms, et la musique est un hobby pour eux.

Le concert a commencé avec une ambiance joyeuse et amusante. Le soliste, Bartu Küçükçağlayan

(Canavar Banavar) a demandé des questions sur le lycée. Selon moi, peu de personnes ont compris les paroles des chansons exactement mais malgré cette situation, tout le monde a essayé de chanter, car le groupe et les chansons étaient très jolis. L'endroit du concert était petit, mais on a dansé, on a chanté tous ensemble. C'était un jour très beau pour tout le monde. Les membres de groupe n'ont pas

parlé beaucoup mais ils n'étaient pas capricieux, on a senti qu'ils s'amusaient aussi. D'ailleurs, il y avait une étudiante qui a demandé en mariage Bartu Küçükçağlayan en essayant de tenir sa main. C'était vraiment comique. Le groupe a chanté Çıldırımca pour ceux qui étaient entrés au concours LYS, donc ce fut une autre chose qu'on a appréciée et applaudie. Pendant le concert, ils ont chanté toutes leurs chansons. Après le bis, ils ont chanté Tayyar Ahmet'in Sayılı Günleri, et le concert a fini gaiement.

A la fin, tout le monde était heureux, on a vu que tout le monde souriait. On peut dire que le nombre des fans du groupe a augmenté ce jour-là. On aimerait beaucoup la continuité des activités pareilles. C'est une chance de pouvoir s'amuser avec les amis et d'écouter la belle musique. On doit remercier Mme Ani pour son aide pour la réalisation du concert. On espère qu'on écrira ou lira à propos des autres concerts qui seraient organisés au lycée Sj.

Melis Zeynep GÜÇEL - Başak TANER

Le Futurisme

Le futurisme, c'est un mouvement qui rejette la tradition esthétique, qui a pour but d'exalter le monde moderne et qui gagne de l'importance de jour en jour.

Cette importance a poussé les élèves de Saint-Joseph dont les noms sont Muratcan Sabuncu, Ozge Erceiş, Alican Altıparmak, Anais Tanyer, İlayda Alyanak, Zeynep Camuşçu, İpek Özgen, Gizem Urum, Beren Sabuncu, Alara Adalı et Mert Harmandar à rechercher ce que c'est ce mouvement et avec leurs informations sur ce sujet, ils ont fait partie du quatrième concours du scénario futuriste du lycée Sezin où ils ont reçu le premier prix. Puis, ils ont mis en scène leur spectacle

encore une fois dans notre école pendant la semaine des talents. Mais qu'est-ce qu'ils ont fait? Pourquoi leur spectacle a eu un succès si important? Pour comprendre la réponse, il faut tout d'abord raconter leur spectacle.

Leur scénario commençait par des vidéos qui montraient les nouveautés et les changements que le futurisme a apporté et puis ils ont représenté l'Association Futuriste de la Turquie. Le but du futurisme, c'était pouvoir d'être conscient de l'avenir en soulignant la phrase d'Ufuk Tarhan "Pour créer demain, il faut commencer à travailler aujourd'hui". Donc les futuristes seraient les chefs de l'avenir. Puis, leur scénario continuait avec un autre vidéo qui a été préparé par les élèves pendant lequel Muratcan Sabuncu représentait un élève qui était un esclave du système et qui n'était pas conscient de la vie réelle, en dehors de l'école et de la maison. Ensuite, la danse préparée par Anais Tanyer et İlayda Alyanak a commencé et tous les élèves ont lancé leurs chapeaux étant le symbole d'une révolte contre le système.

Tout cela forme une nouvelle vie comme un nouveau système d'éducation. Enfin, ils ont mis fin à leur spectacle en jetant des balons sur lesquels étaient écrits des mots tels bonheur, santé, succès et ils ont fait appel pour qu'on participe au club de futurisme qui serait ouvert cette année.

Melis Zeynep GÜÇEL - Başak TANER

Much Ado About Nothing

William Shakespeare'in komedisi Much Ado About Nothing(Kuru Gürültü), yanlış anlamaların neden olduğu durumları anlatır. Hayali İtalyan kasabası Messina'da geçen oyun, Lenato'nun Don Pedro, Don Pedro'nun üvey kardeşi Don Juan ve askerleri Claudio ve Benedick'i misafir etmesiyle başlar. Claudio ve Lenato'nun kızı Hero aşık olurlar. Düğün günlerinde, Don Juan'ın attığı iftiraya inanan Claudio, Hero'yu sadakatsizlikle suçlayarak nişanı bozar. Hero'nun ailesi masumiyeti kanıtlanana kadar, Hero'nun şaşkınlık ve üzüntüden öldüğünü söylemeye karar verirler. Oyunun sonunda ise gerçekler ortaya çıkar ve herşey tatlıya bağlanır.

Oyundaki diğer çift ise Lenato'nun yeğeni Beatrice ve Benedick'tir. Claudio ve Hero'nun aşkı oyunun romantik yanını oluştururken, Beatrice ve Benedick'in ilişkisi oyunda komedi unsuru olarak ortaya çıkar. Beatrice ve Benedick'in birbirlerine uygun olduğunu düşünen ve aralarındaki bitirmek isteyen arkadaşları onlara bir oyun oynarlar. Birbirlerine aşık olduklarını düşünmelerini sağladıkları oyun gerçeğe dönüşür.

toplumunda kadınların erkeklerle aynı statüde görülmesine isyan eden bir figür olarak ortaya çıkar. Beatrice toplumun ondan beklediklerine boyun eğmez. Ona eşdeğer bir eş bulana kadar evlenmeyi reddeder. Oyunun bu noktasında Beatrice gibi zeki ve evlenmek istemeyen bir kahraman çıkar. Başlarda birbirlerinden hoşlanmayan Beatrice ve Benedick, bir zeka savaşına girerler. Bu iki zeki insanın laf dalaşı, örnekleri defalarca yazılmış, sıkıcı bir aşk hikayesini ilginç kılar.

Oyunun bir ilginç kahramanı da Aragorn Prensi Don Pedro'dur. Yan karakter gibi görünsede, aslında en çok güce sahip kişi odur. O hiyerarşide en üst seviyededir. Diğer karakterlerin gelecekları Don Pedro'ya bağlıdır. Bunun farkında olan Aragorn Prensi, gücünü kullanmaktan çekinmez. Hero'nun Claudio'dan etkilenmesi için, maskeli baloda Claudio gibi davranma fikrini sorgulamaz. Her ne kadar arkadaşlarının iyiliği için uğraşsada kendini onlardan üstün gördüğü aşikardır. Kardeşi Don Juan'dan farklı olarak otoritesini iyilik için kullansada, davranışlarındaki belirsizlikten dolayı izleyicide en çok soru işareti bırakan karakterdir.

İlk oyunlarını sergileyen İngilizce tiyatro klübünün galasına ilgi yoğundu. Bu ilginin nedeni oyuncular ve herkesin tanıdığı William Shakespeare'in bir oyununu oynamalarıdır. Shakespeare hakkındaki görüşler değişkenlik gösterebilir merak uyandırdığı yadsınmaz. Oyuna iyi hazırlandığı belli olan klübün en büyük hatası alt yazı koymamalarıdır. Herkesin İngilizce bilmesi beklenilemeyeceği gibi Shakespeare'in metinleri İngilizce konuşanlar için zor olabilir.

Eçin DAYANIR

Görsel Sanatlar Ağaç Tasarımı Yarışması

Doğuş Üniversitesi'nin Kadıköy Belediyesi ile ortaklaşa düzenlediği "Kendi Ağacını Kendin Yarat" Liselerarası tasarım yarışmasında okulumuz 9. sınıf öğrencilerinin atık malzemelerle ortaklaşa hazırladıkları, Öykü BENLİ'nin "Saint-Joseph Plasticus" ağaç tasarımı 2. oldu. Emeği geçen tüm öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Les voiliers de l'amitié égéenne dans les Sporades 23 élèves, 4 voiliers, 2 pays, 1 seule et même culture

Des élèves turcs du Lycée Saint-Joseph d'Istanbul et grecs du Collège De la Salle de Thessalonique, âgés de 15 à 18 ans, ont décidé de voguer ensemble sur des voiliers en direction du parc marin des Iles Sporades en Mer Egée au sud de Thessalonique. Durant 6 jours, les élèves accompagnés de 4 professeurs* (deux grecs, une turque et un français) et de 4 capitaines ont partagé chacun de leurs instants.

Les élèves ont décidé de baptiser ce projet "Le FrenchShip", afin de donner à leurs voiliers les couleurs des 2 langues communes de communication, le français et l'anglais, mais aussi les couleurs de l'amitié européenne.

"Le FrenchShip" a commencé par la création en décembre 2010 du blog <http://lefrenchship.hautetfort.com>.

Bien plus qu'un projet d'échanges scolaires, "Le FrenchShip" est avant tout une expérience humaine marquant une nouvelle étape dans le lien unissant ces 2 établissements historiques jumelés depuis 2009.

La mission du "FrenchShip" avait plusieurs objectifs :

- humain avec la rencontre de l'autre et de soi-même sans compter des contraintes de la vie commune à bord d'un voilier

- culturel avec un échange sur l'histoire des pays, leurs coutumes, leur cuisine, leur danse et leurs chansons traditionnelles et modernes
- linguistique avec l'apprentissage de mots grecs et turcs, la pratique du français et de l'anglais
- écologique avec la

découverte de plusieurs îles, de la faune marine, des espèces protégées ainsi que la maîtrise de l'eau et des déchets

- sportif avec la pratique de la voile, du pilotage d'un bateau, de la randonnée et de compétitions ludiques. Toute voile dehors, au rythme des vagues et du vent, ces jeunes ont compris toutes leurs ressemblances. Mieux que tout discours, ils ont montré ainsi à leurs aînés l'espoir de demain et le chemin à suivre, celui de la fraternité sans frontière.

Cette union a vu son apogée par la décision d'adopter un jeune phoque méditerranéen prénommé "Moscof" et suivi par l'ONG grecque "Mom" (<http://www.mom.gr>) surveillant ces mammifères marins et d'autres espèces menacées aux alentours de l'île d'Alonissos.

Ce phoque, pour qui les frontières, les politiques et les historiques ne comptent pas, symbolise ainsi ce lien fraternel entre ces 2 établissements et ces 2 pays.

Rendez-vous est pris pour juin 2012 à la rencontre des tortues marines et de la côte lycienne en Turquie avec, pourquoi pas, la participation de nouveaux pays bordant la Méditerranée. D'ici là, ces jeunes vont continuer à tisser leurs amitiés et à construire leur avenir.

*Sophia Pascaloudi, Dimitris Karatzas, Rengin Tamkan-Doğan et Laurent Chapdelaine .

Le FrenchShip II: 2ème croisière lasallienne gréco-turque fin juin.

L'amitié gréco-turque inaugurée en juin 2011 par l'aventure commune des élèves du Collège De La Salle de Thessalonique et ceux du Lycée Saint-Joseph d'Istanbul, s'est renforcée fin juin 2012 avec l'expédition FrenchShip II.

Cette fois-ci, 16 élèves, dont deux tiers de Turcs et un tiers de Grecs, sont partis sur un long navire en bois, découvrir les côtes lyciennes au sud-ouest de la Turquie, entre Marmaris et Göcek, là où la Mer Egée s'approche de la Méditerranée.

Encore une fois, le projet "FrenchShip", a su montrer que malgré des langues et une histoire différente, les ressemblances culturelles sont bien plus importantes pour établir une amitié entre les peuples, le tout dans une ambiance joyeuse, francophone et lasallienne.

Les organisateurs espèrent élargir ce projet et pouvoir aller plus loin que la découverte conjointe des côtes grecques et turques. Vivement 2013 !

Rejoignez-nous sur :
<http://lefrenchship.hautetfort.com/>

SİNEMA VE PSİKANALİZ

UYARI: Filmler hakkında köft olayları içerir. BİR HITCHCOCK KLASİĞİ: PSYCHO

Alfred Hitchcock'un psikanalitik gerilimi Psycho (Sapık), kaçak sekreter Marion Crane'in Bates Otel'de öldürülmesi üzerinden ilerler. Filmin ilk 20 dakikasında hayatı gözlemlenen ve bağ kurulan kahramanın öldürülmesiyle film bitmez; çünkü özleşilecek yeni bir kahraman ortaya çıkmıştır: Marion'un katili Norman Bates.

Masum ve sempatik görünen Norman'ın psikolojik sorunları Marion'la yaşadığı konuşmada farkına varılır. "Anne'nin Norman için ne kadar önemli olduğu, Marion'un onu hastaneye koyma önerisine verdiği tepkiyle ortaya konulur. Sohbetlerinin ardından izleyici Marion ve Norman'ın birbirlerinden hoşlandığını anlar; fakat bu hoşlanma Marion'ın sonu olacaktır.

Marion'ın öldürdüğü kült "duş" sahnesinden sonra izleyici Normanla bağ kurmaya başlar. Bir katile sempati duymanın nedeni belki de herkesin yaşadığı Oedipus karmaşasını yaşamasıdır. Norman'ı normal insanlardan ayıran ise, çocuğun anneye karşı cinsel istek duyduğu ve onu yücelttiği fallik dönemi sağlıklı bir biçimde aşamamasıdır. Bunun nedeni babası öldüğü için hayatında örnek alabileceği bir erkek olmamasıdır. Bayan Bates'in hayatına bir erkek girmesiyle Norman'ın yaşadığı "mükemmel hayat" sona erer. Annesini paylaşmayan genç Norman kıskançlıkla iki aşiği öldürür. Annesinin ölümünü ve yaşadığı suçluluk duygusunu kaldıramayınca onun cesetini saklar; fakat bir ceset annesini yaşatmak için yeterli değildir. Bu nedenle zihni Norman ve Anne olmak üzere iki kişiliğe bölünür. Bu seri cinayetlerin başlangıcı olmuştur.

Öldürülenlerin genç ve güzel kadınlar olması bir tesadüf değildir. Karşı cinsi arzuladığı zaman Norman Bates'in Anne kişiliği yani süperegosu devreye girer. Id'in ve süperegonun, yani haz ve sansürün çatışması, Marion'un Norman ve annesinin kendisi hakkında kavga etmelerine kulak misafiri olduğu sahneyle izleyiciye aktarılır. Cinsel istek süperego tarafından sansürlenmeye çalışılır. Dominant Anne, Norman'ı tamamen ele geçirir ve id-süperego savaşı cinsel objenin ortadan kaldırılmasıyla son bulur. Duştaki çıplak Marion ile özellikle erkek seyircilerin cinsel isteklerini harekete geçiren yönetmen onu vahşice öldürerek süperego görevi yapar. Bunun nedeni yönetmenin Norman Bates'i cani bir katilden çok zaafları olan bir erkek olarak görmesi ve izleyicini de kahramanın ruh halini anlamasını istemesidir.

Alfred Hitchcock Psycho'da - ki sanıldığı gibi aksine Sapık'ın değil Psikanalizin (Psychoanalysis) kısaltmasıdır - Norman Bates sayesinde izleyicilerin saklı duygularını harekete geçirerek bir gerilim klasığı çekmiştir. Başarılı bir gerilim filmi olan Psycho, felsefe kulübü öğrencileri Çağla Çelebi, Kardelen Eroğlu, Ayşe Dıcel, Yağmur Alkan ve Büşra Mengi'nin çalışmaları sayesinde, etkinliğe katılanların filmdeki psikanalitik öğelerin farkına varmasını sağlar. Bu sunum sonunda izleyenler bir adamın bilinçdışının karmaşasını keşfederler.

PREZİT SVUJ ZIVOT (TEORIE A PRAXE)

Prezit Svuj Zivot (Hayatta Kalmak)'un yönetmeni Jan Svankmajer, filmi "psikanalitik komedi" olarak tanımlar. Çocukluk travmalarının rüyalarında sembollerle çıkmasını anlatan filmde cut-out animasyon tekniği, yani kağıtların kesilerek kare kare canlandırılması, kullanılmıştır. Gerçekle hayalin iç içe geçtiği filmde, izleyicinin bu durumu yadırgamaması belki de filmün animasyon olmasından kaynaklanır.

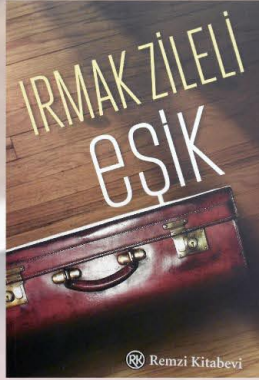
Freud'un "Düşlerin Yorumu" adlı kitabından yola çıkılarak çekilen filmde gerçek ve rüya arasında çifte hayat yaşayan Eugene'in çocukluk travmaları anlatılır. Dört yaşında yani fallik dönemde babasını kaybeden ve akli dengesi yerinde olmayan bir anneye sahip olan Eugene, Oedipus Kompleksini sağlıklı bir biçimde aşamamıştır. Freud'a göre rüya baskı altında tutulmuş bir dileğin başka bir kılıpta gerçekleşmesi olduğu için Eugene'in travmaları rüyalarında sembollerle ortaya çıkar. Fallik dönemde hissettiği Oedipal duygular, yani annesine duyduğu aşk nedeniyle babasının onu ceza olarak kısırlaştıracağı korkusu, orta yaşlı Eugene'in rüyasında annesini simgeleyen kırmızı kıyafetli kadınla ilişki yaşaması şeklinde ortaya çıkar. Kahramanın travmaları rüyalarının devam etmesi için gittiği psikoetreapistle yaptığı seanslarla öğrenilir.

Filmin her sahnesinde psikanalitik semboller olduğu için izlemesi zaman zaman yorucu olsa da ve daha çok alternatif sinema sevenlere hitap etsede, unutulmayacak bir film olduğu bir gerçektir. Prezit Svuj Zivot, sonuna kadar sabredenlerin filmin finalinde karşılaştıkları sürprizden dolayı etkisinden kıkamayacakları bir eserdir.

Elçin DAYANIR

Izmir Sj etkinliğindeydik Eşik - Irmak Zileli

Daha ilk başından beni saran bir belirsizlik, kapalılık vardı yazarın üslubunda. Adeta okuyucular kitabın ilk iki sayfasındaki olayın nasıl gerçekleştiği, o günün nasıl geldiğini merak etmesi için kıskırtılıyordu, bilmez, anlaşılmaz cümlelerde.

Kitap, Eylül'ün kapısına gelen bir valizle başlıyor, babasının, hatıralarla dolu eski bordo valizi... İşte o anda geçmişe dönüyor hikâye ve Hasan'la Ayşe'nin, Eylül'ün doğumundan önceki hali ile başlıyor. Bundan sonra Hasan'la Ayşe'nin tanışması anlatılıyor, hapisanede başlayan ve uzun yıllar sürecektir bir aldatmaca, bir dava aşkının başlangıcı oluyor ister istemez. Bu, ilk askeri darbe sonrasında denk gelmekte... Hapishaneden sonra hemen evleniyor "dava aşıkları"... Birbirlerini yakından tanımaya ihtiyaç bile duymuyorlar, kendilerini kaptırdıkları yol gözlerini kör etmiş şüphesiz. Daha sonra Ayşe kürtaç yapıyor, doğru zamanda olmadıkları gerekçesi ile. Eylül doğduğunda ise 80 darbesine tam üç yıl var, bilemiyorlar, nasıl bilirler ki? Atilla hapse giriyor, Hasan ise araniyor, devrim ve partinin geleceği için tüm kadro hapse girmemeli, diyorlar. İşte Hasan'ın, ömrünün sonuna kadar sürecektir olan kaçak hayatı başlıyor burada... Kendini eve kapıyor, işi gücü bırakıp... Çocuğu ile doğru dürüst ilgilenecek vakti bile yok, ama kızı onu çok seviyor, babası onun kahramanı. Hasan yavaş yavaş değişiyor, dönüşüyor. Çevresindekiler onun fikirlerini tehlikeli buluyorlar ve sonunda hem eşinden, hem partisinden, hem de arkadaşlarının tümünden oluyor Hasan. Tek başına, Zeynep ile tanışıyor, hayatına Ayşe'den tamamen zit birisini sokuyor böylece. Eylül de seviyor onu... Hasan ile Ayşe, bir gün kaldıkları evden kovuluyorlar, plansız ve acele, İngiltere'ye kaçıyorlar, "siyasi sığınmacı" olarak. Kitabın devamı Hasan ile Eylül'ün mektuplaşması ve telefonlaşmaları üzerine kurulu: Babasına kendini kabul ettirmeye çalışıyor Eylül ; lakin her seferinde ölünde kendi benliği var: Çocuksuluğunun verdiği kendine güvenmeme onu etrafındakilerin etkisine bırakıyor ve doğal olarak babasının kapıyı açmaması bilmeyen yaralarını deşiyor, annesini taklit ederken... Eylül babasını ziyarete de gidiyor, bir kez, ancak orada kalmak istemediğini söylüyor. Kitap, babasının eski valiziyi tekrar kapıya gelmesi ve başlangıçtan tamamen farklı bir sonla bitiyor. Tek kelime ile mükemmel bir son! Kitaba yer ve zaman kurgusu olarak bakarsak, olayların 12 Eylül (1980) Darbesi öncesi ve sonrasında geçtiğini görüyoruz; bunun yanında Irmak Zileli de 1978 de doğmuştur. Ben, kitaptaki Eylül karakterinin iç dünyasında gördüğüm "çocuk" olgusunun ki bu öylesine bir çocukluk değil, tamamen gerçekçi, etkileyici derecede duygusal bir çocukluk hence, bu kadar iyi temsil edilmesinin nedeni, Irmak Zileli'nin de darbeden etkilenmiş ailelerden birinden olması ile açıklayabiliyorum.

Kitapta "baba" yani Hasan veya Mehmet Bey, karakterinin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Olaylar, her zaman, bütün karakterlerin iç dünyalarından farklı şekillerde yansıtılıyor olmasına rağmen Hasan, Eylül'ün gözünde farklı bir yere sahip olmakta zaman içerisinde. Hasan ise sürekli bir değişim içerisinde...

Darbe sonrası yaşadıkları sürekli "göçebelik" ve ardından Hasan'ın eve kapanıp kitaplarının arasında kaybolması onu yeni fikir akımlarına ve farklı bir tür

devrim anlayışına sürükledi ve bir süre sonra Hasan, bana kalırsa, devrimci kimliğini yitirdi ve aynen kitapta da bahsedildiği gibi Mehmet Bey'lige alıştı. Hasan'ın bu "dönüşümü" onun kendine en yakın bildiği arkadaşı, yoldaşı ve can dostu Atilla'dan kopmasına, ardından da eşinden ayrılmasına sebep oldu.

Kitabın, Eylül'ün doğumunu anlatan ve Ayşe'nin (anne) kürtaç olduğu kısımdan bahsederken aslında ne Hasan'da ne de Ayşe'de büyük bir karşıtlık görmekteyiz. Nasıl tanıştıkları ve evlendiklerini öğrendiğimizde ise aşkı amaç değil, davaları için bir amaç (!) edinmiş bir çift görmekteyiz, davalarına olan inancılarının birbirlerine duydukları sevgiyi pekiştirdiği şüphesiz.

"Anne" ise kitaptaki bir başka önemli figür ve temsil ettiği değerler değişen "baba"nın tam karşısında. Her zaman abisinin (Atilla) gölgesinde kalmış Ayşe, devrimci yoldaşı Hasan'ın yanında kendini "güvende" hissetmekte ve kendini davaları uğruna her türlü görevi yapmakla yükümlü hissetmektedir. Yaradığı bir aileden gelmiş olmanın devrimci saflarında uyandırdığı şüphe ve yadigarınma hissinden dolayı sürekli kendini, parçası olduğu topluma kabul ettirmeye çalışırken kendi benliği yitirmiştir aslında Ayşe.

Yazarın, kendine has, farklı bir anlatımı var. Her karakterin iç dünyası, düşünceleri olduğu gibi aktarıyor ve konuşmalar neredeyse pas geçiliyor. Hani kendi başımıza kaldığımızda kafamızdan geçen rastgele düşünceler olur ya, sürekli birbirinin aksı yönlere akan düşüncelerimiz. Sayfalardaki bu belirsizlik, çelişkili ifadelerle sıkça yer veriyor. Bu yüzden kitabı okurken, karakterleri gittikçe daha iyi tanımak mümkün olmadı bir süre, ben de aradaki konuşmaları takip ederek olayları yakalamaya çalıştım. Yazarın bu farklı anlatımını o kadar takdir ettim ki, bu yönüyle kitap benim için eşsiz bir durumda: Kendimi bir anda, her karakterin zihninin içinde buldum.

Sonuç olarak bu kitapta, gerçekten inandırıcı ve bir o kadar da sıra dışı ifade edilen, bir "darbe çocuğunun" hikâyesi anlatılıyor. Bunun yanında Eylül'ün gelişimi, annesi ve babasının olumlu-olumsuz etkileri, küçük bir çocuğun anlamlandıramadığı olaylara bakışı çok güzel aktarılmış. Eylül'ün yaşadığı değişime tanıklık edebilmemizi de Irmak Zileli'nin "farklı" üslubuna ve belki de gerçekten anne ve babasının arasında gidip geldiği, polislerden saklanmak için oyun sanarak yaptığı hareketler ile dolu ve kendini sürekli babasına kanıtlamak istediği, stresli, baskıcı, zor bir çevrede büyümüş olması bağlayabiliriz.

Reha TUNCER

Bilim Haftası Etkinliklerinden

Tıp ve Etik

Bilim Haftası kapsamında oldukça ayrıntılı ve aydınlatıcı, sohbet havasında olduğu kadar bilimsel bir konferansa ev sahipliği yaptı Saint Joseph. Genel cerrahi uzmanı Prof. Dr. İskender Sayek'in ve okulumuz sosyoloji öğretmenlerinden Gökçen Yılmaztürk'ün katılımıyla, "Tıp ve Etik" teması altında yapılan konferansta Batı tıbbının kurucusu hekim ve filozof Hipokrates'ten modern tıp ve farmakolojiye, kürtaj, ötenazi, solunum cihazıyla bağlantı kesimi gibi kararlarda hastanın bedeninde söz hakkının kime ait olduğundan büyük salgınlarda sahte ilaç riskinin olup olmadığına, aşıların güvenilirliğine kadar bir çok konuda ilginç yorum ve tespitlerde bulunuldu, tüm katılımcılar bu konularda bilgi sahibi oldu.

İşte konferans sonunda edindiğimiz fikirlerden bazıları...

Batı tıbbının kurucusu, filozof ve hekim Hipokrates, Kos Adası'nda yaşamış, tıbbın etik ilkelerini oluşturmuştur. Bu ilkelere dayanarak bugün hekimler "Hipokrat Yemini" etmektedirler. Hipokrates: "Hastalık yoktur; hasta vardır." sözüyle; birini tedavi ederken ona zarar vermemek gerektiğini vurgulamış, hastalıktan çok, hasta olan insana saygıyı ön plana çıkartmıştır.

Farmakoloji gelişmesine rağmen hastalıklarda ve hasta olan insan sayısında azalma olmaması tıbbın başarısızlığı değildir; bu, sosyolojik bir durumdur. Ayrıca insanlığın değişimiyle birlikte geçmişten çok daha farklı hastalıklar da ortaya çıkmaktadır. Ne yazık ki ilaç endüstrisi, hasta ve hekimi tüketici olarak görmek ve etiğe uygunluk bu noktada ihmal edilebilmektedir. Sahte ilaç satımını engellemek amacıyla her ilaç, piyasaya sürülmeden önce Sağlık Bakanlığı'na onay alma zorunluluğu taşımaktadır. Ruhsatsız ve izinsiz ilaç satışı mümkün değildir. Aşılar ise, Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafından bir yıl önceden tanımlanır, ilaç endüstrisi de bu öngörülere göre aşıları hazırlar.

Tıpta son 100 yıldır yaşanan büyük gelişmeler ile artık bio-intelligence çağına giriyoruz. Teknolojinin gelişmesi tıbbi farklı bir yöne itiyor ve bu gelişmeler tıbbın insani yönünü köreltiyor. Doktor artık hastayı daha az temasla muayene ediyor ve muayeneler mekanikleşiyor. Örneğin hekim kısa bir muayenenin ardından hemen film çekilmesini istiyor ve film üzerinden teşhisi bulunuyor. Teknolojiye bağlı ilaç sanayisinin genişlemesinin etkilerinden birisi de hastaların çok ilaç almayı kendilerine çare olarak görmeleri oluyor.

Hasta-hekim ilişkilerinde ortak karar vermek tıbbın her döneminde çok önemlidir. Hastanın otonomi; yani kendi bedeni üzerinde yapılacak her türlü müdahalede söz sahibi olma hakkına saygı gösterilmelidir. İnsan hakları çerçevesinde hastanın ona uygulanacak tedavi için onayı istenir. Hekimin buradaki görevi, hastayı doğru karar verme yönünde ikna etmek ve doğru tedaviye yönlendirmektir. Nitekim hasta her zaman doğru karar veremeyebilir. Bunun yanında, tıpta ikinci görüş hakkı da vardır; hasta başka bir hekime muayene olup onun da görüşünü alabilir.

Etik, kendi başına çok görece bir kavram olabilir. Etiğe uygunluk, bilimsellikten doğrudan ilişkilidir. Artık sadece hekimlerin bilgili olması yetmemekte, hasta ve yakınlarının da bilgili, konu üzerinde eğitilmiş olması gerekmektedir. Tıbbın bilimsel yönünden başka bir yönü daha vardır, o da sanattır. İnsan ilişkileri ve doğru iletişim becerileri büyük önem arz etmektedir. Tıptaki bilimsel gelişmeler; araştırmalar açısından oldukça yararlı olsa da ne yazık ki hasta-doktor ilişkisini yavaş yavaş kopardığı için doktorun etik anlamda hata yapma olasılığı artmaktadır. Yapılacak etik hatalar, topluma mal olabilmektedir. Örneğin; sağlık konusunda bir bilginin yayılması artık çok kolaylaşmıştır ancak eğer bu bilgi doğru değilse geçmişe nazaran çok daha büyük bir insan kitlesi zarar görme riski taşımaktadır. Bilimsel bilgilerin doğruluğu kadar araştırmayı yapan kişinin de telif haklarına saygı gösterilmesi etik açıdan oldukça önemlidir.

Ötenazi konusunda maalesef dünya çapında ortak bir görüşe varılmış değildir. Ötenazinin yasak olduğu ülkelerde aktif ötenazi uygulayan doktora 20 yıla kadar hapis cezası uygulanmaktadır. Dünyanın bu yasağı barındıran bir çok ülkesinde pasif ötenazi yaygın olarak uygulanmaktadır. Bunun örneği; sadece solunum aygıtına bağlı yaşamak veya hastanın eve dönüp tedaviden uzaklaşması ile ölümü beklemesidir. Hasta eğer rahatsızlığı nedeniyle ıstırap çekiyorsa ve bu şekilde yaşamak yerine bunu durdurmak istiyorsa, kararına saygı gösterilmesi gereklidir. Öte yandan ek bir bilgi verilmesi amacıyla belirtmeliyiz ki intihar da bir kamu suçudur. Bundan yola çıkarak devletin, hasta bireyin vücudu üzerinde çok hak sahibi olduğu görülmektedir.

Diğer yandan kürtaj; tıbbi nedenlerle rahimdeki bebeğin sağlığı veya yaşamı tehlikedeyse, veya istenmeyen/mağduriyet sonucu bir hamilelik söz konusuysa bir çözüm yolu olarak seçilmelidir. Bebeğin sağlığı konusundaki teşhis rahimden alınan sıvı testi ile mümkündür. Hamileliğin 10. haftasına kadar kürtaj yapılabilmekte, daha sonrası dönemde annenin sağlığı da tehlike altına girdiği için yapılamamaktadır.

Bilgi ve deneyimleri ile bizi aydınlattığı için Sayın Prof. Dr. İskender Sayek'e ve Sayın Gökçen Yılmaztürk'e tekrar teşekkür ederiz.

Özlem KARAHAN - İrem BOSTAN

Harekete Geç!

Sizlere bu haftasonu gerçekleşen bir etkinlikten bahsetmek istiyorum. Kısa bir süre önce minik dostlarımız için bir yasa tasarısı oluşturuldu. 5199 sayılı numaralı bu tasarıya göre artık hiçbir hayvan başıboş gezemeyecekti. Sahipsiz dolaşan hayvanların ise ödeyeceği bedel çok ağır olacaktı. Özgürlüklerine karşılık canları isteniyordu. "Ölüm" yasası olarak anılan bu tasarı, hayvanların yaşam hakkına tecavüz ediyordu resmen.

Bu haftasonu yapılan etkinlikte yasa tasarısını iptal ettirmek için düzenlendi. Sosyal medyanın büyük bir rol oynadığı bu etkinlik, milyonların dikkatini çekti. Tasarının iptali için kampanyalar başlatıldı. Pazar günü (27/09/2012) kampanya çerçevesinde herkese açık bir yürüyüş yapıldı. Birçok ünlünün de destek verdiği kampanyada tasarının iptali için sloganlar atıldı; imzalar toplandı. Günün sonunda kazanan taraf minik dostlarımız oldu, kampanya amacına ulaştı. Her şey kediler miyavlasın, köpekler havlasın, hayata bir pati daha katılsın diye.

Yaşamak her canlının hakkı.

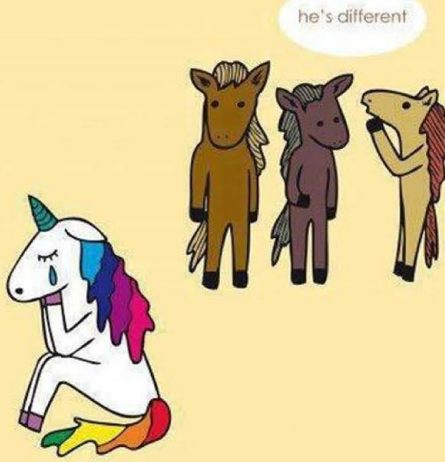
Dora KUTLUTAN

HAREKETE
Harekete
Harekete
HAREKETE
Harekete
Geç!
Harekete
HAREKETE
Harekete
HAREKETE

Farkı Sen Yarat

Dünyadaki bütün insanların aynı olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Herkesin saçları, kıyafetleri, zevkleri, arabaları, evleri tıpa tıp aynı... Güzel mi olurdu? Tabii ki hayır. Yaşarken karışıklık, hatta kaos diye nitelendirdiğimiz bu hayat aslında farklılıklarıyla, karmaşasıyla güzeldir. Bizi aydınlatıp düşündüren de budur. Etrafımızdaki her şey, "biz", bu "bir" i oluşturur.

Bizim doğru bildiklerimizle uzaktan yakından alakası olmayan düşünceler bir başkasının doğruları olabilir. Bize düşen ise bunu yargılamamaktır. Herkes bize benzemek zorunda değildir. Bize uygun olmasa bile bu fikirlere saygı duymamız gerekir. Hem şöyle düşünün; siz kendi zevklerinize, fikirlerinize, doğrularınıza, yanlışlarınıza, inançlarınıza varsınız. Bu karşınızdaki kişi için de geçerlidir. Daha önce hiç eleştirmeye başlamadan önce karşınızdakinin neden bu doğrulara bağlı olduğunu düşünmeyi deneğin mi? Yoksa sadece distant bakarak gözle görülen bir 8 saniye ön yargılarının oluşmasına yetti mi? Başkasına sıfatlar takıp hakkında ileri geri fikirler ileri atarken hiç kendini sorgulamayı düşündünüz mü acaba? Hangimiz mükemmeliz ki başkası hakkında yorum yapma hakkına sahip oluyoruz? Ve bu hakkı bize kim veriyor? Hem mükemmel nedir ki? Mükemmel değişkendir.

Hepimiz yaşıyoruz. Her gün, her saat. Ve bir dakika önce olduğunuz kişiyle bir dakika sonrasının aynı olup olmayacağını garantisini vermiyorlar sana. Bildiğimiz tek şey şu an varız, yaşıyoruz ve bir gün öleceğiz. Bu iki durak arasındaki yolculukta karşımıza birçok şey çıkacak. Hayatımızı değiştirecek. Bizi değiştirecek. Doğrularımızı kırıp yenilerini oluşturacak...

İnsanlar değişir. İyi veya kötü. Hiç kimseyi sadece dışarıdan bakarak yargılamayın; çünkü şu ana gelene kadar onun neler yaşadığını, atlattığını veya atlattığına çalıştığını bilemezsiniz. Kalp kırabilirsiniz. Bugün olduğu kişiyi oluşturanlar tecrübelerimiz ve seçimlerimizdir. Onu tanımaya çalışın. Önyargısız davranın. Etrafınızdakilerin sizi sınırlandırıp hayatınızla ilgili sizin vermeniz gereken kararları etkilemesine fırsat vermeyin. İçinizden gerçekten geçeni yaşayın ve hayatınıza bir kişiyi daha kazanın.

Herkesi olduğu gibi kabul edin ve kimseyi değiştirmeye çalışmayın; çünkü o zaman herkesin saçlarının aynı olduğu bu dünyada kaybolur gideriz.

Mektup

3.10.2012

Canım,
Son günlerde düzgün uyuyamıyorum. İçimde bir endişe. Nedir nedeni diye soracak olursan, kızım ve onun yaş grubundaki gençler. Uzun zaman oldu görüşmeyeli, 5 yaşındaydı sen gördüğünde Aslı. Şimdi 15 yaşında bir genç kız sözcükleri kullanamayan. Evet, hayır, bakarız ve belki. Bu dört kelime bizimle olan ilişkisi için yeterli geliyor ona. Hatta bazen bir baş hareketi bile derdini anlatmaya yetiyor.

En büyük hayalimdi küçük kızım büyüdüğünde onunla beraber vakit geçirmek, arkadaş olmak. Şimdi vakit geçirmeyi bırak, yüzünü bile göremiyorum Aslı'nın. Elindeki küçücük aleti kıskanır hale geldim. Telefonuyla yaşıyor resmen, her işini ordan hallediyor. Yazışmalarında sesli harf kullanmıyor, bana attığı mesajları anlayamıyorum bile. Biliyor musun? Evdeyken bile mesaj atıyor, o kadar üşengeç yaptı bu alet kızımı. Arkadaşlarıyla konuşmalarını duysan, o kadar şaşırırsın ki! Ya ben yıllardır Türkçe konuşmuyorum ya da dendiği gibi bu yeni nesil her şeyi tüketmeye başladı. Bir kere söylenen her kelime uzatılıyor, her kelime 'ya' la bitiyor, yabancı kelime kullanmaktan ana dilimize sıra gelmiyor. Kaç kere uyardım Aslı'yı ve hep aynı cevabı aldım: 'Anne ya sen ne anlarsın?' Doğru, ben hiç bir şey anlamıyorum, anlayamıyorum. Kızım, bana en yakın olması gereken insan o kadar uzak ki. Ve daha küçücük. Benimse elimden hiç bir şey gelmiyor. Oturup yazma veya konuşma dersi veremem ona. Düşünüyorum, bulamıyorum. Gençler nasıl bu hale geldi sence? En önemli milli değerlerimizden olan ana dilimiz nasıl bu kadar çabuk tüketiliyor? Bunun sorumlusu kim? Aileler mi, yoksa okullar mı? Yoksa küreselleşen dünyada her şey yok olmaya mahkum mu? Kim buna bir çözüm getirecek? Belki de bu bir dönemdir ve gelir geçer. En azından ben öyle umuyorum.

Ablam, seni nasıl özledim bilemezsin. Kızımın problemlerinden nasıl olduğunu sormayı unuttum, umarım her şey yolundadır. Aslı'yla biletlerimizi aldık bir aksilik çıkmazsa üç hafta sonra yanındayız. Belki de kent hayatıdır kızımı böyle yapan. Görünce ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın. Sevgilerle...

Ablan

Ey insanoğlu,

Bugün aranızdan bir taneniz bile yolda aceleyle işe yetişmeye çalışırken, durup bir çevresine baktı mı? Bir kişi bile gazetede gördüğü saçmalıkların farkına vardı mı? İnsanlığın birbirini öldürüp, küçücük dünyamızı din, ırk, millet diye bölme nedenlerinin 21. yüzyıl insanına yakışmadığını ve 3 milyon yıl önce yaşayanları ilkel, kendimizi medeni diye ayırırken aslında insanoğlunun manevi anlamda bir adım ileri gidemediğine sadece bir taneniz dikkat etti mi? Eğer hala sen birbirini şii-sünni, doğulu-batılı, Türk-Kürt diye ayırıyorsan, eğer hala tecavüz olayları yaşanıyor, eğer kocaman şehirlerinde hala aç kalan insanlar varsa sen hiç değişmedin insanoğlu, rol yapıyorsun.

Sen körsün insanoğlu. Evrende, vücudundaki hücreden daha az yer kaplayan gezegeninde hala 7 milyarlık nüfusunu parçalara bölüp savaşıyorsun. Sen ki Ay'a gittin, devasa teleskoplar kurup evrenin yüceliğinin farkına vardın, hala savaş yatırımlarına milyarlarca para harcıyor, bir de bu harcamalarla kendi türünü katlediyorsun. Birazcık uzaktan baksan göreceksin belki Müslüman, Hristiyan, Amerikalı, İrani, Siyah, Beyaz gibi kavramların ne kadar anlamsız olduğunu. Yüzyıllardır "senin" sayende ayakta kalan kral, imparator, padişah, halife, papa, başkan gibi farklı isimlerle anılan güç bağımlıları yüzünden koyun gibi yaşıyorsun. Senin türünün milyonlarcası aç kalırken, bu "güçlü" insanlar bir füzeye milyon dolarlar veriyor, ve senin türünü katlediyorlar. Ve sen bu sistemin başarılı bir üyesi olmak için yıllarını verip sınavlara giriyorsun. Hiç mi göremiyorsun bu basit gerçeği? Çocukluğundan beri sana empoze edilen din ve millet gibi seni diğer insanlardan ayıran kavramlardan sıyrılıp, hepimizin aynı olduğunu kabul edemiyor musun? Belki sen ediyorsun, ama çoğunluk boynunu eğdiği için sende eğiyorsun. Sürün uçuruma koştuğu için sende koşuyorsun. Ya durup yanındakileri de durduracaksın, ya da kör şekilde koşmaya devam edeceksin. Ya evrendeki küçüklüğünü fark edip bir olacaksın, yatırımını evrene açılmaya yapacaksın, ya da bu küçük gezegeninde petrol, para, güç diye birbirini yok edeceksin.

Aç artık bilincini insanoğlu. Gözlerini açık gör medeni olmakla uzaktan yakından alakan olmadığını. Ve kabul et, ya ilerleyeceksin ya da güneş sisteminin üçüncü gezegeninin "ilkel medeniyetleri" olarak tarihe gömüleceksin.

Yeşil

Saat 6 da kalktım, uykumdan ayrılmak zordu. Kalbimse; seni çağırıyor ve duygularımdan bir iki adım ötede, unutulmuş bir ezgi mırıldanıyor içimdeki kız. Tedirginim. Hep ilk dakikalarda nasıl bakacağımı bilemem. Bir kahkaha, bir gülümseme takınırım, dudak kenarında fark edersin bu tereddütü... Evden çıktım, sana yetişebilmek için nefes bile almadım, vakit kaybedemedim ve yanındayım .

11:50 katamaranı; bu sefer martılara simit atan alışılmış sevgililerden değil aksine tek kelime etmiyoruz ,dalgalar bizim yerimize konuşuyor nasılsa. Ayaklarımız adaya bastı. Burgaz ada, sessizliğin huzurlu, vanilya kokusu - içimdeki duyguların kalbimde yol bulup parmak uçlarıma kadar gezindiğini nasıl anlatırım bilmiyorum ve acıktık. Ergün'deyiz.

Bir yıl önce burada tek başıma kahvaltı etmiştim şimdi karşımda sen, simit-beyaz peynir keyfi yapıyoruz, martıları değil belki ama köpeklerimizi besliyoruz. Devam, yola koyulalım... Tanıştığımız yer şu an anlandı ama o gün bugünü hayal bile edemedim ve martıları ürkütmeylem derken kaçtılar. Baş başayız... Konuşuyoruz senden benden. Zamandan kopmuş iki insan, iki beden içinde birbirimizi duymaya çabalıyoruz. Ayaklandık. Zamandan kopmuş da olsa zaman kısıtlı. Senin eskittiklerinden benim yarım bıraktıklarımın konuşuyoruz, bir elimle senin elini diğeriyle denizi tutuyorum. Beni hiç bırakmayın! Köpekler bize yol değiştiriyor ve faytoncuya rastladık. Çek faytoncu çek, bizi aşka götür! Taş merdivenlerin sonunda kıpkızıl bir sonsuzluktaız... Bana bak. Şimdi sonsuzluğa bak ve aklında mühürle bu anı. Beni de kalbine illeştir, şarabımız demir attı iskeleye ve bizde biz olduk böylece. Bu anı gerçek kılan tek şey güneşe karışan nefesin,

nefesin ve sesin: seni seviyorumu fısıldadın. Ben de... Tuttun elimi kayalara gittik, yosunlu kayalar... Gözlerimden kalbime bir yol çizdin, tutkuymdu bu. Toparlanıyoruz sevgilim, gitme vakti. Bir şeyler bırakmamız lazım bizi hatırlasın diye dalgalar.

Deniz takipçimiz ve sonunda başıboş çıplak atlar! Mor maviliklerdeyim (mutlu ve keskin) bir günü kopardık zamandan ve karışık adanın sessizliğine. Duygularımızın çığılı karıştı martılarınkine ve martılar uyuyakaldı.

Renkli rüyalar...

Miraç YALÇIN

Müzik

Müzik kimdir?

Görünüşü neye benzer? Nasıl beslenir? Bir araç mı yoksa bir amaç mıdır? Rengi nedir? Nerede yaşar? Boy kaçtır? Şişman mıdır yoksa zayıf mı? Yakışıklı mı? Yoksa çirkin midir? Neden hoşlanır? Tuttuğu takım hangisidir?

Müzik nedir?

Müzik bizim Kapıcı Hüseyin'dir, çocukluk aşkımlı Necla'dır, sıra arkadaşım Melih'tir, kanlı bıçaklı olduğum Murat'tır... Bazen şişman, bazen zayıf, bazen ise balık etlidir. Her şeyi yer. Laf aramızda biraz oburdur. Rengi kırmızıdır, mordur, siyahtır, yeşildir, sarıdır, turkuazdır, eflatundur. Beyazdır... Bazen ise rengi yoktur. Göçebedir; her yerde yaşar. Everest'in zirvesinde, Sahra Çölü'nde, Kuzey Kutbu'nda, Atlas Okyanusu'nun tam ortasındaki bir adada, bazen ise Times Meydanı'nda, Ayasofya'da ya da bir maden ocağında karşıma çıkabilir. Boyu sen de 10, ben diyeyim 2000 metre... Güzel midir? Güzeldir, hem de çok. Çirkin midir? Evet çirkindir... Bakmaya korkarsın! Takım tutmaz. Tarafsızdır. Uyumludur.

Peki nedir tam olarak?

Sorgusuz sualsiz teslimiyet gerektirir. İnsan bilmez ki bu teslimiyetten özgürlüklerin en büyüğü doğar. Geniştir ufukları! Dil, din, ırk, cinsiyet... Hiçbirini umursamaz. Soyuttur. İlahidir. Bu da inanç gerektirir. İnançın özünde de teslimiyet vardır zaten; fakat sonunda olan yine özgürlüktür. Müzik atomlardan değil; duygulardan oluşur. Görülemez ; fakat varlığı da inkar edilemez. Açlatır, güldürür, acıtır, şaşırtır. Kimi zaman bas bas bağırır, kimi zaman ise kulağımıza yavaşça fısıldar anlatmak istediğini. O hep var olandı. Hep de var olacak olandır. Bu da onun insana ihtiyaç duymadığını kanıtlar. Aksine insan ona ihtiyaç duyar. Yol göstermesi için; çünkü tecrübeli bir varlıktır; fakat heyecanını hiçbir zaman kaybetmez. Müzik bireyseldir herkese farklı hitap eder. Bu da yanlış anlaşılmalara yol açar; ancak hata müzikte değil; onu yorumlamasını bilmeyen insandadır.

Müzik ne midir?

...

Can HAKAN

Açık Mektup

Onu gazetede okuduğum bir köşe yazısıyla tanıdım.Hayatın karşımıza çıkardığı duvarlardan pencere açmaya çalışan bir mahkum...

Loş pencerenin içinden yükselen kuş cıvıltıları duvarların ardından duyuluyordu. Duman bulutu,dar ve uzun hücreyi kaplamış,umusuz yüzlü gölgeler vakit geçirmeye uğraşırken ışıklarının sönmesini bekliyorlardı.Kilitlerin ardındaki demir kapılar gıcırdayarak açılırken, meraklı gözler geleni süzüyor baştan aşağı. Kimse ne yaptığını,suçunun ne olduğunu sormuyor kendi söylene kadar.Racon böyle!Hele müebbet olduğunu duyunca,kırk kişilik koğuştan kimse karışmıyor,en azılıları bile.

Sevgili okurlar,

Bugün sizlere,yeni tanıştığım dostumda bahsedeceğim.Genç yaşına sığdırdığı hikayesiyle sizlerin de kalbinde yer edineceğine inanıyorum.

On üç yaşında annesini kaybeden mahkum,yaşadığı sevgisiz ve yalnız hayat sebebiyle başboşluğun çamurlu yollarına itilmiş.Hayatın güzel yanlarını keşfettiğinde arkasında kabarık bir suç dosyası bırakarak sabıkalı olmuş.En verimli çağında karanlıklara mahkum ve hatasının bedeli çok ağır:hürriyeti.

Gündüz ve gecenin pek farkı kalmıyor onun için.Yaşadığı yer loş,rutubetli bir alan. Vapurla iki kıta arasını geçmek ,simidini yerken martılarla paylaşmak,piknik yapmak, ormanda yürümek,karla yağmuru yüzünde hissetmek, otobüse binmek gibi her insan için en doğal olan şeylere hasret bir ömür ve demir kapılarla kilitlenmiş umutlar...

Özel isteğiyle alındığı hücresinde kuşları ve kitapları ile daha mutlu.Dört adım ama ona ait.İnsanlardan uzak ve yalnız.Burada hareketleri sınırlı olduğu için gencecik bedeni ağır ve yorgun.Kuşları yön gösteriyor ona,kitapları.Her sayfada kaybolmuş benliğini bulup dört adımlık dünyasında tutunuyor hayata,özgürlüğünü ararcasına.Bu genç delikanlının bizlerden de bir isteği var: kitap. Aradığı benliğine ulaşmak için daha çok sayfa gerekiyor ona.

Raflarımızda tozlanmış duran satır aralarındaki mahkumların kilidini açma vakti,hepimiz el ele verip sadece bu genç delikanlıyı değil,daha nicelerini hayata döndürebiliriz.Yeter ki raflarımızdaki hazineleri onlara ulaştıralım.

Beyza AYDIN

Dinle Sevgili,

Hayatımın, kalbimin, zihnimin karmakarışık olduğu zaman, tam da şu ana dokunuyordu sözlerin. Diyordun ki; "Hayatının altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun altının, üstünden daha iyi olmayacağını?" Meğer hayatın altında da sen vardın üstünde de.

Her sabah uyandığımda, güneşin yine bir akşam üzeri kırmızı eteklerini sürüyerek terk edeceğini biliyordum beni. Sonraları anladım, benim değildi ki her gece pencereme doğan güneş. Benim olsa, yalnız geri göğü aydınlatması yetmez, kalbimi de ısıtırdı, sonsuzca.

Neden bulamıyorum derken kendi güneşimi; "Sen doğru ol, Şems gelir seni bulur." diye fısıldadı bir ses kulağıma. Eğriymiş meğer daha önceden hayat. Kırılmış alışkanlıklardan, doyumsuzluktan, öfkeden, insan oluşun o doğuştan eksikliklerinden. Sen haklıymışsın. Önce doğruldum ve Şems buldu beni. Fazla söze ne gerek? Dedğin gibi; "Dinle beraber gitti, ne kadar söz varsa düne ait. Şimdi yeni şeyler söylemek lazım". Dün bendim, bugün benim içimde başka bir ben.

Özlem KARAHAN

Geçmişten Günümüze Gelen Bir Dil: Türkçe

Dünyada en fazla konuşulan on beşinci dil olan anadilimiz Türkçe, Bulgaristan, Irak, İran, Güney Azerbaycan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC), Özbekistan, Kazakistan gibi pek çok ülkede konuşulmaktadır. O kadar geniş bir alana yayılmıştır ki pek çok şive ve ağız farklılıkları görülmektedir. Hatta bazen coğrafyadan coğrafyaya alfabenin bile değiştiği bir gerçektir. Örneğin, Azerbaycan alfabesinde dokuz ünlü, otuz bir ünsüz harf bulunurken Türk alfabesinde sekiz ünlü, yirmi bir ünsüz olmak üzere yirmi dokuz harf bulunur. Kısacası, Dünya üzerinde seksen sekiz milyon kişi tarafından konuşulan anadilimiz son derece değerli ve kıymetli bir dildir.

Peki bizler bu kadar zengin olan dilimizin kıymetini ne kadar biliyoruz? Onu geliştirmek için neler yapıyoruz? Bırakın onu geliştirmeyi, onu yabancı dillerin etkisinden korumak ve kurtarmak için neler yapıyoruz? İşte bu sorulara cevap vermeden önce galiba dilimizin ne kadar zengin bir dil olduğunu anlamak gerekiyor.

Dünya üzerindeki her dilin zenginliği, o dilin kelime ve şekil zenginliğiyle ölçülür. Türkçe ise kavram zenginliği ve anlatım rahatlığı bakımından diğer pek çok dilden daha zengindir. Şekil zenginliği bakımından da aynı durum söz konusudur. Hatta buna Kaşgarlı Mahmud'un on birinci yüzyılda yazdığı "Divanü Lügati't Türk" adlı eseri en güzel örnektir; çünkü bu eserde yaklaşık sekiz bin kelime vardır ve bu sayı o dönem dilleri arasında oldukça ciddi bir yer tutar.

O zaman sorulması gereken soru şu olmalı: Bu kadar büyük bir zenginliğe sahip dilimiz varken niye onun yerine yabancı kelimeleri kullanmaya çalışıyoruz? Dilimizde o kadar köklü ve anlamı derin sözcük var ki onların kıymetini bilmek, onların yeryüzünden silinmesini önlemek için gerekli her şeyi yapmak çok önemlidir. Neler mi yapılabilir? Mesela, kampanyalarla dilimizi yabancı sözcüklerden arındırmaya çalışmalı ve okullarda Türkçe kelimelerin kullanılması teşvik edilmelidir.

Unutulmamalıdır ki, tarihte de dilin arındırılmasıyla ilgili pek çok çalışma yapılmıştır. Bu yeniliklerin içinde en büyük ve en önemli olanları Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı 1928 harf devrimi ve 1932 dil devrimidir. 1928 harf devrimi ile Arap asıllı Türk alfabesi yerine Latin alfabesi getirilmiştir. 1932 dil devrimi ile ise yabancı Arapça ve Farsça sözcüklerin Türkçe karşılıklarının bulunması için çalışılmıştır ve Türk Dil Kurumu (TDK) ile Türk Tarih Kurumu (TTK) kurulmuştur. Ayrıca Servet-i Fünun döneminde, Ahmet Hikmet de Türkçülüğü savunmuş, Arapça ve Farsça kelimeleri dilimize alırken onları Türkçeleştirmenin gerekliliğini ifade etmiştir.

Tarihsel süreç içerisinde çeşitli evreler geçirerek günümüze gelmiş, kültürümüzün en önemli temsilcisi olan ve son derece büyük bir zenginliğe sahip dilimizi korumalı ve onu yabancı etkilerden arındırmalıyız; ama bunun için de öncelikle onun anlam ve önemini kavramalıyız.

Başak TANER

Eğitimde Fırsat Eşitliği

Ülkemizin temel sorunlarından biri eğitimde fırsat eşitsizliğidir. Devletin asli görevi, her vatandaşına ayırım gözetmeden eşit şartlarda eğitim imkanları sunmaktır. Eğitim sistemimizin temel ilkeleri 1739 sayılı kanunda belirtilmektedir. Biliyoruz ki, bu ilkelerden bir tanesi de fırsat eşitliğidir. Tartışılması gereken asıl konu, gerçekten eğitim sistemimizde fırsat eşitliği ilkesi uygulanmakta mıdır? Herkes devletin sunmuş olduğu eğitim fırsatlarından eşit şekilde yararlanmakta mıdır?

Buradan devlete sesleniyorum,

Eğitimde fırsat eşitliği, her Türkiye Cumhuriyeti vatandaşına eşit seviyede eğitim hakkı tanınmasıdır. Öncelikle okul kalitesinin eşit hale getirilmesi gerekmektedir; ancak bugün köy ve kasabalara, şehirlere baktığımız zaman eğitim imkanlarının ülkenin her köşesinde aynı olmadığını görüyoruz. Ne yazık ki eğitim imkanları ekonomik kalkınmışlığa göre farklılık gösteriyor. Köylerde ve kasabalardaki eğitim kalitesi, şehirlere oranla düşük kalitede. Sınıf mevcudu 50-60 civarı olan bir sınıftaki öğrencinin aldığı eğitim ne kadar verimli olabilir? Böylesine kalabalık bir sınıfta öğretmenin ilgisi yetersiz kalacaktır. Nitelikli okullarda dersler yoğun geçerken, diğer okullarda ise derslerin boş geçmesi bu okulların öğrencileri arasında ciddi farklar yaratmaktadır ancak okulların arasındaki eşitsizliğin dengelenmesiyle eğitimde fırsat eşitliği sağlanabilir.

Bir başka husus ise, sanat derslerine gereken önemin verilmemesidir. Ne yazık ki, günümüzde öğrenciler güzel sanatlar, müzik gibi dersleri gereksiz görmekte. Bunun asıl nedeni, bu derslerin hafif geçmesi ve bu nedenle ileride belki de büyük ses getirecek sanatçıların keşfedilememesidir.

Değinilmesi gereken diğer nokta da, her çocuğun okul öncesi eğitimi alamamasıdır. Yapılan araştırmalar, okul öncesi eğitimi almış öğrencilerin ileride dersleri anlamakta ve okula uyum sağlamakta daha başarılı olduğunu göstermektedir. Yeni yürürlüğe koyulan sisteme göre çocuklar okul öncesi eğitim alacakları yaşta ilkokula başlıyorlar. Belli bir temele dayanmadan okuma yazma öğretilen çocuklarda öğrenme güçlükleri sıkça görülüyor.

Gördüğümüz gibi eğitimde fırsat eşitsizliği ülkemizin en önemli sorunlarından biridir. Her vatandaş eşit ve kaliteli eğitim alma hakkına sahiptir. Burada devlete büyük sorumluluk düşmektedir. Gerekenin yapılarak eğitimde fırsat eşitliği sağlanması, toplumun kalkınmışlık düzeyini de yükseltecektir.

Ezgi ÖZDEMİR

Dün Kadıköy

Dün Kadıköy'de tek başıma dolaştım. İşim yoktu, yetişmem gereken hiçbir yer, yanımda konuşabileceğim hiçbir arkadaşım yoktu. Benim gibi konuşmayı seven biri için başta biraz sıkıcıydı. Konuşmadıkça enerjimin düştüğünü hissettim, Bahariye'den ayrıldım rıhtıma denizi izlemeye gittim. Miting vardı. Çevremde yüzlerce insan bir sağa bir sola gidiyordu. Kimisi bağırsıyordu, kimisi gülüyordu, konuşuyordu, anlatıyordu, anlattıkça daha da anlatası geliyordu. Tam Karaköy İskelesi'nin yanında durdum. Kıydan ayrılan vapuru, martıları, denizin üstündeki Güneş tanelerini izledim. Sanki o an her şey durdu, herkes siyah beyaz bir fotoğrafın binlerce farklı tondaki rengi oldu. Konuşanları dinledim. Mitingden yükselen "Hakkımızı koruyacağız" lar, yandaki sevgililerin "Seni seviyorum" ları, çingenelerin "Güzel abim demeti 1 lira"ları ve az önce kıydan ayrılan vapurun sesi... Hayır onun sesi değilmiş, meğer ben de binmişim vapura.

Kendimi Galata Köprüsü'nün altında balık ekmek yerken buldum. Salaş bir yerdin ama lezzetli yemekler? Oradan da tünelle İstiklal Caddesi'ne geçmişim. Yine yüzlerce, hatta belki de binlerce insan... Yine koşuşturanlar, gülenler, içki içenler, sarmaş dolaş öpüşenler, mutsuzlar, satıcılar, sokak şarkıcıları, turistler, el ele yürüyen yaşlılar... Bu keyifli kargaşanın içinde başım döndü, üstüme kırmızı bir "şey" yaklaştı. Tramvayda bile çeşit çeşitli insanlar: yaşlılar, yabancılar, genç aşıklar, fotoğraf çekmeye çalışanlar, tramvayın arkasına tutunarak gidenler... Yalımdan geçenlerin kısacık cümleleri çınlıyordu kulağımda bir yandan da: "çektim ama beğenmezseniz bir poz daha çekerim" "yahu şu çocuğu tut diye kaç kez söyledim sana be adam" "akşam sen de geliyorsun değil mi?" "burası da amma kalabalık vallahi sıcak bastı" "şuradan da kestane alalım hadi" "aman yavrum tramvaya dikkat et bak yaklaşıyor". Farkında olunmadan yalnızca birkaç kelimeye sığmış koskoca hayatlar, kişilikler, "yaşam" vardı. Bu yaşamların tümü ağırlaştı, yük oldu omuzlarıma. O sırada aceleci birileri çarpı omzuma, her bir yaşam düştü parke döşenmiş caddeye. Hafifledim bir an yine. Aslında yaşam bu kadar kolay düşebiliyordu yere. Kafama taktığım, kendimi yüyüp bitirdiğim, yıpratmış, üzülmediğim, ağladığım her şey bu kadar değersizdi aslında. Kalbimin daha hızlı çarpmasını sağlayan, gözlerimin içini parlatanları yaşamımı değerli kılan. Yaşamı değerli kılan ertesi gün yokmuşçasına eğlenmekti.

Şimdi de kendimi Haydarpaşa Garı'nda buldum. İlk trene bindim ve eve döndüm. Saat geç olmuştu.

Yasemin KIR

Kolaj: Anıl ÖZDEMİR

Birleşmiş Milletler Kulübü

incelenecekse, 6-8 saat süreyle açlık istenir; alt batin incelemesi yapılacaksa, idrar torbasının dolu olması gerektiğinden, su içmek gerekebilir. Kan damarları değerlendirilecekse damar içine ilaç vermek gerekmediğinden ağrısızdır.

*Vücuda zarar verebileceği düşünülerek yapılamadığı özel bir durum yoktur. Vücutta bulunan hiç bir protez(kalp pili, ortopedik çiviler gibi) ultrasonografi yapılmasına engel oluşturmaz.

Dezavantajları;

*Ultrason yapana bağımlıdır. İnceleme sırasında, incelemeyi yapan kişi, vücut organlarının anatomik yapıları, hastalıkları, yer kaplayan kitleler ve kısmen fonksiyonlarını değerlendirir ve karar verir. Bir başkasının basılan görüntüler üzerinden eksiksiz yorum yapması zordur.

*Kilo ve beslenme alışkanlıkları, elde edilen görüntü kalitesini bozmaktadır. Ultrasonun yetersiz kalması durumunda, başka görüntüleme yöntemlerini de kullanmak gerekebilmektedir.

Ultrasonun zararlı etkisi var mıdır?

Ultrasonun teorik olarak potansiyel istenmeyen iki etkisi dokularda lokal ısı artışına yol açması ve kavitasyondur, yani doku içinde geçici ya da kalıcı baloncuklar oluşturmasıdır ki, bu baloncuklar dokuda zedelenmeye, doku kaybına ve kanamaya neden olabilirler. Laboratuvar ortamında, yüksek dozda ve uzun süre uygulanan ultrason enerjisinin ısı artışına neden olduğu bilinmektedir. Bu ısınma, uygulanan ultrasonik dalgaların gücü ve süresi ile doğru orantılıdır. Dolayısıyla, daha yüksek enerji uygulanan renkli doppler gibi incelemelerde bu teorik etkinin görülme olasılığının daha yüksek olacağı varsayılır.

Ancak, Amerikan Tıpta Ultrason Enstitüsünün (The American Institute of Ultrasound in Medicine, AIUM) yayınladığı ve Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ve Amerikan Ulusal Gıda ve İlaç Dairesi (FDA)'nin de desteklediği bugün için kabul gören görüş şudur:

"Bugüne kadar hastalar ya da cihazları kullanan kişiler üzerinde, günümüzdeki tipik tanınan ultrason cihazlarına ait dalgalara maruz kalma neticesinde ortaya çıktığı kanıtlanmış biyolojik bir etki bildirilmemiştir. Gelecekte bu tür bir biyolojik etkinin ortaya çıkma olasılığı bulunmakla birlikte eldeki güncel veriler tanınan ultrasonografinin yararının, eğer varsa bile zararından daha fazla olduğunu göstermektedir."

Yazımın devamını sizinle 2. sayımızda paylaşmayı umuyorum. Bunu oluştururken bana yardımcı olan Sevgili Annem **Meliha ÇEBİ**'ye de teşekkürlerimi sunuyorum.

Dilem ÇEBİ

Birleşmiş Milletler, ya da genel adıyla MUN kulübü, Uluslararası alanda pek çok okulda bulunan, politik, ekonomik, hukuksal, çevresel ve sosyal konuların tartışıldığı bir öğrenci kulübüdür. Birleşmiş Milletler kurumu örnek alınarak oluşturulmuş bu kulüp, öğrencileri bu alanlarda bilgilendirmeyi amaçlar ve günümüz dünyasını ilgilendiren bu konular üzerine düşündürerek, çözüm önerilerinin geliştirilmesini sağlayarak gençliği daha yetkin ve aktif hale getirir. Önceden belirlenmiş, güncel konuların tartışıldığı konferanslarda öğrenciler, kendilerine verilen delegasyonlara göre temsil ettikleri ülkelerin bakış açısıyla olayları ele alırlar. Bu sayede bir konuya farklı pencerelerden bakmaları sağlanmış olur. Ciddi bir tartışma ortamında insan hakları, silahsızlanma, çevre gibi dünya sorunlarına çözüm arayan öğrenciler, kendilerini pek çok alanda geliştirme fırsatı bulurlar. Her sene çeşitli okullarda düzenlenen MUN konferansları, öğrencilerin farklı ülkelerden gelip kaynaştıkları, konferans süresince yakın dostluklar kurdukları hem eğitici hem de eğlenceli etkinliklerdir. Okulumuzda da Aralık ayında 3. oturumu gerçekleşen MFINUE adlı konferansımızda aynı şekilde, dünya sorunlarının tartışmak ve onlara bir çözüm önerisi getirmek amacıyla yapılmış, ve son derece başarılı geçmiştir.

ÖZERDOĞAN

İnsan "Olmak ya da Olmamak (İşte Butün Sorun Bu)" Shakespeare

İnsan olmak, bilinenden farklıdır aslında. Bilinene göre insan düşünebilen bir canlıdır. Ama gerçekte öyle değildir. Çünkü insan aslında iletişim kurabilen ve o anda duygularını yansıtabilen canlıdır.

İnsan olmayı aslında yedi bölüme ayırabiliriz: Doğmak, öğrenmek, keşfetmek, özelleştirmek, sevmek, kırılmak, ölmek. Bir insan insan olarak yaşadığı süre boyunca bunların hepsini, kendi davranışlarına göre yaşar kısaca ne kadar zor olacakları sana bağlıdır. Öğrendiğin her şeyi hayatının bir yerinde kullanamayacağını düşünürsün ama öğrenirken onlara verdiğin tepki seni oluşturan şeylerden biridir aslında. Kendine güvenmek ve kendini sevmek gerçekte her şeyin başlangıcıdır, hani yıla nasıl girersen bütün yılın öyle geçer derler ya aslında düşünürsek öyle değildir hayata nasıl girersen hayatın öyle devam eder. Değişebilirsin ama yıllardır olan benliğin serinle hayatının sonuna dek kalacaktır. Kendine güvenmek deyince aklıma bir şey geldi, insanlara karşı beklentin olmasın, çünkü onlar sadece seni yaralar. Yani kendinden başka birine o kadar da güvenme ve herhangi bir şey umma. Kısaca Shakespeare'in dediği gibi "kendimi her zaman mutlu hissedirim. Neden biliyor musunuz? Çünkü kimseden bir şey ummam. Beklentiler daima yaralar." Eski bir öğretmenimin de bu konu hakkında güzel bir söz vardı: "Şimdi bağları elde tutalım, yılın sonuna kadar da böyle devam edersiniz ve başarıya ulaşırsınız. Bu olayın aynısını gömlek düğmelemede de görebiliriz. İlk düğmeyi yanlış düğmelsen öyle devam eder. Kısaca bir şeye nasıl başlarsanız öyle devam eder."

İnsan olmak küçük şeylerden mutlu olabiliş o mutluluğu her tarafına saçabilmektir. "Sen gülersen hayata, o da sana güler." çünkü. Üzüldüğünde ya da risk aldığında sadece kendini büyük bir engelin önünde hissedersen ya işte o zaman kendini geliştirebileceğin bir şey vardır karşında ama sen kendini kötü hissetmekten ya da olabilecek şeyden korktuğundan fark edemezsin bile.

İnsan olmak ne yaparsan yap başına ne gelirse gelsin "o özel kişiyi" yani kendini korumandan geçer. Kendine saygı duymalı ve kimsenin sözlerine aldirmamalısın aslında tam olarak da öyle değil kendine güvenmelisin, kendine saygı duymalısın bir kinaye seni yıkıp geçirmemeli, ama sen yine de onun üstüne düşünmelisin. Belki de gerçekten de fark etmediğin öyle bir sorunun vardır. Yani kısaca ne "kibirli" ol ne de "ezik". Hayat zaten dengeden geçer.

"Hayat satır aralarında saklı" derler hep büyüklerimiz. Katılmamak söz konusu bile olamaz. Hep büyük şeylerle kafayı bozduğun için küçük şeylerin değerini fark etmezsin. O küçük hatta küçücük şeyler birleştiklerinde seni "dünyanın en mutlu insanı" yapabilirler. Kısaca "Birlikten kuvvet doğar."

Anı yaşamalısın; çünkü yarın başına ne gelebileceğini bilemezsin. Üzüldün mü sevindin mi fark etmez, sen kâhin değilsin. Hatta bunun için güzel iki tane söz de var şu an aklıma gelen. "Bu da geçer" ve "Her aydınlığın sonunda bir karanlık vardır her mutluluğun sonunda bir hüznün olduğu gibi." Ama anı yaşama çabasıdayken bile geleceğe de yatırım yapmalısın çünkü savurgan olursan yarın güzel günler olsa bile sen dün

yaptıklarınla onu bozmuş olacaksın. "...Hayat budur.

Onu hissedin, onu yaşayın ve ondan hoşnut olun. Testinin içinde ne varsa dışına da o sızarsın..." Shakespeare'in bu konu üzerine bir sözü. Pişman olduğun zaman şu sözü aklına getirmelisin " Geç olsun da güç olmasın!" çünkü geç özür dilesen de yaptıklarının üstünde ve yaptığın kişilerin üstünde bir etkisi olacaktır.

Hayıflanma, yapamadıkların için üzülme, "Geçmiş mazide kalmıştır" çünkü. Kendini yapamadıklarınla değil yapabileceklerinle uğraştır. "İnsan var dediler, geldi!" diyeceğiz, hatta müzelere gideceğiz görmek için. İnsan-insan gibi insan- bulmak zor olacak! İnsan savaşları çıkacak! İnsanlar varken değerini bilemedik diye belki, isterseniz bana hayalperest deyin, bunlar gerçekleşecek. Hatta bence o okullara da insan gibi insan olma dersleri eklenmeli!

Asla ama asla yalan söyleme. Bu sadece senin kişiliğini bir sis gibi kaplayacak ve seni asla terk etmeyecektir. "Yalan aslında sigara gibidir; çünkü başlarsan bırakman zordur, bırakmaya uğraşmak yerine hiç başlamaman daha iyidir." ve "Seni kısa süreliğine derdinden uzaklaştırdığını sanarsın ama tamamen bu bir yalandır."

Aslında Shakespeare anlatmak istediklerimin bir bölümü söyle dile getirmiş: "Hayat kısadır. Öyleyse hayatınızı sevin. Mutlu olun ve gülümsemeye devam edin. Sadece kendiniz için yaşayın ve,

- Konuşmadan önce dinleyin,
- Yazmadan önce düşünün,
- Harcamadan önce kazanın,
- Dua etmeden önce bağışlayın,
- İncitmeden önce hissedin,
- Nefret etmeden önce sevin,
- Vazgeçmeden önce çabalayın,

Ölmeden önce yaşayın. "Ama benim daha anlatacak çok şeyim var.

Kişiliğimiz, benliğimiz, kim olduğumuz ne dersenez deyin ilk ailede başlar ve eğitimcilerin eline bırakılır. Ardından artık "kişilik" çevreye ve tabii ki de kişinin kendisine bırakılır. Ailede bebek adımları atılır ve sadece basit ama önemli değerler verilir. Ama eğitimciler bu bebek adımlarını bir çocuğun koşmasına kadar getirirler. İşte burada bir gelişmiş kişilik için gerekenler kişinin kendisine verilir, ona verilmiş bu malzemeleri nasıl kullanacağı ve bunları nasıl şekillendireceği ona bağlıdır. Kişi en büyük etkeni taşır diyebiliriz hatta. Eğitimciler ve aile ellerinden gelenin en iyisini yaparlar ama bir insanın ruhuna kişilik, karakter enjekte edilemez ki. Kişinin bu konuda uğraşması gerekir. Hangi olaya nasıl tepki vereceği ona bağlıdır. Kime ne kadar değer vereceği ve o kişilerin gerçek yüzünü gördüğünde yapacakları ya da bütün benzersizliğiyle ortaya sunacağı. Kendisini nasıl bir insana dönüştüreceği, insanların ondan gurur duyup duymayacağı ona bağlıdır. Ama kendisinden gurur duymalılar en başta, Hak etmeyen kişilere hak etmedikleri kadar değer verip sonra da sonuçlarıyla karşılaştığında yüzleşeceği ya da kaçacağı hayatında olan her şey ona bağlıdır. Söylemek istemediği bir şey olduğunda yalan mı söyleyeceği ya da doğruları vereceği. Her şey kişinin kendisine bağlıdır. Nice insanlar vardır üniversite mezun olup "insan olamamış", nice insanlar vardır ilköğretim mezunu olup "tam anlamıyla bir insan olmuş". Bu eğitime bağlıdır evet ama insanın kendisine de bağlıdır. Kısaca hayat senin elinde ne olacağı ya da olamayacağı, ne başaracağı ya da başarmayacağı, ne yapacağı ya da yapmayacağı.

"NE KADAR GICIK OLURSA OLSUN SENİN ELİNDE, HAYATIN SENİN ELİNDE! ÇOCUKKEN BUNU İSTEMEMİŞ MIYDIN? AL İŞTE KARŞINDA YA İNSAN OL YA DA OLMA HEPSİ SANA BAĞLI! İYİ ŞANSLAR SANA!"

Ceren AYTEKİN

Kolaj: Tuna SALON

Sevgili Arkadaşlar

Çok eski zamanlardan beri bir Batılılaşma eğilimi içine girmiş bulunuyoruz. Her yönüyle Batı'yı örnek almamız bizi pek çok alanda ileriye götürdüyse de son zamanlarda "Batılılaşma"nın olumsuz etkileri ağır basmaya başladı. Başka bir deyişle bizler Batılılaşmanın kurbanı oluyoruz. Bilim, teknoloji, telefonlarla hızlı iletişim, bilgisayarlarla e-mail olanakları gibi birçok alanda yapılan yenilikler Batılılaşmanın göz boyayan mucizeleri arasına giriyor değil mi? Peki ya bizim kültürel değerlerimiz ve kimliğimiz bu Batılılaşma telaşında yok olmuyor mu? Bizler bu yenilikler içinde kaybolup gitmiyor muyuz?

Geriyeye dönüp baktığımızda, teknolojinin henüz günümüzdeki kadar ileri olmadığı dönemlerde aile ortamının, arkadaşlık ilişkilerinin ve toplumsal ilişkilerin bugüne göre çok daha iyi durumda olduğunu görüyoruz. Bugün sıcak bir aile ortamı içinde sohbet etmek yerine bile cep telefonumuzu, bilgisayarımızı alıp bir köşeye çekiliyoruz. Gün geçtikçe gelişen teknoloji bizi birbirimizden uzaklaştırıyor, ailemize, arkadaşlarımıza, akrabalarımıza ve topluma yabancılaştırıyor. Neden eskiden öylesine bağlı olduğumuz değerler bu günlerde önemini yitiriyor? Neden bizler bir şeylerin yok olup gittiğinin farkında olmamıza rağmen buna "dur" diyemiyoruz?

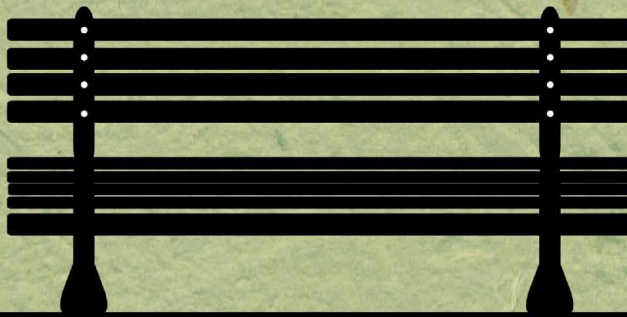
Gerçekten sadece yitirmekte olduklarımız bunlarla mı sınırlı sizce? Körü körüne teknolojiye bağlı olmamız, başka bir deyişle teknolojinin esiri olmamız kültürümüzden de ödünler vermemize neden oluyor. Nerede o eski sıcak eş dost, akraba ortamları? Artık birbirimizden bir selamı, mutlu bir sohbet ortamını bile esirger olduk. Birileriyle karşı karşıya otururken bile gözümüzü elimizdeki cep telefonundan alamıyor, dikkatimizi tam olarak birlikte olduğumuz kişilere veremiyoruz. Bizler değil miyiz tüm dünyada misafirperverliği, sıcakkanlılığı, dost ve akraba ilişkileri ile tanınmış olan?

Şöyle bir durup kendinize sormanızı istiyorum? "En son ne zaman bir yakınınıza mektup yazdınız? Ya da "En son ne zaman elinize şahsınıza yazılmış bir mektup veya kartpostal geçti?..."

Hafızalarımızı ne kadar zorlarsak zorlayalım bu soruların cevabını veremediğimizi fark ediyoruz. Hatta birçoğumuz mektubun nasıl yazılacağını, nasıl yollanacağını bilmiyorduk bile. Çünkü günümüzde mektubun bir önemi ve bir değeri yok ne yazık ki... E-mailler, telefon mesajları, görüntülü konuşmalar... Hangisi elinizle ve kendi el yazınızla özenle yazdığınız, kendinizi samimi bir şekilde ifade ettiğiniz kokulu mektupların yerini tutar? Aldığınız hangi mail veya mesaj, size gelen bir mektup zarfını açarkenki heyecanı size hissettirebilir? Hiç mektup almamış veya yazmamış olanlar bunun ne kadar farklı bir duygu olduğundan yoksunken, bu duyguyu tadanlar mektubu nasıl hayatından kolayca çıkarabiliyor? Tüm mailler, mesajlar bir gün silinip yok olurken, mektuplarımız bizimle ömür boyu kalmıyor mu? Mektuplarımıza her baktığımızda hafızalarımızda silinen o özel anılar tekrar zihnimizde canlanmıyor mu?

Hepimiz bu soruların cevabını biliyoruz aslında, ama hepimiz göz göre göre sahip olduğumuz birçok değerden taviz vermeye devam ediyoruz. Bazı değerler önemini yitiriyor veya biz bu değerleri yitirmeye yönlendiriliyoruz. Ama en önemlisi: "İnsanlar eskisi gibi önem taşıyor mu?" Asıl soru bu olmalı cevap bulunması gereken...

Banu KÜCE

Geleceğin Anneleri

Bildiğiniz gibi Türkiye'nin birçok bölgesinde çocuklar okula gönderilmemektedir ve bu özellikle kızlarda görülmektedir. Kız ve erkek nüfusunun dengeli dağıldığı bir ülkede yaşamamıza karşın gerek toplumsal alanda gerekse aile yaşamında kız ve erkek çocuklarda eşitsizlik görülmektedir.

Günümüz ailelerinde erkek çocukların gereksinimlerine kızlara göre öncelik tanınmaktadır. Bununla birlikte, temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanan aileler kız çocuklarını gelir getirecek bir kaynak olarak kullanmaktadırlar. Bu cinsiyet eşitsizliği eğitim hakkında da karşımıza çıkmaktadır. Çocuk yaşta erkek çocuklarının isteklerine öncelik tanıyan aileler okula başlama yaşı geldiğinde sadece erkek çocuklarını okula göndermektedir. Dolayısıyla kız çocukları cahilliğe terk edilmektedir. Eğitim göremeyen kız çocuklarının yapabilecekleri iş kısıtlı olduğu için çocuk yaşta evlendirilmektedir.

Her kız çocuğu da erkek çocukları gibi eğitime muhtaçtır. Okula gitmemiş kızlar çocuk yaşta anne olmaktadır. Henüz kendisi bile bir olgunluğa erişmemiş bir gencin anne olup kendi çocuğunu sağlıklı bir birey olarak hayata hazırlaması nasıl beklenir? Eğitimsiz bir kadın, çocukluğundan beri karşısına çıkan zorluklara boyun eğmek zorunda kalmıştır. Kendi haklarını koruyamayan, savunmasız kadınların ileride kocalarından şiddet görmeleri de kaçınılmazdır.

Öyleyse buradan kızlarını okula yollamayan ailelere sesleniyorum; çocuklarınız sizin en değerli varlıklarınız. Onlar ileride sizi temsil edecekler. Onları topluma yararlı bireyler haline getirmek siz ebeveynlerin elinde. Kızlarınızı kendi ellerinizle savunmasız, zavallı, yapayalnız varlıklara dönüştürmeyin.

Elbette burada sadece ailelere değil bize ve devletimize de görev düşüyor. Okumakla ilgili bilinç bütün ailelere çeşitli kampanyalarla aşılmalı. Ufak köylerdeki okul sayısı artırılmalı.

Evet arkadaşlar, kız çocukları yani geleceğin anneleri hayata bilinçli bireyler olarak hazırlanmalı ve bunun için elimizden geleni yapmalıyız. Desteğimizi onlardan esirgemeyerek kız çocuklarına karşı geleneksel bakış açısını değiştirebiliriz.

Lale HANÖZ

Yaz'ım Ben

Ağaçların, doğanın en canlı mevsimiyim, insanların yaşadıklarından, sorunlardan, kendileri için ideal olmayan hayattan uzaklaştıkları mevsimim, YAZ'IM BEN. Bütün sene hayali kurulan eğlenceli vakitlerin, tatillerin, kafa boşaltmak için düşünülen anıların mevsimiyim. Okulların en sevdiği dönemim aynı zamanda. Belki de en güzel birlikteliklerin doğmasını sağlayanım. Bir yaz aşkını ayıran mevsimi neden seveyim ki? Ben bir senedeki tek gerçek mevsimim. En fazla hayal kurduran, en mutlu eden mevsimim, Yaz'ım Ben!

Yakacak, giyecek, ısınma derdi vermem kimseye. Bolluğum, bereketim ben. En bolun en çok çeşidin sahibiyim ben. En sade olanım, kuşlar olduğum yere gelir ben çağırmadan, şarkılar söylerler. İnsanların en fazla arzuladığı dönemim. Gündüzleri güneşim, geceleri açık mı açık gükyüzüyüm, parlak yıldızlarım... Gecelerim bir farklı olur diğer mevsimlerden. Daha yoğun daha duygulu. O kadar çok dilek dilenir ki yıldızlarıma bakılarak, bir umut gerçekleşir diye. Arada bir kaldıramam bunca sorumluluğu o kadar insana neşe dağıtmak, hayallerini sırtlamak kolay mı ya? Ağlamam-yağmurum-bile bir başka olur. İnsanlar dahî şikayet etmez. Ben bir senedeki tek gerçek mevsimim, en fazla hayal kurduran, en mutlu eden mevsimim, Yaz'ım Ben!

Çağla BALCI

Carpe Diem, Yani Anı Yaşa!

Her şeyin bir yaşı vardır. Gençken kendimizi keşfe çıkarız. Kim olduğumuzu öğrenmek, bilmek isteriz. Yaşamadan da öğrenilmez bu. Deneriz, yanılırız veya haklı çıkarız. Tabii ki başkalarının tecrübelerini de göz önünde bulundurmalıyız. Ama dürüst olalım. "Yanlış" olduğu söylenen şeylerin çoğunu hepimiz denemedik mi? Hem yanlış nedir ki? Çünkü insan böyle bir varlıktır. Kimse yaşamadan anlayamaz uyarıları. "Bir musibet bin nasihatten iyidir."

Yaşarken hayalini kurduklarımız asıl yaşamak istediklerimiz değil midir? O hayallere hayat vermek bizim elimizdedir çünkü hiç kimse içimizden söylediklerimizi duyamaz. Bir şeyi istiyorsak denemekten korkmamalıyız. Çünkü hayat çok kısadır. Çoğu kişi alacağı tepkilerden korkar. Belki birinin arkadaşlığını kaybetmekten, belki de yanlış anlaşılmaktan... Ama size bir şey söyleyeyim mi? Gerçekten inandıysanız ve sizi mutlu eden bir şey yüzünden sizi yargılayacak, hayatından çıkaracak kişilerden kurtulmuş olursunuz. Onların kaybıdır bu, sizin değil.

Bir yerde takılı kalmışsak zamanın da bizimle beraber durduğunu sanarız. Sanki hissettiklerimizi itiraf etmezsek hayat da bizi bekleyecekmiş gibi. Fakat ne zaman ne de hayat hiç kimseyi beklemez. Hayatı donduramazsınız. Sadece boşa geçen günler kalır geriye. Bu yüzden bir şeyi hissediyorsanız söyleyin, arkasında durun. Korkmayın, risk alın. Çünkü elinizi taşın altına sokmadan orada ne bulacağınızı bilemezsiniz. Kafanızda büyüttüğünüzden çok daha basittir bazen her şey. Beklediğiniz cevabı alamazsanız bile en azından elde ettiğiniz kesinlik size devam etmeniz gerektiğini hatırlatır. Bir "evet" veya bir "hayır" ama bir "belki" değil... Hayat bir kapıyı kapatırsa ötekini mutlaka açar. Önemli olan akışına bırakıp hayata karşı davetkar ve girişken olmaktır.

Düşüncelerinizi paylaşın, içinize atmayın. Sırrı olmayan insanların korkmak için bir nedenleri de yoktur. Her ne kadar hayat bazen adil değilmiş gibi görünse de yaşadığımız zorluklar gücümüzün kaynağıdır, bizi biz yapanlardır. Ve dibe vurduğumuz zamanlarda o zeminden güç alarak zıplayıp yukarı tırmanmak için bir şans yakalarız. Tırmanmaya hazır olduğumuzda da daha farklı, daha güçlü, kendile barışık ve kim olduğunu bilen biri oluruz. Yani insan, hayatın ona yaşattıklarının ve içinde bulunduğu koşulların kendisini yok etmesine izin vermemelidir. Etrafında ördüğü duvarları yıktığında parlama sırası onundur.

Evet, gençlik belki aptallıktır; fakat insan büyüdükçe basit olanı karmaşılaştırıp kendi kendini üzer. O yüzden deneyelim, tecrübe edelim, haklı çıkalım ya da yanılalım, üzülelim veya sevinelim fakat kendimize yalandan bir dünya yarattığımız o sihirli balonu patlatıp yaşamaya, yaşatmaya başlayalım. Çünkü bundan 20 yıl sonra şu an yaptığımız için pişmanlık duyduklarımızı, o gün yapmadığımız için üzüleceğiz. Öyleyse kalk, dışarı çık ve yap! Orada seni bekleyen kocaman ve milyonlarca seçenek sunan bir dünya var. Carpe Diem, yani anı yaşa!

Ayşegül AKYÜZ

Gün

15 Aralık 2012, İstanbul

Dünden çok farklı bir ruh haliyle yazıyorum bu sefer. Uyandığımda gün gülmüyordu bana. Daha saat sabahın yedisidi ama gün şimdiden yorulmuş gibiydi, bulutları yaşlı teyzelerin yanakları misali çökmüş, güneşi de kapatmıştı. Benim de işim yoktu zaten, hiç kalkasım gelmedi, dokuza kadar uyudum; oysa normalde bilirsin, sabahları pek severim.

Kalktım, hantal hantal mutfağa yollandım. Yayvan hareketlerle kendime kahvaltı hazırladım, zaten bütün anlarım böyle günü doldurma çabasıyla geçti.

Kahvaltımı yaparken dinlediğim radyoda haberleri sıralayan spiker; -ki normalde dinlemeyi severim,- sesi neşeli geliyor; bu sefer itici ve yapmacıktı. Ben de kapattım radyoyu, biraz fazla kızarmış ekmeğimi çiğnerken çıkan katur kutur sesleri dinleyerek yaptım kahvaltımı.

Öğlene kadar kitap okudum, öğlene kadar dediysem çok ilerlediğimi sanma, kafam o kadar dalgındı ki her sayfayı iki kere okumam gerekti, okuduğumdan da bir şey anlamadım.

Öğlen çıktım dışarı, biraz hava alayım diye. Sahile indim. Hava serin, yanaklar aynen durmakta. Bir simit aldım kendime, banka oturdum, mahmur bakışlı İstanbul'u izlemeye koyuldum. Bir ara denizin üstünde uçan martılara takıldı gözüm, ben öyle hissettiğimden midir nedir, onlar bile balıkları yakalamaya üşeniyor gibiydiler; oysaki normalde son derece çevik ve atak olurlar, beni her seferinde kendilerine hayran bırakırlardı. Bu arada simit de soğudu, ben de kalktım eve döndüm. Biraz daha okudum, sonra akşam yemeğimi yedim, bu sefer kendi sesimi duymamak için radyonun sesini sonuna kadar açtım, düşüncelerimi susturmaya yetmedi ama olsun.

Bir şekilde şu saate kadar geldim, şimdi de sana içimi döküyorum. Herhalde insan olsan bana " Neydi bu? Ne anlattın ki şimdi?" diye sorabilirdin. Ben de "İşte tam olarak bunu!" derdim.

Derdim büyük günlük. Yalnızlığım bana yetmiyor.

Deniz GÜNERİ

Zaman o kadar adaletsizdir ki, yaşadığın anı olabildiğince mutsuz kılıp üzerinden süre geçtiğinde "zaman kaybı" dediğimiz anılara ağlatır bizi. Zaman öyle hızlı geçer ki, uzamanın büyümenin değeri kalmaz. Sen hissetmezsin, seni uzun süre görmeyen hisseder. Zaman öyle bencil ki, sırf çözüm olmak için dert, sırf ilerlemek için sorun yaratır. O gün uğruna gözyaşlarına boğulduğun o insanı geçtikçe unutturur. Zaman o kadar unutkan ki en içten güldüğün anının üstünü bambaşka duygularla kaplar ve o geçen zaman o kadar boşuna ki, geriye baktığında ne olmuştu diyeceğin o saniyeler için yazılar yazdırır insana. Zaman deriz, çözüm deriz iyi gelir deriz. Üzerinden yıllar geçse zaman olduğu için değil; o kişi değersiz olduğu için unutturur anıları. Derde deya deriz, peki o an, o üzüldüğün zaman o da kayıp değil mi? Bu gün savunduğumuz o sonuna kadar arkasında durduğumuz o fikirlerimizi, zamanla değiştirmedik mi? Belki daha yanlış yoldayız şu an. Eski diye betimlediğimiz o düşüncelerin üzerinden zaman geçmedi mi? O her şeyimizi anlattığımız, en iyi dostumuz olan hiçbir zaman bizi bırakmayan oyuncağımızın şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz bile. Üzerinden zaman geçti. Zirveye ulaşmak için geçtiğimiz yollar o basit yollar eskimedi mi? Zaman eskitmedi mi? Ben zaman geçtikçe hatırlıyorum. İleri giderken yaşadıklarımın yararlandıkça o geçmişti hatırlıyorum. Zaman geçtikçe birikiyor, ben de bunları yazıyorum...

Irmak ILGAZ

Sonbahar Deyince Aklıma

Sonbahar deyince aklıma eskiler gelir. Yaşanılan tüm o hüznler, tüm o ayrılıklar... Kimsenin olmadığı o ıssız ortamda yalnız başına ağlayan bir ağaç misali oturmuş tüm o terkedilmiş aşıklar. Kasım geldi diye sevinip, hayallerini kendi kendine süsleyen tüm o kalpler gelir aklıma. Kimse hakketmezken ayrılığı, onlar çoktan tutulmuştur, yanlış kişilere. Her yolu denemiş olan inatçı insanlar ise kasımdan hayır beklerler bu sefer de. Onu hatırlatan her şarkıyı saatlerce dinler, resimlere bakıp anıları düşünürler. Hızlı geçmesi için dua ettikleri o günler, kasımda değerlenir. Çoğu insan dökülen yapraklardan hüznlenirken, umutlu insanlar "gerçek sevgiye kalan günler" diye betimler bu olanları. Gözler, daha farklı parlar bu kasımda. Telefon başında geçen vakit artar zamanla. Üşümeye başlayanlar, birlikte ısınmak için birini arar aslında. Uyumak bile zaman kaybı gelir insana. Bu hissi yok edebilecek tek şey ise ondan gelen mesaj olacaktır. Böyle giderken imkansız döner hayaller, umutlar gitgide söner. O günler yine anlamsız olur, yine başlar dualar. Ne günler hızlı geçer ne de o yüzlere tebessüm gelir. Hayal kırıklıkları geri geldiğinde ise kasım çoktan bitmiştir.

Irmak ILGAZ

Ekşi

Beni çok endişelendiren birşey var: Günlük hayatın telaşı içerisinde kendilerini unutan insanlar. Trafikte beklemekten arka sokakların sürprizlerini unutmuş, üzüntülerini, dertlerini bastırmaktan eriyip giden insanlar. Güzel bir sabah güneşinin teni ısıtan tatlılığını, yağmur sonrası o mis gibi toprak kokusunu, görürken bakmayı, duyarken dinlemeyi, dokunurken hissetmeyi unutan insanlar. Sevmeyi unutmuş insanlar.

Düşündüm, ne yapabilirim, elimden ne gelir diye. Sevmeyi beş duyu hissimle tattım onlar için. Malum bugünlerde herkes gözle görülür, elle tutulur olana tutunabiliyor ancak. Sevmenin çok ekşi bir his olduğuna karar verdim Tam tatlı değil, tam acı da değil. Onlar için bulabildiğim sevmenin en somut hali ekşimtrak bir tat. Limon gibi.

Kararlıyım, limonlar alacağım file file. Kabuklarını rendeleyeceğim önce özene özene, sonra şekere bulayacağım onları, bekleteceğim. Ortalarından keseceğim tek tek limoncuklarımı. Fıskırtı fıskırtı sularını sıkacağım. Biraz taze limon suyu, biraz şeker, biraz su, biraz şekerlenmiş limon kabuğu koyacağım bir kaba, uzun uzun karıştıracağım. Limonatalar yapacağım sürahi sürahi, bardak bardak. limonlarımı tatlandırıp tatlandırıp dağıtacağım herkese. Her bir yudumlarında yavaş yavaş sevmeyi öğreteceğim bütün dünyaya.

Elif KULÖZÜ

Suyu Çıkmış

Uykudan uyanmanın ilk belirtisiyse bu; evet, düşlemek yerine düşünebiliyorum. Mermerden ilkel kelimeleri traşlayıp heykeller yapıyorum zihnimde. Arada bir köreldi mi çekicim, yoruldu mu bileklerim, sığınağım hazır olsun istiyorum. Biraz şu sığınaktan bahsedeyim; havası ilk nefes gibi, yerleri toprak ve zaman hiç olmadığı kadar göreceli, çarkı orada işlemiyor. İçinde yüzdüğümüz kadranslar yok orada.

İstmeden de olsa ekşi bir tat bırakacağım damaklarda. Bundan on sene sonra da olacağı gibi işe gidiyorum şimdi. Kafamda hep bir "ya sonra?" kaygısı. Çoluk çocuk, torun tombalak, cümbür cemaat derken bırakalı zevklerimizi, bırakalı keyfimizi öyle çok olmuş ki.

Fakat bulacağım demiştim bir çare. Karar verdim; limonlar alacağım bugün iş çıkışı. Kilo kilo, çiçeklerinden ayrılmış limonlar. Herkes için birer dilim keseceğim. Kabuklarını rendeleyip, esmer şekere bulayacağım. Birkaç saat bekleyeceğim. Sıçrata sıçrata suyunu çıkardıklarım bir kenarda şekerlenmiş derilerini beklerken, yanmış gözlerim kapalı son bir kez dansını edeceğim bu dünyanın. Son nefesimle limonatam hazır olacak.

Elif Naz SANSOY

l'histoire d'une feuille en automne

Je me sens seule et désemparée car je vis les derniers moments de ma vie. Toutes mes sœurs, les unes après les autres tombent par terre comme moi. Je sais que c'est mon destin car ma durée de vie n'est que d'un mois.

Sur ce sol de cailloux, je rêve. Je me rappelle que cet été je me trouvais la plus belle et la plus merveilleuse de toutes les feuilles du gros chêne où j'étais. Parfois mes amies étaient jalouses de ma beauté. Je me souviens du jour où j'avais rencontré l'homme de ma vie.

Il était là, accroché à une branche. Je le regardais et il me regardait mais nous ne pouvions pas parler car nous étions loin l'un de l'autre. Mais je savais qu'il me regardait avec plaisir quand le vent me berçait de droite à gauche. Mais je voyais qu'il était préoccupé car le vent devenait de plus en plus fort. Ce vent qui peut être notre fin.

Après un été merveilleux, l'automne qui faisait peur à tout le monde est arrivé. Je savais que je ne resterais plus longtemps sur mon chêne. Mais au plus profond de moi, j'espérais que le vent nous réunirait une seconde fois. Si je tombais de cet arbre, je voudrais que ce soit auprès de lui afin qu'on finisse ensemble nos derniers jours. Une nuit, une horrible tempête nous a fait tomber de l'arbre. Ce qui me hantait est arrivé, ce vent qui nous avait réunis cet été, nous a séparés pour toujours. Je n'étais pas tombée à côté de celui que j'aimais. Je me sentais sale dans cette eau de pluie qui me recouvrait peu à peu. Cette eau qui me rafraîchissait cet été. J'ai peur de mourir noyée. J'ai perdu mes couleurs verdoyantes, je suis devenue toute jaune. Les merveilleux jours que nous avons passés ensemble étaient fini. Ce n'était plus qu'un souvenir.

A partir de cet instant, je ne recouvrirai plus le chêne de ma beauté. Mais ce n'est pas grave, je suis certaine que je renaîtrai au printemps prochain.

Hazal KARASU

La Feuille et la Chenille

C'était la fin du mois de septembre. J'avais déjà commencé à perdre ma couleur verte comme mes autres compagnons. Le soleil commençait à perdre sa chaleur vive et le vent soufflait de plus en plus fort. Certains amis étaient déjà par terre et moi j'essayais de me tenir à la branche sur laquelle je prenais place. Chaque matin, je me réveillais étant complètement mouillée et ayant froid à cause du temps pluvieux. Au fur et à mesure les températures baissaient.

Un matin, j'ai ouvert les yeux avec de petits chatouillements. Je me sentais plus lourd comme si j'avais un fardeau sur le dos. D'abord, j'ai pensé que c'était un insecte. Mais quelques instants plus tard, je me suis aperçu qu'une chenille s'était installée sur moi pour faire son cocon. J'ai essayé de me débarrasser d'elle en tournant le dos au vent pour qu'elle tombe. Malheureusement tout était en vain! Elle s'agrandissait de jour le jour. Je n'avais plus de force à la supporter. J'avais peur de perdre ma tige. Encore, un matin pluvieux, j'ai vu la plus belle chose de ma vie, c'était un petit papillon multicolore. Ses ailes tellement fragiles étaient en harmonie avec ses antennes fines et élégantes. Il venait de sortir de son cocon. On s'est regardé pendant un certain temps et tout à coup je

suis tombé amoureux de lui. Puis j'ai eu des regrets parce que j'avais voulu me débarrasser de lui. C'était la première fois que je voyais une chenille qui se transformait en papillon au mois de septembre. Peut-être que c'était un cadeau qui m'était offert de Dieu avant que je meure.

L'après-midi, il s'est envolé en me regardant une dernière fois. J'avais envie de voler avec lui mais c'était impossible pour une

feuille d'arbre. Je sentais toujours son odeur sur moi et cette douleur me pénétrait. Ma couleur rouge est devenue jaune en une nuit. Le lendemain matin, la vie n'avait aucun sens pour moi, car j'avais perdu mon grand amour. Je me suis laissée au vent qui m'a d'abord arrachée puis toubillonnée et finalement m'a jetée par terre. Avec ma dernière force, j'ai regardé autour de moi et soudain j'ai vu son corps inanimé qui était tombé juste à côté de moi. Comme dit Ronsard "O vraiment marâtre Nature, puisqu'une telle beauté (fleur) ne dure que du matin jusques au soir!"

Su KÖSE

İnsanın Yolculuğu

İnsanın yolculuğu çok basittir aslında doğar, büyür, yaşar ve ölür. Değil mi? Öyle mi? Gerçekten bu kadar basit mi? Doğmak o kadar basit mi? Büyümek ya da yaşamak sandığımız kadar kolay mı? Peki ya ölüm? Yolculuğun son durağı, gerçekten sonu mu? Bu sorularının kaçının cevabı var kimse bilmiyor ama hayatımız da bu sorulara cevap ararken geçip gidiyor.

İnsan dediğimiz o canlının ilk durağı bebeklik; en savunmasız, en ürkek, en muhtaç olduğu dönem. Kelimelere en çok ihtiyaç duyduğu zamanda konuşmadığı dönem. En savunmasız olduğu zamanda kaçacak kadar güçlü olmayı bırak, yürüyemediği dönem. Gözleri daha ışığa yeni yeni alışırken etrafındaki onca hareketi kavramaya çalıştığı ama hiçbirine de bir anlam veremediği dönem. Öğrenmesi gereken daha çok şey var ama "anne bu ne?" diye sorabilmek için daha beklemesi gerektiği ve bu yüzden bir çok şeye kendi kendine cevap bulmak zorunda olduğu bir dönem ki bunu nice yetişkinler yapamazken. Ama yılmaması gereken bir dönem ki bir sonraki aşamaya geçebilsin.

İkinci durak: çocukluk. Çocukluk hayatın en civcivli bölümü, çocuk her merak ettiğini sorar, söyler doğru kelimeleri seçme kaygısı yaşamadan; çünkü o daha çocuktur kusuruna bakılmaz. Çocuk eline kağıdını, boya kalemını alır ve çizmeye başlar. Bir ev, bir ağaç, top oynayan bir çocuk, güneş, bulutlar, aydınlık bir gökyüzü ve kuşlar; çünkü dünyayı öyle görür, gördüğü gibi ifade etmeye, onun da birşeyler anlatmaya ihtiyacı vardır. Daha sonra çocuk babasıyla bakkala gider ve bir çikolata alır ya da şeker. O kadar mutlu olur ki sanki başka hiçbir şey onu daha mutlu edemezmiş gibi; çünkü beklentisi yoktur. Azla mutlu olmayı bilir. Şimdi sadece bir çikolata ona dünyaları ifade eder hele onu yerken babasının elinden tutup parka gidiyorsa başka ne isteyebilir ki? Başka şeylerin varlığından haberi de yoktur zaten.

Bazı şeylerden haberdar olmaya başladığı zaman bir sonraki durağa gelmiş demektir: gençlik. Burada insan yeni kavramlarla tanışır; sorumluluk, gereklilik, kendini kontrol... "Yapmak istiyorum" cümlesi "Yapmam lazım" kelimesiyle yer değiştirir. Aslında en önemli durak burasıdır. Burada insan öğrenir ki yol gitgide daha engembeli daha çakıllı, çukurlu bir hal alamaya başlıyor. Her zaman elinden tutacak biri olmayabiliyor, bazı şeyleri tek başına yapmalı, yapmayı öğrenmeli. Öğreniyor ki gökyüzünde her zaman beyaz bulutlar, güneş ve martılar yok. Resmin içine kara bulutlar,

Kolaj: Duru ARSLAN

yağmur ve kargalar da giriyor ama o kara bulutların arkasında her zaman güneş var ve izin verildiğinde doğmaya hazır. Bunu bildiği sürece bir sonraki durağa yürüyebilecek gücü bulabilir kendinde. Burada yeni insanlar girer hayatına kimi kalıcıdır yolun geri kalanında elinden tutup hiç bırakmamak ister, kimi ise bir yere kadar eşlik eder sadece ve ordan sonra kaybolur gider; sanki hiç var olmamış gibi ama izler bırakır. Burası en önemli duraktır; çünkü yolun geri kalanına çok iyi hazırlanmış olması gerekir.

Bir sonraki durak, durakların en önemlisi, bir dönüm noktasıdır: yetişkinlik. Burada çuvallayan, yolunu şaşıran, kaybolan çok olur. Kimi yalnızdır bu yolda, kiminin sırtını yaslayabileceği yüzlerce dostu ve elini sıkı sıkı tutan eşi vardır yanında. Şanslıysa küçük bir can getirir dünyaya ve işte o zaman büyük bir değişim geçirir. Artık ben değil; o vardır. Benim için değil; onun içindir her şey. Öncelikleri değişir. Kimi dolu dolu geçirir bu dönemi, kimi de kendi kabuğundan çıkmadan, bir köşede sessizce. Kimi canla başla çalışır çabalar elde eder istediğini, kimi ise boş verir, tüm suçu hayata atıp söylenir. Kimi kolayı seçer ve cevap o kadar basitleşir, kimi ise zoru seçer ve cevabı bulması uzun sürer, daha çok oylanır bu yolda. Öğrenir. Tecrübe edinir. Kimi başkalarına nasıl yararlı olabildim diye düşünürken, kiminin derdi başkalarından nasıl yaralanabildimdir. Bir önceki duraklar hemen hemen herkes için aynıdır belki ama işte burda herkesin yolu ayrılır, iş ciddileşir. Ciddileşen hayat çoğu insanın yüzünden gülümsemeyi alır. Biliyor muydunuz ki bir bebek günde yüzlerce kakhaha atarken bir yetişkin belki iki üç kakhaha atıyor, belki de atmıyor; çünkü düşünüyor, anlam yüklemeye çalışıyor, eğer ona uygunsa gülüyor. Bir bebekse sadece iç güdüsel olarak gülüyor. Kısacası kim nasıl istiyorsa öyle geçer yolun bu bölümünden. Mutlu olmak isteyen hiçbir fırsatı kaçırmazken, bazıları sadece mutsuz olmak için yaşar.

Öyle ya da böyle herkes son durağa geliyor: yaşlılık. Bu yoldaki gidişatı bir önceki yol belirliyor biraz. Yalnız mısın yoksa çevrende seni seven insanlar mı var? Mutlu musun, mutsuz mu ? Bazen uzun sürer bu yol bazen kısa ama elbet sona ulaşılır.

Yol sona erdiğinde ise önemli olan arkada bıraktıklarındır. Kaç para kazandığın değil; kaç gönül kazandığındır. Kaç arkadaş edindiğin değil; edindiğin arkadaşların kaçıyla sonuna kadar gidebildiğindir. Nasıl hatırlandığındır. Kaç kişinin elinden tuttuğundur. Geride bıraktığın insanların üzerindeki etkindir. Onlara bir şeyler öğretebildiysen, onların fikirlerinde doğruyu bulmalarına yardımcı olabildiysen dolu dolu yaşamışındır. Doğru ve dürüst yaşamışındır. Yolculuğu tamamlamış, görevini yerine getirmişindir.

Çağla GİRİŞKEN

L'école garde-t-elle encore son rôle fondamental?

Comme on le sait tous, l'école est l'établissement le plus important après la famille contribuant à la formation de l'individu. Même si l'individu gagne la plupart de ses habitudes et de ses rôles dans la famille, l'école entreprend la mission de compléter et d'avancer son développement.

L'homme forme la structure fondamentale de son caractère dans la famille, il y atteint une certaine maturité mentale et sentimentale. L'école, en ajoutant des pierres à cette structure avec des activités diverses, telles que l'enseignement scientifique et littéraire, doit assister à la formation de son vrai caractère intellectuel et moral en même temps, elle doit assurer son progrès mental, culturel et physique. Mais en dehors de cela, une école idéale doit prendre comme but essentiel d'éduquer les jeunes individus afin qu'ils puissent devenir conscients et capables de prendre des décisions rationnelles, d'utiliser raisonnablement leurs capacités et qu'ils puissent être efficaces pour leur milieu social, leur environnement et aussi pour toute l'humanité.

Malheureusement, dans le monde d'aujourd'hui, la plupart des écoles qui se basent sur cette définition de l'école idéale diminuent de plus en plus. Donnant plus d'importance à la performance académique, les écoles empêchent les jeunes, qui sont juste en train de se développer et de se connaître, de se diriger vers les autres domaines qui motivent leur curiosité; cela produit l'uniformisation des individus, et même l'échec des quelques-uns qui ne peuvent pas emboîter le pas. Pensons à un singe et à un poisson. Le système d'éducation veut qu'on puisse prendre la banane sur l'arbre; pendant que le singe réussit à la prendre, parce qu'il peut grimper; cependant le poisson qui peut très bien nager mais qui n'est pas capable de grimper, va échouer. Alors, il y apparaît une injustice concernant les capacités et les talents de chaque jeune individu.

Un autre point auquel il faut toucher c'est la paresse et la tiédeur des jeunes sur le sujet de questionner et de penser. Le monde qui est au milieu d'un progrès et d'un développement apporte avec lui l'habitude, chez les gens, d'obtenir sans effort ce qui est tout prêt, en particulier chez les jeunes; cela peut paraître pratique, mais c'est pourquoi les jeunes s'éloignent de rechercher et de questionner. Bien que le rôle des écoles ait dû être de faire regagner cette propriété aux individus, pour la plupart elles les poussent vers un système basé sur le fait de mémoriser. Puis, les jeunes renoncent à entrer dans une interrogation sur la cause généralement dans la vie et aussi pendant les cours.

À mon avis, afin que les écoles gardent leurs rôles primordiaux dans la formation de l'individu, il faut qu'elles aident les jeunes à cultiver leur faculté de penser suivant la méthode déterministe et aussi à devenir capable de découvrir leurs capacités. De cette manière, les produits du système de l'éducation deviendront des jeunes munis de moyens efficaces, brillants et contents, sinon la société sera remplie de jeunes monotypes et malheureux. Pour terminer, n'oublions pas que la façon d'éduquer les jeunes n'influence pas seulement les personnes, mais elle influence aussi la structure de la société et celle du monde.

Ece ŞEKERLİ

Niçin Milliyetçi Değilim?

Milliyetçiliğin sözlükteki anlamı:

"1. Milletini sevme, milletine bağlı olma ve milletin menfaatlerini kendi çıkarlarının üstünde tutma, milliyetperverlik, ulusçuluk.

2. Milletin hürriyetini, bağımsızlığını herhangi bir biçimde kısıtlayacak her türlü anlaşma, birleşme, yabancı tesir ve baskıya karşı çıkan, milliyetinin yüceliğine inanan ve ona yalnız kendi gücüyle başka milletler yanında üstünlük sağlayacak bir siyaset takip etme hakkının tanınmasını savunan doktrin, ırkçılık, nasyonalizm." olarak verilmiştir.

Ben milliyetçi biri değilim. Milliyetçiliği doğru bir şey olarak görmüyorum; çünkü mantıklı bulmuyorum. Bir insanın milliyetini o millete ait olduğu için sevmesini ne mantıklı ne de geçerli bir sebep olarak buluyorum. Çünkü hiç birimiz kendi milliyetimizi, doğduğumuz aileyi seçmiyoruz. Seçemediğimiz bir şeyden dolayı gurur duymayı ve o milletin üstünlüğü olduğuna inanmayı yanlış buluyorum. İnsan, İstanbul'da, Ahmet ve Ayşe'nin çocuğu olarak doğabilirdiği gibi Londra'da Jack ve Mary'nin; Tokyo'da Toru ve Midori'nin çocuğu olarak da doğabilir.

Benim durumumda milliyetçilik iyice anlamsız bir hal alıyor; çünkü hem Hollandalı hem de Türk'üm. Milliyetçi olayım desem hangisini seçeceğim, niye seçeceğim? Biri diğerinden daha mı iyi? Anneannemlerin babannemlerden daha üstün olduğunu ya da olmadığını gerçekten hiç düşünmüyorum. Türkiye'yi de Hollanda'yı da severim; ama bunun bu milletlerden geliyor olmama uzaktan yakından alakası yok. Türkiye'yi Türk olduğum için değil; İstanbul için, güzel coğrafyası için, bir

sürü farklı kültürlerin barındığı bir ortam olduğu için, iklimi için, yemekleri için seviyorum. Hollanda'yı peynirleri için, "stroopwafel'ları" için, bisikletle gezmeyi sevdiğim için, akşam yemeği olarak krep yenmesi geleneğini sevdiğim için seviyorum. Bazen insanlar bana soruyor Türkiye'yi mi daha çok seviyorsun Hollanda'yı mı diye? Hiçbir fikrim yok.

Hollanda olsun Türkiye olsun Almanya olsun Japonya olsun benim için fark etmez. Ben bir ülkeyi o ülkede yaşadığım anılar, oradaki insanlardan dolayı severim. Sokakları, müzeleri, kafeleri, yemeklerinden dolayı severim ve hiçbir durumda da ülkemi (benim durumumda "ülkelerimi") kardeşimden, arkadaşarımdan ya da akrabalarımdan çok sevemem.

Ayrıca milliyetçiliğin yarardan çok zararı olduğunu düşünüyorum. Aşırı milliyetçi düşünce tarzları yüzünden bütün dünyada insanların başına bir sürü kötü şey geliyor. İnsanlar dışlanıyor, aşağılanıyor, hatta işkence görüp öldürülenler bile var ve bu sayılar azımsanamayacak kadar çok. Belki ona ırkçılık demek daha doğru; ama sonuçta ırkçılığın da çıkış noktası: Milliyetçilik.

Geçenlerde sekiz yaşındaki (ilköğretim üçüncü sınıfta) kardeşim: "Ben Türk olduğum için "doğru" değilim ki... Sırf Hollandalı olsam da doğru olurum, babam yanlış değil ki." dedi. Benim için bu durum bu kadar basit. Tabii ki benden farklı düşünenler var ve buna saygım sonsuz. Neticede benimki de bir bakış açısı.

Katya PAUS

Çağın İnsanına Mektup

Sevgili Zamanı Olmadığından Yakınan Çağın İnsanı,

Çağın adı Yakın Çağ diye geçiyor ancak tam olarak adlandıramadığımız bir dönemdeyiz. Teknoloji almış başını gidiyor, hayat hızlı, trafik ölümcül, kalabalık yorucu. Zor değil mi? Vakitler çok kıstlı, keşke gün yirmi dört saat değil de otuz saat olsa diyorsun. Eyvah, onu unuttum, bunu kaçırdım, şu neredeydi? Sinirlenince de basıveriyorsun küfürü. Sözde teknoloji bize zaman kazandırıyormuş, haydi ordan ben telefonumda filanca programı indirirken, aklıma bir şey geliyor hemen birini aramam gerekiyor derken ekranda bana beklememi emreden bir saat beliriyor, işte o zaman küfürü basıveren ben oluyorum, büyük bir zevkle hem de. Tanıdık cümleler değil mi, daha yazının sonu gelmeden kafanda düşüncelere daldın, gördüklerin sadece harf artık veya çoktan fırlattın bile dergiye masaya.

Habire tökezlediğimiz bir rekabet ortamındayız ve nedense herkes yarışçı, herkes rekortmenç Peşinden koştuğumuz bilgi, zaman, hatta insanlar dönüp arkalarına bakmıyorlar. İnsanlar arasında mesafe değil ekranlar var. Peki asıl sorum; onlar mı ileride, biz mi gerideyiz, yoksa bu koşuşturma spor yapıyorum diye geçinmek için üzerinde ter döktüğümüz koşu bandıkdakinin aynısı mı? Sizi bilmem ama ben karşımdaki post-itlerden çok sıkıldım. Unutmamam gerekenin zorunlu bir telefon görüşmesinden çok yüzüne bile bakmadığım garsona yarin veya bir başka gün gülümsemem gerektiği değil mi? Hepimiz aynı yaşam alanını paylaşıyoruz, temel sorunlarımız var, elbette kişisel bir takım durumlar tavrımızı etkileyebiliyor ama düşünebilen robotlara dönüşmek beni daha çok üzüyor, sanırım korkutuyor da.

Neyse lafi uzatmayayım, otur azıcık düşün, bahçeye çık derin bir nefes al, tanımadığın birine gülümse, telefonunu unut gibi klişe şeyler demeye getiriyorum. Aa, saat biri altı geçiyor, uyanmak için beş saat yirmidört dakikam kaldı demek bu. Kaybettiğim her saniye bana misliyle zarar. Bırak düşünmeyi, soru sormayı, geç kalıyorum.

Yasemin ORHAN

Faits Divers Insolites

C'était dans la matinée du 1er mars. Une jeune femme mariée s'est fait pincer par son mari quand elle le cocufiait.

Son mari était allé à son travail, mais il avait oublié sa mallette, donc il a dû retourner chez lui. Toutefois, entre temps, sa femme avait appelé son amoureux. Quand le mari a sonné à la porte, les amants secrets ont paniqué, l'homme s'est jeté par la fenêtre, et il est resté accroché à la fenêtre ! Il portait seulement un caleçon !

Pendant ce temps, le mari était entré et il cherchait sa mallette. Puis, quand il a demandé à sa femme si elle l'avait vue, il a remarqué la nervosité de sa femme. Elle était paniquée et contractée. Il lui a demandé ce qui se passait, mais, comme la femme était très tendue, elle disait n'importe quoi.

A ce moment-là, les piétons qui traversaient la rue ont vu l'homme qui était accroché à la fenêtre, et ils ont appelé les pompiers. Dix minutes plus tard, les pompiers sont arrivés. Quand le chef des pompiers s'est approché de lui, il a vu que c'était son beau-fils ! Il a compris ce qui se passait, et il a refusé de le descendre ! L'amant malchanceux, a dû attendre une demi-heure pour qu'une autre équipe de pompiers arrive et le descende !

Onat AVCI

Monsieur Corbeau était parti pour voyage d'affaires en Suisse. Sa femme l'avait autorisé à partir à une seule condition : elle voulait qu'il lui rapporte des articles de la plus grande marque de lingerie suisse !

Une fois la réunion terminée, M. Corbeau a quitté l'immeuble rapidement. Il ne voulait pas que ses collègues le voient. Il est entré dans la première boutique qu'il a trouvée. Il était rouge comme une tomate entre toutes les femmes qui le regardaient comme si elles n'avaient jamais vu un être humain. Il a acheté des articles de lingerie, et il est sorti de la boutique.

directement retourné à l'hôtel. Il était en train de préparer sa valise quand son directeur l'a appelé pour lui annoncer une nouvelle... Son directeur a dit qu'ils devaient rester 3 jours de plus, mais il n'a pas dit pourquoi... Il s'est jeté sur le lit, il était heureux : il avait encore trois jours supplémentaires de liberté sans entendre sa femme capricieuse ! Il a allumé la télévision pour regarder les nouvelles et il a appris pourquoi il devait rester ici : la plus grande banque de Suisse avait été braquée pendant cette même journée ! 20 lingots d'or avaient disparus et toutes les douanes étaient fermées.

Il a passé trois jours avec ses amis, à boire, à manger, à se détendre et à s'amuser. 3 jours plus tard, il a rangé les articles de lingerie dans sa valise, puis il a pris l'avion. Un homme très chic s'est assis tout près de lui. Ils ont parlé de sport, d'économie, de l'actuel gouvernement... Enfin, l'avion a atterri, le nouvel ami de M. Corbeau est descendu de l'avion rapidement, mais ils ont confondu leurs valises qui étaient de la même couleur !

En sortant de l'aéroport, les policiers ont demandé à M. Corbeau d'ouvrir sa valise. Il ne voulait pas l'ouvrir parce qu'il pensait qu'il y avait les articles de lingerie ! Enfin il a ouvert sa valise et il a découvert 20 lingots d'or dedans ! Finalement, le malheureux a été emprisonné pour 10 ans !

Aydın AKAYDIN

Sarı Duvarlar

sarı duvarlara küstüm bütün gece
içimdeki öfkeyi atabileyim diye
bumerangı,
sırf yüzüme çarpsın diye attım
acılarımı kanıtlayabileyim diye

içimde ne bir öfke vardı
ne de bir isyan
o kadar zaman bunun için beklemiştim
ve olmasına yakın
bütün duygularımı kaybetmiştim

sarı duvarlara küstüm bütün gece
içimdeki bağılılığı çıkarabileyim diye
en son toprak kusmak istedim
köklerimi de atabileyim diye

Yağmur ALKAN

Kolaj: Melis Ergezer

Aşk

Aşk,
Koşmaksa peşinden çıplak ayaklarla
Altımda kalp kırıkları kanatırken bedenimi

Vurmaksa kendimi zincirlere
Hissederken iliklerime kadar yosun tutmuş
duvarların nemini

Bakakalmaksa gece mavisi gözlerine
Ararken elimde rakımla bir sandal gezintisini

Çekmekse sigara dumanımı körpe ciğerlerime
Fısıldarken dudakların kırmızının rengini

Haykırmaksa adını sağır kargalara
Kış geceleri yalnız adalara

Mübtelası olmuşum aşkın
Her gün yaşamaktan senin sergüzeştini

Can KESKİN

Kayboluş

Gece dar bir sokak gibi
Bazen düşünceler.
Korkuyu, mutluluğu, karanlığı
Her hissi barındıran içinde.

Düşüncelerin içinde kaybolursun bazen
Bir sokakta kaybolduğun gibi.
Gerçekler, o kadar ırak bir dünyadır
Kendini kaybettiğin her an.

Seni çekip çıkaracak, benliğini bulduracak
Birilerine ihtiyaç duyarsın.
O birileri gelmez bazen..
Sonbaharın yapraklarını döktüğü gibi,

Savrularak yaşarsın.
Hep bir arayış içindedir hayatta.
Farklılaşmamak için.
İnsanlıkla kaybolmamak, unutulmamak için.
Kendini hep bir yerlerde ararsın.
Kaybettiğin her parçanı toplamaya çalışırsın.

Gülce DEMİNER

Kedi

ilk defa açıyordu gözlerini
soğuk bir günde
kimsesizdi kedi
dünyadaki ilk gününde

karnı acıkmıştı
ne yemeliydi?
ne yiyebilirdi?
gördüğü bir farenin ardından gitti.

fare kaçtıkça
kedi kovalıyordu.
hava karardıkça
bu oyun uzuyordu.

fareyi yitirmişti gözden,
korkuyordu kedi.
eve gitmek istese de
dönemiyordu geri.

soğuk bir kış günü,
oyuna kaptırmıştı kendini.
yalnız ve savunmasız,
kaybolmuş bir kedi.

Deniz GÖNEN

Kayboluşu Yaşamak

Uğrunda bir ihtilal şu al yaldızlı dudaklarının
Mahpusun duvarlarına sinmiş misali bir kıvılcım
Beklerken devrimi vura vura gözyaşı paslı zincirlere
Parlar volkan gibi pervasızca isyanım

Saklı definelerinin peşinde derinde bin fersah
Hayalperest batıkların gözü tek korsanlarının
Kaybolmuşum mercanların en loş resiflerinde
Müjganlar saplı mavi koylarının diplerinde

Çöllerde gölgelerimi ararım altımda kızgın kumlar
Akbabalara yol sorarım boğulurken
damagımın kuruluşunda
Kayıp sahillere çıkar uçsuz bucaksız bedenim
felekten zirvesi saçı ağarmış dağların ardında

Bir sandala binerim Akdeniz istikamet
Elimde boş şişem cebimde bir avuç nemli tütün
Küreğim hevessiz bende de yok bir maharet
Saçların sürükler bedenimi umudumla büsbütün

Bir ormanda bulurum kendimi
Sağır kulaklarımda kanlı bir tüfek sesi
Bir mağaraya sığınırım ciğerlerime vururken
gamsız rutubeti
Kaybolur giderim karanlıkta hedef alınca
yüreğimi kanlı katilleri

Kayıplardayım yeniden şu ayaz vakti
Ceket omzumda altımda kumaştan
pabuçlar seyri keyfindeyim
koyalarken yelkovanım akrebi
Kaldırımlara basar adını hafif
ağırdan adımlarım
İmtihan mı bana dört yol
ağızındaki sonu duvar çıkmaz
sokakların

Kumsallara sığınır hilal akşamı izlerin
Gelgitlerime yalvarırım süpürüp gitmesinler
vakit erkenken
Güz yağmurların düşerken sancağıma
Rüzgarlar fisildiyo adını tenine hasret
tenimi tokatlarken

Bir namluda sıkışıp kaldım meydanda kan kokusu
Uğrunda şehit yerde yatan her süngüsüz asker
Ben sıramı beklerim arka çıkar barudum
Kaybolur menzilinde tek yüreklik şu ordum

Kayıplardayım dilinde ölmeden ki son sözlerimde
Kayıplardayım heveslerinde, kurban olurken
arayışının sergüzeştinde
Kayıplardayım en delisinde, adam gibi
sevmenin hoş serhinde
Kayıplardayım bir kaşifin kayboluşuma
çarpılanmış haritasının köşesinde

Kayıplardayım yok dönüşüm
varoluşun felsefesinde
Yok o hançer keskini elmacık
kemiklerinde
Yok o her gece kulaklarıma kazınmış
ağlayan kemanımın sesinde
Yok işte Macellan'ın o fani serüveninde

Kaybolmuşum her yeni gün pusulasız aşk
vapurunun seferlerinde...

Can KESKİN

("Sözcüklerle Dans" adlı
şiir yarışmasında birincilik ödülünü
kazanmış eseridir.)

Kolaj: Zeynep ULGÜR

Uzağı Görmek (Başka Türü Mavi)

Saçlarımı ellerimle tarardım ben eskiden.
Şu denizin en siğ yerindense kaşlarımın dökülen tuz
Pul pul avucumda biriktirip, serperdim geri denize.
Bahriyeli Kosta'nın görüp de söyleyemediği yer,
tam da suyla havanın birleştiği göz yanılmasıya
Burgazada'ya çok yakınız.

Naz SANSOY

Siyah Kadran

Dönme dolabı döndüren adam emekli olmuş
Neyseki dünyanın bütün vakitleri onun artık
Şairin hayatından gelip geçen o kadınla evli
Yaralar var ellerinde ona dokunamamaktan
Geceler geçmiş o pencere pervazlarından boyaların pul pul
döküldüğü nefis sessizlikle

Gözleri var kadının içinden doğru bakınca dünyanın
ahenginin azaldığı

Bir lokma nefesi var adamın yeten şu iki çift lafı etmeye: "
Annemin karnından öncesini hatırlasaydım korkardım
ölümünden."

Naz SANSOY

Saklı Defter

Ariyorum kağıtlar içinde defterimi
Mısraların kaybolduğu ebediyeti
Ama sağım ygs, solum lys
Ye, iç, çalış; uyu, kalk
Düşünme sadece bunları yap!
Ama bunlar üzüyor bu kalbi,
Çünkü düşünmüyorum, o halde yokum ki
Ödanın bu loş ışığında,
Sanki
Her şey soru, her şey cevap;
Her şey yalan...

Mert HARMANDAR

Yeşil

Korkuyorum.
Bakılmaya muhtaç, bir o kadar da utangaç
yeşilimsi gözlerini bir daha görememekten
Koruların içinden koşup derin maviliklere
dalan
sonsuzluğundan mahrum kalmaktan.
Değişimden korkuyorum, değişimden.
Esecek yeni rüzgarların seni alıp
götürmesinden.
Aslında bu değil korktuğum,
bir kez daha düşünüyorum.
Kadife sesini bir daha duyamamak;
yalanını da doğrunu da işitememek
bana öylece bakarken sen.
Biliyor musun, bu da değilmiş asıl
korktuğum.
Varlığının düşüncesi bile yeterken içimin
ısınmasına
"bunların ne değeri var" diyorum.
Bir gün olur da anılarım koparılıp alınırsa
benden
işte o gün sonundur senin, biliyorum
Benim de en büyük başlangıcım...
Korktuğum budur, hayat!
Ben silip atmaktan korkuyorum,
atamamaktan belki.
Yeni başlangıçlardan...
En bilinmeyenden, en çok bağlanılandan...
Bak, hayat devam ediyor.

Mina MARAŞLIGİL

Vapur

Bir vapur yaklaşıyor iskeleye.
Heybeti aşmış mavileri.
Sabah sakinliği telaşlı.
Hızlı adımlar.
Eze eze geçiyorlar yeşil halatların yanından.

Kadıköy yükler kelimeleri o kocaman vapura,
Kokuları,
Sesleri,
Hayalleri.
Martılar toplar ardında kalanları.
Deniz aşır gelir bağlanır Beşiktaş'a.
İlk adımlarını atarken cümleleri, solukları, notaları;
O gitmek için sabırsız, sayar dakikaları.

Bir vapur gönderir bu yaka sevgilisine,
Beşiktaş'tan Kadıköy'e.
İçinde kelimeleri,
Sesleri,
Hayalleri,
Kokuları.

İzler onu.

İster ki örtsün üzerine gökyüzü simsiyah bir gece.
Ah bir söndürseler ışıkları,
Sustursalar dudakları,
Durdursalar adımları;
Deniz gibi olacaktı, kapkaranlık.

O, her gece bir kadına teslim eder ruhunu, sürükler
bir köprüden.

Her gece bir adam,
Yakar sigarasını, sever bir kadını,
Kaybolur sokaklarında.

Petek ALKOY

Adımlarımın Kayboluşu

adım adım sana
titreten camda
eriyen buharına
karanlığın yolunda
adım adım sana
ulaşmam gerek

adım adım seni
zihnimin en derin
en bariz
köşesinde bulmam
mühürleyip kalmam
adım adım seni
kendime hapsedmem gerek

adım adım kendimi
adımın da pek adım olmadığı
zamansız bir boşlukta
anılarımdaki senin kolajına
adım adım kendimi
sana bırakmam gerek

adım adım ışığa
fazlasıyla yabancı
ulaşılmaz gerçekliğe
atamam adımımı
orda sen yoksun
ben de yokum.

Özge ŞENTÜRK

Maviyi Sevmediğini Düşünürdü Küçük Kız

Maviyi sevmediğini düşünürdü küçük kız,
Küçüktü o zamanlar,
Çok küçüktü kocaman dünyasının içinde.
Ve denemek zorundaydı artık
Kolay değildi ama imkansız olamazdı.

O seyretti hep
Etrafındakileri istemeden.
Yetinemedi
Dışarıdan bakmayı denemesine rağmen.
Ve umursayamadı
Karar vermek istemesine rağmen.

Düşünmeyi severdi,
Bir günü daha bitirmek için güneş
Son hazırlığını yaptığında,
Düşünüyordu o hala.
Deniz sularıyla aşınmış o
kayalara oturduğunda,
Pembe gözlükleri duruyordu
bir tarafta,
Diğer tarafta eskiden
sevmedikleri,
Ama muhtaç oldukları
şimdi.
Karşıya baktığında gördüğü tek
şey ise
Sonsuz bilinmezlikti sadece.

Kadın göze almıştı her şeyi.
Niye olduğunu bilmeden,
Hep kaçmıştı bugüne kadar.
Ve güneş doğdu bir anda,
Yıldızlar kayboldu teker teker.
Buz gibi suyu hissettiğinde bedeninde,
Alabildiğine derin maviliğin,
Pembeyle müthiş uyumunu izlediğinde,
Farkına vardı,
Hep onun içindi
Yaktığı bütün sigaralar,
Söndürdükleri ise çok başka.

Çağla Alara ÇELEBİ

Günah Benden Gitmiş Bir Kere

Gelsem bir kez daha şu dünyaya
Acaba düşler miydim gene seni
Saçlarını koklamayı, yüzünü okşamayı
Seni kıskandırmayı
Düşler miydim sen ne dersin
Ama hiç şüphe yok ki, varsa Allah korusun
Kaçardım uzaklara sesinden o kesin
Ama yine de , belki ,bilmem ki ,yok yok herhalde
Yani muhtemelen bir bakıma
Kesişirdi yolumuz, yine ben peşinde dümen
Sen kıyıda köşede bekleyen
Bekle Bekle... Biliyorsun ya bırakmayacağım seni
Öldüm mü icabında isterim geri dönmeyi
Kafayı senle bozmuşum bir kere
İsterim sen gibi başka başka cins meleklerden
Günah benden gitmiş bir kere.

Mina MARAŞLIGİL

Kolaj: M. Deniz ERDOĞDU

Hatıralar

Ben çölde aşkı arayan bir ilahsızım.
Bütün hatıralarım yerini alan aşk,
Bu gece de kurutuyor yalnızlığımı.
Bir cümbüştür alıyor bütün kederimi.
Dans eden ruhlar aydınlatıyor geceyi.
Sorgusuz sualsiz bırakıyorum kendimi.
Gölgeler beliriyor gecenin karanlığında.
Aşkım depresiyor ruhların ışığında.
Uzaktan bir ses geliyor kulağıma.
Kimdir? Neyin nesidir acaba?
Sorsam adını öğrenir miyim?
Açsam gözlerimi görebilir miyim?
Ruhlar usanmadan, yılmadan fişılđıyor,
Bu ne güzel sestir ki duyamaz her kulak.
Bu ne yürektir ki dayanamaz her yiğit.
Bu ne aşktır ki sevmemiş hiçbir aşık bu kadar.
Bir an kapırtıyorum benliğimi bu sese,
Dalıyorum uykuya ve kararıyor her şey yeniden.
Titrek sesler, hareketsiz yıldızlar, hiç olan ruhlar.
Bir o gecenin hatırası yaşar artık aklımda...

Can HAKAN

Şehre Ağıt

Kar,

Pencerelerden dışarı süzülen yalnızlığı örtmek için yağıyor
Bembeyaz bir ışık her yerde, şehrin üstüne çöken
Beyaz, bembeyaz bir ışık
Karanlıkların üstüne vuruyor, üstüne karanlıkların
Kadınlar evlerinde, pencere kenarlarında kadınlar
Gergin bekleyişi insanların,
Evlerinde, otobüs duraklarında, hastane önlerinde,
karanlıklarda
Adamin biri aynaya bakıyor kendini tanımak için
Tam o sırada, savaşın tam ortasında mesela biri ölüyor,
Öyle bir ölmek ki ama, tüm karanlığın üstüne doğru,
hakkını vererek

Sesler geliyor geceden
Ayak sesleri,
Silah sesleri,
Uzaktan ağlayışı bir çocuğun
Kısacık yoğun bir akşam,
Ve kar şehrin üstüne doğru yağıyor
Şehrin üstüne doğru
Kalplerdeki umut,
Kalplerde kalıyor.
Herkes karışıyor birbirine, her şey karışıyor
Bir yaşamaktır almış başını gidiyor
Öylesine, bilmeden

Kısacık yoğun bir akşamda
Şehrin üstüne doğru kar yağıyor

Ece ÇELEBİOĞLU

L'Autre Jour en Normandie

L'autre jour, j'étais en Normandie
Je n'avais pas de parapluie
Car j'avais pensé qu'il n'y avait pas de pluie
Mais quand j'ai regardé par la fenêtre
Il faisait gris comme la nuit.

L'autre jour, avant de sortir de la maison
Pour acheter des macarons,
Des citrons
Et un ballon
Pour mon cousin Simon
Qui est très mignon
J'ai donc mis mon pantalon,
Mon blouson
Et mon chapeau marron.

L'autre jour, j'ai visité Rouen
J'ai marché lentement
Sur mon chemin
Où j'ai vu un petit marin
Peut-être je vais le rencontrer demain.

Aujourd'hui, je suis sortie
pour voir le petit marin
Avant de retourner en Turquie
Sans prendre mon parapluie
Car j'avais oublié
Que j'étais encore en Normandie
Mais le petit marin était parti
En Italie
Et je suis ici
Avec ma mélancolie.

**Deniz Demirer
Aslı Su Çoruk
Ekin Zorer**

Kayboldum Anne

ben kayboldum anne
hayır, hayır bahçedeki saksıda değilim
ya da yorganımın altında
boşuna uğraşma
yalnız kalmak için girdiğim
dolabımda da bulamazsın beni
o nefis limonata yapan
pastahanede de
ayrıca sakın darılma
sana kızıp evi de terketmedim
babama öfkelenip
kendimi odama da kitlemedim
ben kayboldum anne
yitip gittim belki de
bul beni desem
bugün cumartesi bile değil
sahi bugün günlerden ne anne?

Yağmur ALKAN

Kolaj: Barış ÖZDİNC

Zoraki Gezgin

Yolculuk, taşınma, kamyon, yeni ev, yeni okul... Aysun bu kelimelerden nefret ederek büyümüştü. Bu kelimeler onun yalnızlığının, bir yerlere kök salamayışının yapı taşlarıydı çünkü.

Haydarpaşa Garı'ndaki tahta kanepelerden birine oturup trenlerin son seferlerini izlerken de aynı kök salamayışı hissediyordu tüm benliğinde. Bir yere ait olamama duygusunu. Nasıl gelmişti ki bu gara? Hangi yolculuğunun son durağıydı bu sessiz, mağrur ve bir o kadar güzel gar? Onun anladığı bu yolculuk kavramından ömür boyu kurtulamayacağıydı.

Aysun'un ilk duyduğu dil Urduca olmuştu. Babası Bülent diplomat olduğundan dünyaya gözlerini Pakistan'da, açlığın ve hastalığın kol gezdiği bir zamanda açmıştı. Neler bekliyordu şimdi onu bu sarılı, mahzun yüzlü kadınların, sarı benizli çocukların, umudu ve gücü kalmamış erkeklerin dünyasında. Yolculuğu Fars ve Urdu dilinde Pak Ülke anlamına gelen Pakistan'da başlamıştı işte. Yedi yaşındayken annesi Hint, babası Pakistanlı arkadaşı Asham'ın elinden tutup evlerine yakın İngiliz okuluna gitmek farklı bir dünyanın kapılarını açmıştı şimdi ona. İngilizceyi orada öğrendi. Sevgiyi de acımayı da. Savaşı da Benazir Bhutto'yu da.

Hayat Aysun'a bir evi olmadığını bir sonbahar günü gösterdi. Çok sevgili babasının Paris'e ikinci konsolos tayin edildiğini öğrendiğinde, küçük Aysun, kocaman ela gözlerinde merak ve biraz da korkuyla, yeni okulunu ve arkadaşlarını hayal ediyor ancak çok alıştığı okulundan ve kardeşi gibi sevdiği Asham'ından ayrılmak istemiyordu. Islamabad'dan ayrılırken Aysun'un kulağında Asham'ın ona gitme diyen ağlamaklı sesiyle annesinin çek çekli bavullarının sesi birbirine karışıyordu.

Ah Işıklar Şehri Paris! Melankoli ile hüznün birleştiği aşk şarkılarındaki kibirli ve güzel kadın. Kiskanılan ve hep örnek alınan başkent. Aysun Işıklar Şehri'ni hep filmlerde gördüğü gibi düşlediğinden Paris'e indikten sonra karşılaştıklarından pek hoşnut değildi. Düşlerin her zaman gerçekleşmeyeceğini ilk orada gördü. Bakımsız banliyöler, çaresizliği yüzlerinden okunan göçmenler hiç de filmlerdeki bulvar kafeleri işgal etmiş kibar, şık hanım ve beylerle benzemiyorlardı. Şimdi caddelerinde arabayla yol alırken Paris'in hep hayal ettiği, buram buram Mouffetard, Balzac kokmuyordu bu şehir. Sous le ciel de Paris şarkısındaki gibi akordeonların da nağmeleri duyulmuyordu. Ama Aysun hayal kırıklıklarına teslim olmayacaktı. Islamabad'dan sonra burası medeniyetin timsaliydi onun için. Büyüyüp Paris'in ruhuna karışacak, içinden gelen yazı yazma ve resim yapma arzusunu burada yeşillendirecekti. Paris'le beraber büyüyecekti. Yirminci Bölge'de başladığı okulunda Cezayirli, Tunuslu, Lübnanlı hatta Togolu bir sürü çocuk vardı. Öğretmeni onu Cezayirli Leyla'nın yanına oturttu. Aysun Leyla'da Asham'dan bir şeyler arıyordu farkında olmadan. Oysa Asham çok uzaklarda kalmıştı.

Fransızca ise başka bir dünyaydı onun için. Keşfetmesi eğlenceli, içinde barınması zor. Her gün Quartier Latin'deki kütüphaneye

gidiyor, o gün ne öğrendiyse tekrar ediyordu. Anne ve babası çok mutluymuştu. Aysun'un Paris'e alışamayacağını düşünüp telaşa düşmüşlerdi. Aysun arkadaşlarıyla kaynaşamamasının sıkıntısını kitaplarla atıyor, sadece babası Ligier fabrikasında işçi olan Leyla için üzülüyor ve de sadece eve dönerken akşam vakti metroların önünü mesken tutmuş clochard yani sarhoş evsizlerden korkuyordu. Onun için hayat hafta içleri okulundan ibaretti. Hafta sonları ise arkadaşlarından gelen bütün teklifleri geri çevirip, ödevlerini bitirdikten sonra annesi Nihal ile Paris'in kültüre ve sanata bulanmış havasını solumak için yürüyüşe çıkarlardı. Bazen Chatelet'de, bazen de Montparnasse Bulvarı'nda dolanırlar, bıkmadan usanmadan Aysun'a kitap almak için nehrin kenarındaki tüm sahafrağı gezerlerdi. Bir öğlen vakti Pont Neuf'ün üzerinde bir grup gencin göçmenler için yardım toplaması, Aysun'un dikkatini bu şehrin ötekileştirilmişleri üzerine yoğunlaştırdı. Hemen babasının ona doğum gününde hediye ettiği Polaroid makinesine sarıldı ve bu yardımı fotoğrafladı. Fotoğrafı eline ulaştıktan sonra, yalnızlığında ona yoldaş olan kitapların yerine boyaları ve fırçaları kullanmaya karar verdi bu sefer. Sesi olacaktı onun gibi yalnızların. Hatta onları görünce korkup adımlarını hızlandırdığı "evsizlerin".

Konsolosluğun Türk göçmenler için düzenlediği kermese, göçmenlerin hayatından manzaralara oluşturduğu resimleriyle katılması ise Aysun'u bu dünyaya bir görev için geldiğine iyice

inandırılmıştı. Kermese ve özellikle tablolarına büyük ilgi gösterilmişti. Bir kapı belirdi birden Aysun'un gözlerinin önünde. Güzel Sanatlar Fakültesinin kapısıydı bu. Resimler yapıyordu şimdi durmadan yorulmadan. İnsanlara insan olmayı, çeşitliliği, hoşgörüyü anlatıyordu tablolarında. Bir sürü sergiler canlandı birden bütün dünyanın bahsettiği. Kararını vermişti Aysun on dört yaşının getirdiği o cesaret ve heyecanla. Ressam olacaktı o. Hem yazacak hem resimleyecekti. Böylece hem ömrü boyunca Paris'ten uzak kalmayacak, hem de Asham'ın da Leyla'nın da hikâyesini bu şekilde herkese anlatabilecekti. Evine de bu umutlarla dönüyordu az sonra hayatını değiştirecek haberi alacağını bilmeden. Babasının Şam'a tayini çıkmıştı...

Şam günleri sıkıntılı başladı Aysun için. Annesine ve babasına isyan etmişti, ilk defa sesini yükseltmişti buralara kadar gelmemek için. Liseye başlayacaktı o şimdi. Yine hiç tanımadığı insanların arasına karışacak, bilmediği bir dili öğrenmek için yıllarını verecekti. Ne için? Yine dışlanmak için mi, yoksa alıştıklarından uzak kalmak için mi? Annesi hamileydi, onu üzmemek için susmaya karar verdi. Belki ailesine katılacak bebek, anne ve babasının için için yürümediğini hissettiği evliliğinin düzelmesine yardımcı olurdu. Sadece birkaç yıl tahammül edecekti. On sekiz yaşına basınca da tekrar Paris'e dönecek ve istediklerini yapmak için uzunca bir zamanı olacaktı. Yani öyle umut ediyordu.

Enrico Macias'ın "J'ai quitté mon pays"si radyoda çalarken, Aysun Paris'te adet edindiği üzere resim yapmaya devam ediyordu. Resim yaparken üçüncü bir gözünün açıldığını düşünüyordu. Daha önce hiç fark etmediği şeyleri resimle keşfediyordu. Arapça... Büyük bir derya. Hala bilmiyordu "Merhaba" kelimesinden başka bir kelime. Öğrenmeyecekti

bu sefer. Kendini paralamak yoktu planlarında.

Bir gün, tozlu Şam sokaklarında oynayan çocukları gördü. Üstleri başları kir pas içinde, halleri vakitleri yerinde olmadıkları belli. Çocuklar için neler yapabilirim diye düşünmeye başladı bu sefer. Defterine her gece yatmadan not ediyordu aklına gelen fikirleri. Sonra da yatağına yatıyor, Paris'te neler yapacağını kuruyor, hayallerine hayal ekliyordu onlara Şam'dan esintiler kattığının ayırımında olmadan.

Alışmıştı. Şam'a, yeni evine, sokağın gürlütüsüne, acılı yemeklere, sınıftaki kulakları küpeli, esmer sıra arkadaşı Rima'ya, Arapçaya hatta yeni doğan kardeşi Ali'ye de. Kurduğu hayallere Ali'yi de dahil ediyordu artık. O büyüdüğü zaman hiçbir çocuk aç kalmayacak, her yerde barış hüküm sürecekti.

Fakat bir güç insanlara kendi kaderlerini tayin etmeyi onlara çok görüyordu. Kader denilen deli rüzgâr on dört yaşında Şam'a sürüklemediği Aysun'u, şimdi babasının Madrid'e konsolos tayin edilmesiyle İspanya'ya uçuruyordu hayalleriyle birlikte.

Madrid. Santa Ana Meydanı'nın, Palacio de Cristal'in şehri. Aysun'un yeni sürgün yeri. On sekiz yaşını doldurana kadar babası, annesi ve kardeşiyle yaşayacağı yeni açık hava hapisanesi. Bari bahçeli şirin bir evleri olsaydı. Ama diplomatlar için sağlanan lojman ne güne duruyordu ki?

Bir kafeye oturdu şimdi Aysun. Bir kahve söyledi yarım yamalak İspanyolcasıyla. Önünde kitapları, şehrin en büyük parkı Buen Retiro'da bisiklete binen gençleri izlemeye koyuldu sessizce. Yine gölgelendi yüzü. Annesi hiçbir zaman onun bisiklete binmesine izin vermemişti, İslamabad'da Asham'ın bisikletinden düşüp kolunu kırdığı için.

Zar zor bitirdiği lisesinden mezun olduğu gün babasına Paris konusunu açtı. Bülent Bey yıllarca o yemekten bu davete koşturup çocuklarıyla zaman geçirememenin ezikliğini yaşıyordu içinde. Sakin, sessiz kızı ilk defa ondan bir şey rica ediyordu öyle ki onun bu isteğini reddetse kızını tamamen kaybedeceğinden adı gibi emindi.

Aysun Paris'te dört güzel sene geçirdi fakat düşünceleri eski Aysun'u yansıtmıyordu artık. Güzel Sanatlar Fakültesi'ni bitirdikten sonra göçmenler yararına kurulan bir dernekte göçmen çocuklara resim dersi vererek ilk defa bir işe yaradığını hissetmişti. Ruhunu doyummuştu sanki. Ama çok sevdiği Paris bile dar geliyordu şimdi onun ruhuna. Gitmek. Neden? Nereye? Nasıl? Cevabını bilmece de yine trenle ayrıldı çok sevdiği Paris'inden. Yanındaki sırt çantasında sadece birkaç parça eşya, bir fotoğraf makinesi ve not almak için kâğıt kalem vardı. Gardaki gişeden nereye olduğunu sormadan bir bilet istedi. Yeter ki uzaklaşsın buradan. İlk durağı Zürih oldu. Sonra Budapeşte, Bratislava, Atina, Sofya ve şimdi ver elini İstanbul. Yolculuk içinde geçen perişana günler. Ama ne gam! Her gün gördüklerini yazıyor, bol bol fotoğraf çekiyordu. Oysa nasıl da nefret ederdi valizden, çantadan, trenden, yolculuktan...

Haydarpaşa Garı'ndaki tahta kanepelerden birine oturup trenlerin son seferlerini izlerken de aynı kök salamayı hissediyordu tüm benliğinde. Bir yere ait olamama duygusunu. Nasıl gelmişti ki bu gara? Hangi yolculuğunun son durağıydı bu sessiz, mağrur ve bir o kadar güzel gar? Onun anladığı bu yolculuk kavramından ömür boyu kurtulamayacağıydı.

Haydarpaşa Garı'na nasıl geldiğini bilmiyordu Aysun. Belki bir Anadolu turundan sonraki mola yeriydi bu güzel gar belki de yeni bir yolculuğun başlangıcı. Aysun yıllar boyu hep içine sıkıntı olan, onun dış dünyaya açılmasına izin vermeyen ve habis bir ur gibi beyninin tam ortasında duran o gölgenin ne olduğunu anlamıştı sonunda. O bir eve, bir şehre ait değildi. O tüm dünyaya aitti. İslamabad'a, Şam'a, Paris'e, Togo'ya, Cezayir'e. Bütün kıtalar, okyanuslar, bitkiler keşfedilmeyi bekliyordu yeniden ve sabırsızca. İşte bu coşku ve heyecan yaşama sıkı sıkı bağlıyordu Aysun'u hiç kopmayacakmışçasına.

Yıllar boyu çok arkadaşı olmadığı için üzüлp durmuştu hep. O seçmemişti nasılsa bir gün ayrılacak olmanın bilgeliğiyle derin arkadaşlıklar kurmamayı. Oysa her şehirde ona mektup yazan, telefon eden arkadaşları vardı. Ve çocuklar. Dünyanın her yerinde aynı oyuncaklarla oynamasalar da aynı oyunları oynayan, gözyaşlarının ve gülüşlerinin rengi aynı olan çocuklar. Onlar umutla bekliyorlardı karanlıktan aydınlığa çıkacak günleri. Ve sadece Ali değildi onun kardeşi. Asham da, Leyla da, Budapeşte'nin sert soğuşunda ona bir şeyler sarmaya çabalayan küçük çocuk da. Eğer bir gün yolculuk yapmaktan vazgeçecek olursa gidip, emekli olarak Türkiye'ye yerleşmiş, yıllar boyu bir evi olamamasının sorumlusu olarak gördüğü babasına teşekkür edecekti onu zoraki bir gezginden müptela gezgine çevirdiği için.

Özge ERCEİŞ

Bilmiyorum

"Neden yaptın?" dedi.

Kızgındı, yaşamış olduğu hayal kırıklığını ve şaşkınlığı gözlerinden okuyordum. Sesi de titremeye başlamıştı. Hakikaten, ne kadar güçlü bir sesi vardı. Sesine ilk defa bu kadar dikkat etmişim. Zayıf, çelimsiz bir vücuda sahipti. Yüz hatları belirgin derecede çökmüş ve o her zaman gördüğüm al yanakları solmuştu. Yirmili yaşlarında, ömrünün altın çağında, hayatını şekillendirmeli, saçlarına ak düşmesini ve kendini dev aynasında tanıyamamasında bulmalıydı anlamları. Yaşamalıydı!

- Giysine biraz kırmızı bulaşmış, dedim. Güldü. İlk başta anlam veremedim. Neler dönüyordu. Ve bulunduğum yere nasıl gelmişim. Arkadan bir kırk beşlik çalıyordu. En sevdiğim şarkıydı. "Have yourself a merry little Christmas". Allah'ım ne kadar güzel bir sesi bu! Ne kadar güçlü ve bir o kadar sade... Ev güzel dekore edilmişti.

- Yapanın ellerinden öpmek lazım, dedim. Hayran kalmışım her şeye ama bir an gözüm masanın üzerinde duran dedemden bana yadigar silaha takıldı. Dedeme de büyük babası vermişti onu.

- Ne işi var bunun burada? Diye sordum. Cevap vermedi. O kadar duyarsız ve boştu ki gözleri. Cevap vermesini beklemeden başka sorular sordum. Sorulması gereken daha ne sorular vardı aklımda. Şimdi saymaya kalksam sayamam. Bir şeyler düşünmek için çok çaba sarf ediyordum ama düşünmemek daha kolay geliyordu bana. Her zaman ki gibi üşengeçliğin doruklarındaydım; fakat yorgundum. Evet evet bu sefer cidden yorgundum. Kolumu kaldıracak güçten eser yoktu ki düşünmeye odaklanabileyim. Yorgunluk nedendi acaba? Biraz karım ağrıyordu ve birkaç gündür uyuyamıyordum. O kadar çok düşünmüştüm ki, belki de artık yorulmuştum. Ama hala o his vardı. Anlatamam, yaşanmadan olmaz. Kimse anlamaz bu acımsı umut dolu kederi. Yaşamayan dışındı!

Ne zormuş oysa boş hayallere kapılıp yalnız kaldığını görmek. Sevdiğin birisine onu sevdiğini söylemekten ne kadar acizdik! Evet, hepimiz aciziz bana rol yapma! Reddedilmekten korkmak, yalnız kalmaktan korkmak işte buydu tüm korkularımız. Ölüm ayrılık, reddedilmek keder, aşağılanma... Tam tüm cesaretimizi toplayıp söyledüğümüzde ise duygularımızı, işte o zaman korkulan olursa... Vay haline sevenin. Hiçbir zaman üzülen taraf olmak istemezdim bu yüzden de hep üzüldüm derin ayrıntılar ve boş hayaller içinde.

Niye mi oradaydım? Bunu hala merak ederim. Gerçek mi emin değilim. Bana olmadığını söylüyorlar, görüşmeye gelen akıl hastaları. Hepsi deli. Bunların hepsi zıvalık. Düşünüyorum da bazen içimde kalmasından korkuyordum duygularımın. Hepsini içimde hazmetmek sonra ertelemek sonra unutmak sonra... Hiç hissedememek. İçimde mi yaşamıştım hepsini? O zaman gerçek dünya fazla sıkıcıydı. Olmaz olamaz, dedim. Bu kadar adaletsiz olmaz! Gerçekle, kurguyu ayıramıyorum gün geçtikçe. Yaşıyorum belki biyolojik olarak fakat; kendi dünyamda öldüm ben diğer herkes gibi. Yaşayamadan öldüm, sevgiyi...

Can HAKAN

Kolaj: Selen TURGUTLUGİL

A large wooden sailing ship with yellow sails is shown on the sea. The ship is the central focus of the image, with its masts and rigging visible. The water is dark, and the sky is bright. The title 'Les Pirates' is written in a large, orange, serif font across the top of the image.

Les Pirates

Ce jour- là, la mer était si belle, il n'y avait pas de nuage dans le ciel. On pouvait dire que c'était une bonne journée pour les marins. Jean aussi pensait comme ça. Il était capitaine d'un bateau très grand. Le bateau était magnifique ; il avait une voile blanche qui était très grande et comme le vent ne soufflait pas, elle était hissée haute. Il y existait de nombreuses cabines dans lesquelles les marins logeaient. Beaucoup de marins accompagnaient Jean, car il avait besoin d'un bon équipage. Il était pirate et pillait d'autres bateaux. Il revenait toujours avec d'importants butins, il les partageait avec ses marins. Ce jour- là, il était debout sur le pont du bateau, il contemplait la mer, il portait son chapeau noir, sa chemise rouge et s'était mis son crochet sur le pont. Il était fier de lui, pour lui, il était le plus grand pirate des mers et des océans. On pouvait dire qu'il était un peu arrogant.

Soudain, l'un de ses marins arriva en courant, il avait l'air inquiet et peureux. "Qu'est-ce qui se passe?" demanda Jean, "Pourquoi tu as l'air si inquiet ?". "Un bateau, l'un de nos ennemis se prépare à l'attaque contre nous, ils ont plus de puissance que nous et leur bateau est plus grand." répliqua le marin. "Alors, préparons- nous pour le combat, Dieu soit avec nous !" dit Jean et ils commencèrent à se préparer pour le combat. Certains marins commencèrent à aiguiser leurs épées. Certains mirent des vêtements qui ressemblaient aux armures pour se protéger. Pendant qu'ils faisaient tout ça, Jean marchait au milieu d'eux et essayait de les encourager. Mais, hélas! Malgré leurs efforts et leur connaissance, ce n'était pas possible de gagner cette bataille, leur ennemi était trop fort. Enfin, ils incendièrent le bateau de Jean à coups de boulets. Jean, désespéré, essaya de parler à l'autre chef des pirates mais c'était impossible, car il avait des attitudes vraiment très hostiles. Les marins de Jean furent capturés, désormais ils n'étaient plus libres, ils seraient les esclaves des nobles qui vivaient dans le pays de ce pirate. Le bateau se mit à couler, Jean tomba dans la mer froide. On le laissa mourir. Tout à coup, Jean se mit à sangloter et il appela sa mère, car son ami avait cassé son jouet -son bateau- alors qu'ils étaient en train de jouer avec leurs petits bateaux.

Bengisu BEKAR

Le Meilleur

L'automne se montrait peu à peu et le vent soufflait doucement. Des feuilles mortes décoraient le vieux mur toujours en bon état malgré son âge. Comme toujours, bien que la rivière soit si polluée, elle reflétait le mur. En fait, elle ne servait qu'à récupérer les déchets d'une entreprise. En haut de cette malheureuse rivière il y avait un pont peu fréquenté d'ailleurs sous lequel vivaient des sans abris. Ils étaient quatre ou cinq perdus ou exclus de la société. Souvent humiliés, ils se trouvaient dans une solitude et une détresse totale. Ils portaient des vêtements déchirés, sales et délavés. Mal rasés, ils avaient des visages pâles et fatigués, leurs regards vides représentaient la vulgarité, la violence et parfois la peur. C'est pourquoi les passants évitaient d'attirer leurs regards et leur attention. En fait, cette inattention convenait aux sans abris parce qu'ils vendaient de la drogue.

Un jour, tard le soir, un jeune homme vêtu d'un costume élégant s'est rendu au refuge des sans abris. Il a demandé à voir Félix, le chef du gang. Félix avait la quarantaine, de taille moyenne, il était brun, barbu et avait des joues creuses. Il inspirait la méfiance, mais représentait aussi l'autorité lors qu'il était chef. Il avait l'air intelligent et rusé. Tout au contraire, le jeune homme dont on ne connaissait pas le nom avait la trentaine et symbolisait le pouvoir et l'argent. Bien rasé, les cheveux bien coupés, il était beau, robuste et chic. Il avait l'air aussi rusé que Félix, mais il était direct, savait toujours ce qu'il voulait et faisait tout pour l'avoir. Il portait une valise noire dans sa main. Il s'est adressé à Félix de manière stricte et puis il lui a discrètement tendu la valise. Félix l'a ouverte un petit peu et y a jeté un regard rapide.

Félix a levé la tête et lui a souri surnoisement. L'homme anonyme n'a certainement pas apprécié. Félix a commencé la conversation d'une voix sûre :

"Où et quand ?"

L'homme a répondu encore une fois d'un ton autoritaire et d'une manière stricte :

"La rue de Saint-Sever, le mardi prochain à minuit, il va te rencontrer devant le centre commercial et t'emmène à la place."

Félix a demandé rapidement :

"Et, c'est qui ?"

L'homme, irrité par sa méfiance, a répliqué :

"Tu comprendras quand tu y seras."

L'homme avait envie de partir, mais Félix avait encore des questions à lui poser :

"Et l'argent ?"

L'homme lui a répondu en lui tournant le dos et marchant lentement :

"L'argent, ce n'est jamais un problème."

Ce mardi soir, il faisait froid. Félix et deux autres sans abris attendaient devant le centre commercial désert sur la rue Saint-Sever. Soudain une grande voiture noire est apparue et s'est arrêtée devant l'église qui se trouvait près du centre commercial. Félix s'est dirigé vers la voiture et les autres l'ont suivi.

Dans la voiture, tout le monde était silencieux et Félix n'avait aucune idée de l'endroit où ils allaient. Peu après, il a remarqué une voiture blanche qui semblait les suivre.

Ils sont arrivés dans une vieille usine abandonnée. Il y avait une odeur épouvantable, l'ambiance était sinistre et presque terrifiante. De l'ombre a surgi un homme que Félix n'avait jamais vu. Il portait un costume noir très élégant mais ce qui frappait Félix, c'était sa taille, deux mètres environ et son corps athlétique. Félix a immédiatement compris qu'il n'était pas le patron du gang mais juste le bras droit. L'homme s'est approché de Félix et d'un ton ferme a ordonné de lui tendre la valise.

"L'argent d'abord." a dit Félix.

Vexé, l'homme lui a répliqué.

"Ici, c'est moi qui pose les conditions. D'abord, la valise, l'argent ensuite."

Au moment où Félix s'apprêtait à lui tendre la valise un bruit de moteur a envahi le lieu. Avant même que quelqu'un ne réagisse tout le monde était encerclé par des policiers armés. Les deux sans abris ont essayé de s'enfuir, mais la police les a rattrapés. La police a arrêté les trafiquants et leur a mis des menottes. Ils ont été conduits dans un autobus. Le sort de tous les trafiquants était toujours le même : la prison.

Mais pour Félix c'était bien différent. Il avait encore remporté une victoire. Il était le meilleur de toute la police de Rouen.

Belli ki Umursamıyordu

Soyutlamıştı kendisini, zihninde yarattığı bir metre karelik hapisanesinde, boşlukta iki ucu boş terazisi ile yokluğu tartmaktan sıkılmış ve yorulmuştu. Çektiği acılardan dolayı. Daha ne kadar dayanabilirdi ki buna? Acı çekiyordu, bundan ötürü kavga ediyor, yalnız kalıyor; kendini soyutlamak, acısını dindirmek istiyordu. Daha ne kadar vardı acısının dinmesine? Saat kaçtı? Hangi gündeydi? Nerde olması gerekiyordu? Şu anda nerdeydi? Ne yapmalı diye düşünmedi. Sadece çektiği acı umrundaydı. Acıdan zevk alıyor gibi tiksindirici bir ifade belirdi yüzünde. Belliki umursamıyordu. Ya da tam tersi...

Belki de acı çekiyordu; çünkü yalnızdı. Mutsuz, sefil ve acınası. Çevresindekiler de yaşamalıydı bu duyguyu belki bu onun bir nebze sürüdenmiş gibi hissetmesini sağlayabilirdi. Belki de fazla iyiydi kendi içinde; ama yansıtmıyor, aksine kendi benliğinde bir başka kişilik geliştirerek bastırmak istiyordu acizliğini. İnanmıyordu, aksi takdirde bu onun bir şeylere ihtiyaç duyduğunun kanıtı olabilirdi. Yardım edilmesini her zaman bir çocuğun saflığıyla istemekle beraber, bir savaştının cesaretiyle reddetmekteydi. Bir kez tadını aldı mı, kurtulamazdı bu histen. İnsan bilmediği, tatmadığı, denemediği şeylere karşı özlem duymaz. Bu yüzden mutlu olmak haramdı ona. Sefilleştirmek bu acınası hayatını... İşte buna değirdi onca acı. Bir daha üzülmemek için. Üzülüyordu, demek ki tatmış olmalıydı aşkı. "Hayır" dedi. "Hayır, unut bunları."

Acını başka bir kavram olarak nitelendirir deseler, yine acı derdi. Başka söze gerek yok. O kadar net, o kadar acı. Hayatı acıdan ve belkilerden ibaretti. Özlem duymuyordu. Bu yüzden belkiler bir şey ifade etmiyordu. İşte o kadar yalnızdı.

Can HAKAN

Kolaj: Berke ALIKAŞIHOĞLU

Sonu Yok

Sıradan bir sabah... Ne anlatayim ki sana? Saat sabahın beşi. Yatağımdan kalkıyorum, uykusuzluktan başım zonklıyor. Uykusuz bir gecenin sabahı yine. Dışarıda yağmurun huzur veren sesi ve beni iyice karamsarlaştıran gök gürültüsü. Perdeyi aralayıp komşunun camına bakıyorum. İşte yine o çiçek. İki yıldır solgun, sarı yapraklarıyla oracıkta ağlayan menekşe. Ani bir şimşek, korkuyla perdeyi örtüyorum. Soğuktan mosmor kesilmiş ayaklarıma yünlü çoraplarımı geçiriyorum.

Mutfağa doğru ıssız, karanlık koridordan ilerliyorum. Gecedен kalmış şarap kadehleri, yere düşmüş birkaç üzüm salkımı... Bir kadeh kırmızı şarap içiyorum, küflenmeye yüz tutmuş peynirleri yerken. Onun en sevdiğinden. Uzaktan müzik sesi duyuluyor. Üst kattaki sevgililer aşk tazeliyorlar

Ayla Dikmen eşliğinde. Biz de eşlik ediyoruz onlara. Ben ve masanın altındaki konserve kutusunun dibinde kalan ton balıklarının yemeye çalışan tekir. Yine patilerini sokuyor konservenin içine. Burnuyla ittirdiği kutuyu salona kadar götürüyor.

Saat 07.00. Gözlerim kapanıyor. Elimdeki kitabı düşürüyorum. Güneş doğuyor. Gözlerimi ovuşturarak güçlükle kendime geliyorum. Pencereden bakıyorum, sanki yağmur yüzüme doğru yağıyor. Camdaki buhara harfler yazıyorum. Yatağıma dönüyor, yorganı çekiyorum. Sevmem günışığını, sen de bilirsin.

Tekir zar zor yorganın içine giriyor. Yalnız kalınca korkmuş olmalı. Ayak ucuma kıvrılıyor, ayaklarım ısınıyor. Uyumak istiyorum. Ben uyurken uğrar diye korkuyorum. beri bekliyorum döner diye, gün ağarırken. Bekleyişler hep soğuk, hep karanlık. Sonu yok gibi bu ilk ışıkların.

Alara YEĞEN

Ma Partie Favorite

Je ne suis pas sûre qu'il aimait être là avec moi comme les amoureux. Il ne faisait pas très froid, mais pour moi, c'était assez émouvant d'être avec lui, avec le garçon que j'aimais depuis longtemps. C'était vers midi. Je ne pouvais voir personne, sauf lui. Il y avait un ciel blafard malgré l'absence de nuages. J'aimais regarder les feuilles qui bougeaient avec le vent artificiel. Ce n'était pas un paysage très naturel mais c'était assez calme.

L'ambiance que j'aimais le plus. Une ambiance qui était très détendue.

J'avais découvert qu'il n'était pas celui que j'imaginais. Nous étions dans la même classe, mais nous n'étions pas amis. Il était très beau et il ne m'avait jamais remarquée. Il avait toujours eu de très belles petites amies; mais moi... Il n'avait jamais remarqué que je l'aimais.

J'ai choisi le même club que lui pour le voir chaque mercredi après l'école.

C'était le moment que je m'étais imaginé depuis très longtemps. Alors que je le regardais, il a pris ma main. Je suis restée debout comme une grande nigaude. Je ne savais pas s'il était ému. Mais je me sentais mieux. Il a commencé à parler doucement mais, moi, je n'écoutais pas du tout. J'avais déjà mémorisé tout ce qu'il me disait.

Il regardait par la terre. C'était ma partie favorite. Il a levé sa tête et m'a regardé dans les yeux. Le temps s'est arrêté. 'Je t'aime', a-t-il dit. Il m'a donné un baiser. J'étais sûre que c'était le plus beau jour de ma vie.

Soudain le salon s'est illuminé. Tout le monde applaudissait. On avait joué parfaitement.

Et j'étais sûre que c'était aussi la dernière fois qu'il me disait 'je t'aime'.

Car c'était juste un sketch.

Selin DİZMEN

Blessure Mutuelle

Il pleuvait. Le seul son qu'on entendait cette nuit-là, c'était les klaxons des voitures dans la rue car il n'y avait aucun piéton. Il faisait froid. Il y avait des embouteillages comme toujours mais, cette fois-ci, un peu plus. Le pont le plus connu de la ville contenait beaucoup de voitures. Moi, j'étais dans l'une d'elles. Tout à coup, j'ai vu un homme sans abri, qui essayait de se protéger des gouttes de pluie sous le pont. Il me semblait qu'il avait peur de quelque chose. Je me suis garé et je suis allé chercher l'homme pour lui donner de l'argent. Je me suis approché de lui, il portait une chemise déchirée et un vieux pantalon. Il avait un béret qui couvrait ses longs cheveux blancs. Sa barbe était longue, comme s'il ne s'était jamais rasé. Il m'a regardé avec soupçon. Je lui ai donné un billet de 500 €. Il était bouleversé, car on ne recevait jamais cette somme d'argent, donnée par un homme chic, portant un costume de qualité comme le mien. Je lui ai demandé son nom, il m'a répondu : « Marc... ». D'abord, il n'a pas voulu prendre le billet. Mais quand j'ai insisté, il a dû accepter. Il m'a demandé : « Pourquoi tu fais ça? ». Je lui ai répondu : « Car je veux partager mon bonheur avec toi, Marc. Je pense que tu mérites une vie comme moi. Pense à cette somme comme si c'était un début. ». Il a commencé à me raconter ce qu'il allait faire avec ces 500 €. Il voulait m'offrir un verre de bière pour me remercier, mais je devais partir donc j'ai dû refuser cette offre. Quand j'ai refusé, il a jeté l'argent et a commencé à me crier dessus. Il m'a menacé avec un couteau. Je lui ai dit de se calmer mais, il a commencé à m'insulter. Il a crié : « Tu pensais que tu pouvais m'acheter, c'est ça?! ». Je lui ai hurlé de se calmer et de se taire, je ne voulais pas de problème. Il a dit qu'il allait me tuer et m'a montré son couteau. J'étais enragé et je l'ai poignardé à l'estomac. En le faisant, j'ai senti quelque chose d'étrange ; c'était comme si je m'étais poignardé moi-même.

On est tombé à terre en même temps. Je me suis cogné la tête et j'ai essayé de le toucher. Mais c'était impossible ! J'ai senti un béret sur ma tête. Soudain, j'ai entendu quelqu'un crier de l'autre côté de la rue : « Hé Marc, tu fais quoi là ? Mais tu es blessé !? Est-ce un couteau ? ». J'ai regardé autour de moi, mais il n'y avait personne...

Berke ALIKAŞIYOĞLU

Le Voyage Peut-il Être une Ecole?

Depuis le moment où l'homme arrive à la vie, il essaie de la comprendre et de se préparer à la vie. Ses parents qui voient ce besoin, l'envoient à l'école, établissement d'apprentissage divers et multiple. L'enfant grandit dans un monde peuplé de livres. Posons ces questions : même si l'enfant va à l'école dans l'intention d'apprendre, l'école peut-elle être le seul moyen pour apprendre tous les aspects de la vie ? L'école peut-elle être suffisante pour être prêt à la vie ? Saint Augustin a dit que « Le monde est un livre, ceux qui ne voyagent pas, n'en lisent qu'une page. » Il est vrai que la vie n'est pas cachée dans les livres et ne peut-on pas penser à la fonction du voyage qui nous permet d'élargir notre culture générale en nous permettant aussi de cultiver notre esprit avec des moyens concrets et vivants.

Premièrement, le voyage donne à l'homme la chance de remarquer que la vie a d'autres couleurs, différentes de celles que l'homme connaît d'habitude. Lorsqu'on voyage à l'étranger, on découvre les couleurs locales, on remarque les différences entre son pays et celui dans lequel on est un voyage curieux et passionné. On commence à se poser les causes de ces différences. On rencontre leur point de vue qui poussent à réfléchir : l'homme quitte son microcosme en voyant ces couleurs et en prenant du recul pour se libérer des idées figées, il approche à l'objectivité grâce au voyage qui ouvre des portes aux nouveaux mondes. Pour donner un exemple, on peut parler des Grandes Découvertes entre XVe et XVIIe siècle. Grâce à elles, l'Europe a quitté son microcosme, il a rencontré de nouveaux fruits et légumes. Il a connu les couleurs locales de l'orient et de l'occident ignorées jusqu'à ce temps-là. Avec leur ouverture d'esprit, les européens ont avancé et la Renaissance a commencé grâce à ces découvertes qui ont appris aux gens de penser autrement.

Deuxièmement, l'homme qui est d'habitude une créature bornée à cause de ses habitudes et ses préjugés, le voyage peut être un moyen pour lutter contre ces obstacles et il apprend la tolérance. Un homme qui n'a pas connu les autres, qui ne sait pas voir les situations suivant des points de vue modifiés, juge les autres par rapport à ses normes. Or, un homme qui voyage, qui connaît les autres, en sachant qu'il n'est pas seul au monde enfermé dans ses limites, évite de faire des jugements sans comprendre l'autre. Il devient conscient du respect envers les autres et il devient tolérant. Par exemple, l'un des philosophes des Lumières, Montesquieu pour qui l'autre et le voyage sont de grands thèmes, souligne l'importance du voyage au sujet de la tolérance dans son œuvre « Lettres Persanes ». L'un des personnages, Rica qui est en voyage à Paris évite, en début de voyage, de formuler des pensées absolues car il n'a pas assez de témoignage sur les français et leurs mœurs, ceci nous montre qu'il ne veut pas dire n'importe quoi à propos avant de les connaître personnellement et le voyage lui a appris que le vrai témoignage est nécessaire pour développer la conception de tolérance.

En voyageant, les hommes qui répondent à leur curiosité, à leur intention de connaître les autres cultures, apprennent en même temps à s'adapter aux nouvelles conditions de vie. Les voyageurs cassent leurs routines qui les limitent. Nouvelles coutumes, nouveaux rituels les étonnent, mais ils s'y habituent dans la mesure où ils ont plaisir à connaître le différent. Et un homme, qui apprend à s'adapter à un pays nouveau, peut bien s'adapter aux jeux inattendus de la vie. Il devient prêt à affronter les surprises de la vie. Comme exemple, on peut citer à nouveau, le personnage créé par Montesquieu, Rica. Quand il est venu à Paris, il est étonné par le rythme accéléré des français dans la rue : il dit que les gens d'Asie, peuvent bien « tomber en syncope » en voyant le déplacement rapide des Français. Mais, après, il s'adapte à leur vie et l'étranger n'est plus étrange pour lui.

Par conséquent, pour les gens de nos jours, le voyage donne l'opportunité d'échapper du poids des jours monotones. C'est vrai, mais le voyage n'a pas un seul aspect. Il a diverses fonctions, l'une des plus importantes est l'apprentissage. En ce sens, en voyageant, les gens deviennent plus objectifs et plus tolérants. De plus, ils peuvent avoir la chance de devenir capables de chasser leurs préjugés et de s'adapter facilement aux nouvelles conditions d'existence.

Fransa ve Şatoları

Fransa tarihi yapıtlarla dolu şehirlere, kumsallara, tatil merkezlerine, kayak alanlarına ve kırsal bölgelere ev sahipliği yapan tarihte önemli bir kültürü temsil eden büyük bir ülkedir. Küçük ve şirin kafeleriyle, Eyfel Kulesi'yle, cennet gini sahilleriyle, yıllanmış şaraplarıyla, görkemli katedralleriyle, dünyanın moda merkezi olmasıyla, zarif butikleriyle, Loire Bölgesi'nde bulunan ihtişamlı şatolarıyla ve bir çok muhteşem özelliğiyle Fransa'ya yolu düşen herkesi kendine hayran bırakmıştır.

Ben de Fransa'nın hayranlarından biriyim. Üç kere Fransa'yı ziyaret etme fırsatım oldu, geri kalan hayatımda da bir çok kez yolumun düşeceğinden eminim. Üç gezim arasından en çok hoşuma giden iki kiş önce ailemle düzenlediğimizdi. Herkesten daha farklı bir şey denemek istedik. Fransa'nın kuzeyine gitmeye karar verdik. İlk durağımız 'Mont Saint Michel' olmuştur. Normandiya'ya bağlı Manş Denizi kıyısında bulunan adacık ibadet yeri olmasıyla da dikkat çekiyor. Şiddetli gel-git ve rüzgarların vurduğu, 700 yıllardan kalan bu adacık bin yıldan fazla süredir Hıristiyanlar için kutsal sayılıyor. Akşam deniz seviyesi yükseldiği için arabalara geçiş yolu bile tanımiyor, ulaşım kapanıyor. Sabah suların çekilmesiyle birlikte adacık tekrar ziyaretçilerin hizmetine açılıyor. Deniz kabardığında tam bir ada haline alankayaık, suların çekilmesiyle bir yarımada dönüşüyor. Arabaların konulduğu otopark bile sular altında kalıyor, arabanızı koyduğunuzda yerdeki su birikintileri dikkatinizi çekiyor. Adanın tepesinde muhteşem bir manastırsızı bekliyor. Yüksekte olduğu için de ulaşması bir hayli zorlu. Yokuş yukarı çıkarken sizi oteller, butikler, hediyelik eşya dükkanları ve restoranlar karşılıyor. Daracık sokaklarıyla adeta küçük bir köyü andırıyor. Manastırın tepesinden dışarıya doğru baktığınızda uçsuz bucaksız bir kumsal görüyorsunuz. Mont Saint Michel her şeyiyle sizi büyüleyecek hem mimari bir yapı, hem de doğanın bir mucizesi...

İkinci durağımız falezleriyle ünlü 'Etretat' oldu. Coğrafya derslerinde öğrendiğimiz okyanusların aşındırdığı büyük kayaları ilk kez görme fırsatı yakaladım. Gerçekten çok güzeldi. Bir sürü fotoğraf çektikten sonra Honfleur'e gittik. Burası da küçük bir kıyı şehri. Limanıyla ve restoranlarıyla ünlü. Özellikle şarap soslu midyesinin tadını asla unutamıyorum, lezzetli! Kesinlikle yolunuz düşerse tavsiye ederim, sizin de hoşunuza gideceğine eminim. Honfleur'den sonra Rouen'a gidip orada konakladık. Joan d'Arc Kilisesi görülmeye değerdi. Çok farklı,

modern bir yapıtı.

Gezimizin başka bir bölümünde de hedefimiz Loire Vadisi'ne gidip o mükemmel şatoları ziyaret etme. Ortaçağdan Rönesans'a kadar uzanan süreçte, Fransa kralları ve derebeylerinin inşa ettirdikleri görkemli şatolar, kaleler ve parklarda muhteşem tarihleri ve yaşamışlıkların izlerini görebileceğimiz Loire Vadisi, Loire Nehri'nin her iki tarafına yayılmış zengin çiftlikler ve her çeşit üzümün bulunduğu geniş üzüm bağları ile de ünlüdür.

Gezdiğimiz şatolardan en beğendiğim iki tanesini sizinle paylaşmak istiyorum. İlk olarak Chambord Şatosu mutlaka görülmesi gereken bir mimariye sahip, görebileceğiniz en büyük şatodur. Blois şehrinin 15 kilometre doğusunda bulunan bu görkemli şatoyu 16. yüzyılda Kral I.François av köşkü olarak inşa ettirmiştir. İnşaati toplam yirmi beş yıl sürmüştür. Bu gerçekten çok uzun bir süre... şatonun içindeyken kendinizi ortaçağda yaşayan biriyim gibi hissediyorsunuz. Aydınlanmak için meşaleler, ısınmak için kocaman sömineler. O kadar büyük bir şatoyu nasıl ısıttıklarını, kış aylarında ne yaptıklarını da merak etmiyor değilim. En çok dikkatimi çeken şey sarmal olarak inşa edilen çiftli merdiven olmuştur. Merdiven öyle bir inşa edilmiş ki, bir sarmaldan yukarı çıkan kişiler diğer merdiveni kullanan kişilerle hiç bir şekilde karşılaşmamaktaydı.

Cher Nehri üzerinde kurulmuş olan Chenonceau Şatosu da mimari yapısı ve bahçeleriyle Loire Vadisi'nin en güzel şatolarından biridir. Şato kemer köprü şeklinde tasarlanmıştır. Kemer köprü şatoya daha farklı bir hava katmıştır. Gerçekten bir mimari yapı harikası. Nehirle iç içe olması da ayrı bir güzellik şato için.

Fransa'da gezip görülmesi gereken o kadar çok yer var ki, sadece bahsettiklerimle sınırlı değil. Fransa, kültürünüzü zenginleştirmeniz için muhteşem bir seçenek...

L'Éducation de L'Homme et le Sport

Stress, insomnie, mal de tête, le perdu des talents corporels, malaise, le manque d'empathie, arrogance et égoïsme: voici les problèmes des gens de notre époque. Comment trouver des remèdes à cette diversité de malaises de l'homme moderne ?

Faire du sport peut-il être un moyen de thérapie pour soulager les malaises ? Quand on observe l'étymologie du mot gymnastique, on voit que ça signifie l'éducation du corps, donc on peut dire qu'en observant la notion incluse dans l'étymologie, tous les sports ont un lien avec l'éducation. Par exemple, en faisant les arts martiaux, on peut développer les talents corporels en même temps qu'on trouve le respect intérieur de sa personne et la modestie. D'ailleurs on peut trouver aussi la sérénité quand on pratique un sport. Par exemple, on peut dire que l'équitation donne l'éducation de l'amour des animaux aux gens, et c'est surtout important dans les pays mal développés où les personnes ne donnent pas d'importance aux autres espèces vivantes. S'intéresser aux sports qui se font en équipe comme le basket c'est un moyen de se donner l'éducation en matière de compréhension de l'autre et d'éveiller l'empathie, ainsi grâce aux activités en équipe, on peut comprendre les pensées et les besoins des autres, et aussi on peut avoir de meilleures relations dans la société des hommes. Le sport personnel offre aussi un intérêt particulier pour se développer sur le plan intellectuel, parce que quand on est en train de faire ce type de sport, on peut comprendre nos capacités, y réfléchir et on peut être enthousiaste de les développer. D'ailleurs, on ne doit pas oublier le lancement du javelot et le lancement de disque, car ces sports donnent l'éducation de développer la puissance musculaire des bras, donc on peut se sentir aussi moralement plus puissant en les exerçant. Finalement, on peut dire que le sport est éducateur suivant les différents moyens, car tous les sports ayant une technique particulière exercent les individus suivant des pratiques physiques et morales propres à leur nature. On doit affirmer qu'un développement extraordinaire corporel et mental est possible avec les divers exercices dans ce domaine afin de développer aussi la confiance en soi.

un sport, car tous les problèmes ont un lien avec le manque d'éducation physique et morale, ce qui fait que l'individu manque aussi de confiance en soi. Donc, aimer le sport et le pratiquer aide beaucoup à supporter les difficultés des temps modernes où l'homme se sent affaibli dans la vie mécanique de tous les jours et à prévenir certaines maladies et finalement à augmenter les qualités spirituelles qui ont un rôle important pour avoir des relations meilleures dans la société et pour guérir toute sorte d'angoisse.

Melis GÜÇEL

2011-2012 Bilim yarışmasını kazana öğrencilerimiz
03/09/2012 tarihinde (CERN) Avrupa Nükleer
Araştırmalar Merkezi'ni ziyaret ettiler.

Les gagnants du concours scientifique 2011-2012
ont visités C.E.R.N (Centre Européen des Recherche
Nucléaire) le 03/09/2012

(CERN) Avrupa Nükleer Araştırmalar Merkezi C.E.R.N (Centre Européen des Recherche Nucléaire)

CERN, dünyanın en büyük ve en prestijli bilimsel araştırma laboratuvarlarına sahip organizasyonudur. Temel fizik, evreni oluşturan maddelerin ve yasaların keşfi esas araştırma konusudur. Temel parçacıkların araştırılması için çok gelişmiş bilimsel aygıtlar kullanılır. Bu taneciklerin çarpışması sırasında oluşan değişikliklerin öğrenilmesi araştırılması fizikçilerin doğa yasalarını kavramalarına yardım eder.

CERN laboratuvarlarında kullanılan aygıtlar parçacık hızlandırıcılar ve veri buluculardır. Hızlandırıcılar parçacık ışınlarını yüksek enerji düzeylerine çıkartarak başka ışın demetleriyle çarpışmalarını sağlar. Bulucular ise verileri inceler ve çarpışma sonuçlarını kaydeder.

1954 yılında kurulan CERN Fransa-İsviçre sınırında Cenevre yakınlarında yer almaktadır. Avrupa düzeyinde oluşturulan ilk organizasyonlardan biridir ve şu anda yirmi ülke üye durumundadır.

Le CERN, l'Organisation européenne pour la recherche nucléaire, est l'un des plus grands et des plus prestigieux laboratoires scientifiques du monde. Il a pour vocation la physique fondamentale, la découverte des constituants et des lois de l'Univers. Il utilise des instruments scientifiques très complexes pour sonder les constituants ultimes de la matière : les particules fondamentales. En étudiant ce qui se passe lorsque ces particules entrent en collision, les physiciens appréhendent les lois de la Nature. Les instruments qu'utilise le CERN sont des accélérateurs et des détecteurs de particules. Les accélérateurs portent les faisceaux de particules à des énergies élevées pour les faire entrer en collision avec d'autres faisceaux ou avec des cibles fixes. Les détecteurs, eux, observent et enregistrent le résultat de ces collisions.

Fondé en 1954, le CERN est situé de part et d'autre de la frontière franco-suisse, près de Genève. Il a été l'une des premières organisations à l'échelle européenne et compte aujourd'hui vingt États membres.

L'équipe formée par les élèves Ata Cenk Başlık, Boran Boynuk, Serhun Zoroğlu, Cem Tunaboylu, Deniz Kepenek, Gürçan Gülersoy, Aydın Kuru accompagnés par leur professeur Ayfer Akaydın ont eu l'occasion de participer à une conférence sur CERN, visiter le détecteur Atlas, connaître LHC (le grand collisionneur de hadrons) et visiter les zones techniques où on construit les accélérateurs et les super-conducteurs.

S'orienter vers la Véritable Culture

Le mot culture a beaucoup de significations différentes. Pour certains, il se réfère à une appréciation de la bonne littérature, la musique, l'art et la nourriture. Pour un biologiste, il est susceptible d'être une colonie de bactéries ou d'autres micro-organismes se développant dans un milieu nutritif dans un plat de laboratoire Petri. Toutefois, pour les anthropologues et autres spécialistes des sciences du comportement, la culture est l'ensemble des savants comportements humains. Selon les anthropologues, la culture est cet ensemble complexe qui comprend les connaissances, les croyances, l'art, le droit, la morale, la coutume et toutes autres capacités et habitudes acquises par l'homme en tant que membre de la société.

La culture est un outil puissant pour la survie de l'homme, mais c'est un phénomène fragile. Il est en constante évolution et se perd facilement, car il n'existe que dans nos esprits. Nos langues écrites, les gouvernements, les bâtiments, et d'autres choses artificielles ne sont que les produits de la culture. Ils ne sont pas en eux-mêmes la culture, ce sont des choses qui ont été faites et utilisées par la connaissance et les compétences culturelles.

André Malraux a dit : « La culture ne s'hérite pas, elle se conquiert. » Elle s'acquiert peu à peu, au fil de l'existence mais il faut aussi lui donner « un coup de pouce » afin de l'enrichir toujours davantage. Tout d'abord, en n'allant pas croire qu'on ne sait rien, parce que ce n'est pas vrai. Chacun sait toujours quelque chose que l'autre ignore.

Ensuite, je crois que la curiosité, pour tout ce qui nous entoure facilite le fonctionnement de la machine culturelle. Il n'y a pas de technique particulière pour se cultiver, ça doit être "instinctif". Il faut être réceptif, curieux, aventureux. Une connaissance mène à une autre, et ainsi de suite. Et il faut se faire plaisir tout au cours de cette aventure fabuleuse. Si on lit un livre pour le lire, pour dire qu'on l'a lu, on en tirera moins de profit que si on le lit parce qu'on en a vraiment envie de connaître les diversités d'existences. Et enfin, il ne faut rien mépriser, car on apprend partout où l'homme a laissé des traces de créativité et de génie.

Pour s'orienter vers cette véritable culture, il faut lire tout ce

qu'on peut lire et voir. Les livres, les magazines, même les articles sur internet qui nous semblent un peu absurdes peuvent nous enseigner des savoirs pivotants. Donc il ne faut pas dire: "lire, ce n'est pas pour moi." dans un premier temps et construire des blocages qui vont empêcher l'acquisition des connaissances bénéfiques.

Puis, la discussion est une bonne manière pour se cultiver aussi. Lors des dîners entre amis ou avec les collègues, écoutez les autres, réfléchissez suivant ce qu'ils ont à dire. Vous allez voir qu'il y a beaucoup de trésors qui attendent à être collectés par vous dans les anecdotes de locuteur. Comme disait Pythagore : « Qui parle sème ; qui écoute récolte ».

Troisièmement, ce qui nous ramène à l'envie d'apprendre c'est de ne jamais perdre une occasion de nous renseigner sur un nom, une date, etc. En regardant le journal télévisé, des émissions, mêmes anodines, voire des publicités, vous trouverez toujours quelque part une référence à quelqu'un ou à une œuvre. Si vous avez envie de rechercher et d'aller plus loin, cela va devenir un réflexe dans votre système de pensée et vous allez voir que les sujets vont vous orienter vers de nouveaux sujets et à la fin de cette circulation perpétuelle des connaissances vous allez vous retrouver cultivé et enrichi.

Bien sûr, en identifiant la notion de "culture", il faut reconnaître que ce n'est pas suffisant d'accumuler toutes les connaissances qui sont autour de nous sans contrôler et examiner leur exactitudes. La véritable culture, celle qui est utile pour nous, est une synthèse détaillée entre le savoir accumulé et l'inlassable observation de la vie réelle. Il faut méditer ce qu'on a appris et se poser des questions.

En conclusion, s'orienter vers une culture générale approfondie n'est pas aussi difficile qu'on le pense. La chose la plus importante est de le vouloir et d'être prêt à faire une lecture parfois intensive en y appliquant la pensée critique qui deviendra ainsi de plus en plus performante.

Ezgi MUTİ

Solving the Perplexing Climate and Unveiling the Substructure

Target 3 embraces the two other targets' aim. Scientists' comprehension of rings of Saturn will help reveal mysteries around the moon Pan (Target 1) and the F ring (Target 2).

At the outset, the weather conditions (for an example, its lightning storms which are 10,000 times stronger than on Earth) on Saturn are significantly important for the comparison between the planets that have been thoroughly observed and the other planets, which could have not been observed properly by scientists. If the conditions on a gas giant such as Saturn are observed accurately, many other extrasolar gas giants' weather conditions can be presumed and whether they are gas giants or not can be fathomed. Compendiously, the recognition of the weather conditions on Saturn will implicate the precision of the knowledge about the extrasolar planets and will raise the hypothesis whether an extrasolar planet is a gas giant or not.

Moreover, the 15th brightest star in the nighttime sky, Spica will be at the center of the image that Target 3 offers. When the Cassini moves past, Spica will be eclipsed by the rings. Throughout the occultation, the light from Spica will be overshadowed by Saturn's rings by passing in front of this bright star. With the mensuration of the quantity of the light blocked by the material in the rings-, which are ice and rock-, a broad understanding of ring structure and thickness, and noesis on the shapes and sizes of the particles in the rings and the way they communicate will be exposed. Briefly, as a result of the eclipse, Saturn's substructure will be acknowledged.

Furthermore, scientists very recently detected a huge increase in the amount of ethylene gas (whose origin is still a mystery and also it isn't typically observed on Saturn.) after a massive storm on Saturn. They also found that with this storm, there has been a temperature spike, which is quite extreme and almost unbelievable. Brigette Hesman, the study's lead author and a University of Maryland scientist who also works at Goddard, proclaimed that:

"...especially in this part of Saturn's atmosphere, which typically is very stable. To get a temperature change of the same scale on Earth, you'd be going from the depths of winter in Fairbanks, Alaska, to the height of summer in the Mojave Desert." Concisely, the weather conditions have not been ascertained yet and lightning storms, which have been recently discovered, are still in many ways a mystery.

A broad comprehension of ring structure and noesis on the shapes and sizes of the particles in the rings and the way they communicate will end with the result of Target 1 and 2. Also, the knowledge of the weather conditions on Saturn is incomparably important for the manifestation of the extrasolar planets. Hence, a close-up image of Saturn and its rings with Spica as center taken with Cassini's Narrow Angle Camera has the highest scientific value.

Her yıl NASA tarafından düzenlenen ve bu yıl İstanbul elemelerini Eyüboğlu Eğitim Kurumları'nın organize ettiği "Bir Günlük Cassini Bilim Adanı Makale Yarışması" (Cassini Scientist For A Day Essay Contest) sonuçlandı. Öğrencimiz Ceren AYTEKİN'in makalesi Türkiye'den katılan 78 makale arasından ilk 5'e girerek, NASA'ya gönderilmek üzere seçildi. Öğrencimizi ve İngilizce öğretmenini Ebru ÖZGÖREN'i tebrik ediyoruz.

Ceren AYTEKİN

Binicilik

Yürümeyi öğrenirken ata binmeyi de öğrendim.

Başlangıç tarihi çok eski zamanlara kadar uzanan; atı tam yerinde, sakin, zamanında, güven içinde ve olabildiğince işe uygun kuvvet sarf ettirerek kullanma becerisi olarak kabaca tanımlanabilecek biniciliği hazırlık A sınıfı öğrencisi olan "Serra YEDİKARDEŞ" ile konuştuk.

- Ata binmeye nasıl başladın?

- Annemle babam ata binmeye nişanlıyken başlamışlar, sonra babam devam etmiş ve geliştirmiş. Ben de böyle bir ortamda doğdum. Yürümeyi öğrenirken ata binmeyi de öğrendim.

- Ata binmeye nerede başladın?

- Ata binmeye bir midilli ile başladım, çok küçük bir yaşta. Bursa'daki tek federal kulüpte ata biniyorum şu anda. Bindiğim kulüp Türkiye'deki en iyi kulüp arasında. Hocamız ülkemizden Dünya Şampiyonası'na katılan tek binici. Şu an iki atım var, ikisini de Bursa'da tutuyorum, antreman ve yarışmalar için İstanbul'a geliyorlar.

- Biniciliğin sosyal hayatında ne gibi yararlarını gördün?

- Çevrem çok gelişti. Beni anlayan bir sürü arkadaş edindim. Zamanımın çoğunu at kulübünde geçirdiğim için, orası ailem gibi oldu.

- Şampiyonaya çalışırken neler yaptın?

- SBS dolayısıyla bir sene kadar hiç ata binemedim, bu özlemi yazın giderdim. Bütün yaz boyunca tek arkadaşım atlardı. Sabah akşam atlı spor kulübünde idim. Bu çalışmalar sayesinde rakiplerime yetişip eylül ayındaki Balkan Şampiyonası'na katılabildim. Takım olarak Balkan üçüncüsü olduk.

- Şampiyona nasıl bir süreçti?

- Üç gün boyunca üç ayrı sınava katılıyorsunuz. Üç yarış da hatasız çıkmaz gerekiyor. Eğer tek hatasız değilseniz, baraj koşuyorsunuz. Barajda en kısa sürede hatasız bitiren şampiyon oluyor. Ben üç yarış da hatasız bitirdim ve beş kişiyle birlikte baraja kaldım. Birinci olmak için en kısa dönüşleri yaparak risk alınması gerekiyordu. Ben risk aldım ama atım maniye (engeli) atlayamadı ve ani bir duruş yaptı, ben de kendimi yerde buldum. Bu yüzden Türkiye 6.'sı oldum.

- Bu sporu yapmak isteyenler için önerilerin nelerdir?

- Sabırlı ve düzenli olmalı, bu işten zevk almalı. Hayvanların dilinden anlamalı, hırslı olmalı ve kendilerine güvenmelidir.

Zeynep AKTAŞ

Sanayileşme ve Küçük Esnaf

Sanayi devrimiyle başlayan seri üretim, fabrikalar için çok yararlı olsa da zanaatkarların büyük bir geçim sıkıntısı çekmesine sebep oldu; çünkü zanaatkarların ve esnafın el emeğiyle uzun saatlerce uğraşarak ortaya çıkardıkları ürünü fabrikalar seri üretimle çok daha kısa sürede, çok daha ucuza imal etmeye başladı. Böylece alıcılar uygun fiyatlı olanı yani seri üretimle üretilmiş olanı tercih ederek esnafın ekonomik açıdan sarsıntılar yaşamasına sebep oldu.

Geçenlerde okuldan çıktığımda Moda sokaklarında yürüyordum. Ara sokaklarda gördüğüm küçük sevimli kafeler, renkli tacıklar, cam zanaatkarları, desen desen kumaş satan dükkanlar, marangozlardan yayılan tahta kokusu, antikacıların tozlu ama kasvetli vitrinleri, şık butikler beni kendine çekti adeta. Bu saydığım dükkanlarda, alışveriş mağazalarında asla bulamayacağımız sıcak bir hisle karşılaşırız. Güler yüzlü satıcılar bizlere gözlerinin içi parlayarak en iyi şekilde hizmet edebilmek için çalışırlar.

Uğradığım küçük ama çok şık olan bir butikte askılardaki kıyafetlere göz gezdirirken oranın sahibi olan Elif Üçkardeş'le aramızda onların çok yakındıkları bir konu üstüne kısa ama keyifli bir sohbet geçti. Hep merak etmişimdir esnafın sanayileşme ile ilgili düşüncelerini, bu nedenle dayanamayıp hemen sordum. Elif Hanım "Müşterilerimizi yavaş yavaş kaybettik." dedi kederli bir sesle. "Müşteri bizim uğraşıp didinip uzun saatler sonunda ortaya koyduğumuz el emeği göz nuru ürünleri fiyatı daha pahalı olduğu için tercih etmiyor. Halbuki esas kaliteli olanlar bizim kendi sattıklarımız. Seri üretimle beraber vaktin nakit olduğu şu dünyada üretilen ürünlerin kalitesi de oldukça düştü ve alıcı da buraya yönlendi." diyerek seri üretimin esnafın satışını ne denli etkilediğini çok güzel özetliyor Elif Hanım. "İyi ama günümüzde müşteriler kaliteden çok fiyata önem veriyor, bu konuda bir çözüm öneriniz var mıdır?" diye sorduğumdaysa Elif Hanım'ın cevabı gayet basit: "Bizler geleneklerimizden aldığımız terbiyeyle yaptığımız işin mükemmel olmasını arzu ederiz. Bu nedenle bizler için kalite her zaman birinci sırada gelir. Buna kaliteli malzeme kullanmayı ve emek payını da eklersek ortaya belki biraz yüksek bir fiyat çıkıyor ama kaliteli giyinmek isteyen herkesin cebine uygun indirimlerimiz de oluyor. Müşteriler bu indirim devrelerimizi takip edebilirler."

Gerçekleştirdiğim bu kısa sohbetle esnaf kültürünün sanayileşmeden ne denli etkileniyor olduğunu bir kez daha görüyorum. İnsanların günümüzde yaygınlaşan "marka merakı" sebebiyle ekonomik sıkıntılar çeken esnaf, seri üretimle başa çıkmaya çabılıyor olsa da onları zor zamanlar bekliyor.

Yasemin KIR

Yok Olmaya Yüz Tutan Esnaf Kültürü

Hepimizin malumu globalleşen bir dünyada yaşıyoruz artık. Tekdüzelik, basmakalıplar içerisine girmek gün geçtikçe insanların daha çok ilgisini çekiyor. Bu durum sektörlerinde tekelleşen büyük markaların oluşumuna ve güçlenmesine zemin hazırlıyor. Böylece insanlar orijinallikten uzak, seri üretim ürünlerine rağbet gösteriyorlar. Üstüne üstlük büyük markaların "moda" adını verdikleri reklam furyasına kapılıp "herkes" gibi olabilmek için büyük emeklerle kazandıkları paraları bir kalemde harcıyorlar. Buraya kadar herşey iyi hoş. İnsanların seçimlerine diyeceğimiz hiçbir lafım yok. Fakat bahsettiğim markalaşma sürecinin yarattığı tekelleşmeden en çok etkilenen şüphesiz semt esnafları. En son moda olan "trend"leri takip etmekten geri kalmayan kamuoyu esnafların yaşadığı zorluklara, ekonomik sıkıntılara ilgi göstermemeyi tercih ediyor. Ben de bu duruma daha fazla kayıtsız kalamayacağımın farkına vararak esnaf kesimin nabzını tutabilmek için soluğu Şişli'de semt çarşısında aldım.

Uzun zaman sonra geldiğim bu çarşıya girer girmez büyük bir şaşkınlık yaşadım. Küçükliğümün cıvıl cıvıl dükkanları, kalabalık sokakları, rengarenk vitrinleri, gülyüzlü esnafı gitmiş yerini tenha yollara, dertli esnafa bırakmış. Çocukluk anılarımın yıkıldığı hissinden ve bunun yarattığı hüznü duygusundan sıyrılmamın ardından ilk gördüğüm dükkana daldım. Tuhafiyeci Ali'nin dükkanydı burası. Kirli beyaz dört duvar arasında adeta sıkışmış kalmış, gözü rahatsız eden florasan lambanın çirkin beyaz ışığının aydınlatığı bu sevimsiz dükkanda dertli bir gülümsemeyle karşıladı beni Ali Bey. Altmış yaşlarında, yer yer dökülmüş saçlarıyla, yumuşak mizaçlı bu adamın çektiği sıkıntılar yüzünden belli oluyordu. "Hayırlı işler" diyerek söze atıldım. Bu noktada itiraf etmem gerekiyor ki ben de hayatımda ilk defa tuhafiyeci dükkana girmiştim. "Sağolasin evladım. Ne arzu etmiştin?" diye nazikçe karşılık verdi, Ali Bey. Bu sırada dükkanda bulunan binlerce farklı lastik, düğme üzerinde göz gezdiren ben küçük bir afallama yaşadım. "Düğmelere bakıyordum" diye bir şeyler geveledim. Rahatsız edici bir sessizlik yaşandı aramızda. Sessizliği bozmak adına "İşler nasıl gidiyor bey amca?" diye sordum. Konuşacak, dertleşecek biri aradığı her halinden belli olan Ali Bey beni sempatik bulmuş olacak ki bana oldukça yakınlık gösterdi ve heyecanla cırağına seslenerek iki sandalye getirmesini istedi. Cırağın getirdiği sandalyelere oturduk ve koyu bir sohbe te daldık.

Konuşmamıza kendini tanıtarak başladı, Ali Bey. "Ben Ali, çarşıda tanındığım isimle Tuhafiyeci Ali. Doğma büyüme İstanbulluyum. Kırk yılı aşkın süredir baba mesleği tuhafiyecilikle uğraşıyorum. Sen bakma şu an böyle boş oturduğumuza. Eskiden müşteri yoğunluğundan başımızı kaldıracak vakit bulamazdık. Şimdi ise her gün gelen müşteri sayısı neredeyse parmakla gösterilecek kadar az. Resmen karın tokluğuna çalışıyoruz artık. Ah nerde o eski bereketli günler..." dedi. Son iç çekişi pek çok anlam ifade ediyordu. Kaybolmaya yüz tutmuş esnaf kültürünü simgeliyordu adeta. Eski civıllığı, bereketli esnaf kuşağının son temsilcilerinden biriydi o. "Çarşı neden eskisi kadar ilgi görmüyor?" diye sordum. "Büyük markalarla başa çıkmak mümkün değil." diye hayıflandı Ali Bey. "Müşteriler benim modası geçmiş köhne dükkanıma yerine kendisine bütün ihtiyaçlarını hazır sunan büyük mağazaları tercih ediyorlar. Bunda reklam furyasının da önemli bir payı var tabii. Müşterilerim çoğunlukla yaşlı ve

emekli insanlar. Vefalı müşterilerim olarak nitelendiriyorum onları. Aradan geçen yıllara rağmen hala beni tercih ediyorlar, ekmek tekne mi ayakta tutuyorlar; fakat onlardan sonraki nesil, esnafların yolunu unutup büyük marka peşinde koşar oldu. Yeni genç nesilden hiç bahsetmiyorum bile. Bazı gençler tuhafiyeci kelimesini bile duymamışlar daha önce." Yüzümde hafif bir kızarıklık hissederek sorularıma devam ettim. "Sizce büyük markalarla mücadele edebilmek için neler yapılmalı?" Ali Bey hüznü gözlerini avuşturdu. "Bence artık çok geç." dedi. "Markalaşma o kadar benimsendi, markalar o kadar güçlendi ki dev birer amiral gemileri haline geldiler. Bizim gibi tezgah esnaflar ise okyanusta her an batmaya hazır küçük tekneler gibi kaldık. Bu çarşıda bütün esnaflar toplansak bile tek bir markanın sermayesinin yanına bile yaklaşamayız. Bu yüzden ben artık bu saatten sonra rekabetin imkansız hale geldiğini, bizim kuşağın ardından esnaflık zanaatının yok olacağını düşünüyorum." dedi derin bir acıyla. Canım sıkılarak devam ettim konuşmamıza. "Çarşıdaki diğer esnaflara nasıl yansıdı bu sıkıntılı durum?" diye sordum cevabı aşağı yukarı tahmin ederek. "Halimiz ortada görüyorsun." diye karşılık verdi Ali Bey. Ardından yılların çalışmasıyla nasırlaşmış ellerini karşıdaki kapanmış dükkana doğru uzattı. "Karşıda gördüğün dükkana Kumaşçı Aleko'nun meşhur dükkanydı. Aleko benim çok eski bir dostumdum. O da babasının mesleği olan kumaşçılıkla uğraşırdı. Babası Yanni dönemin en popüler kumaşçılarından biriydi. İtalya'dan özel olarak getirdiği kumaşların eşi benzeri yoktu. Herkes dükkanın önünde uzun kuyruklar oluştur rengarenk, çeşit çeşit kumaşları kapışırdı. Babasının ölümünün ardından böylesine işlek bir dükkanın sahibi haline gelen Aleko uzun yıllar aynı istikrarı tutturmayı başardı. Hatta öyle ki dükkana bir şehir efsanesi haline gelmiş, Ankara'dan saygın milletvekili eşleri kabarı listelerle siparişler gönderir olmuştu. Biz de bu yıllarda Aleko'yla komşu dükkana sahipleri olarak ilişkimizi ilerletmiştik; fakat gel gör ki yıllar içinde hazır giyim markalarının önlenemez artışı Aleko'nun işlerine balta vurmaya başladı. En başlarda umursamaz görünüp idare etmeye çalışsa da başarılı olamadı iflas etti ve iki sene önce son derece yoksul ve borçlu bir şekilde vefat etti." Ali Bey sustu ve düşüncelere daldı. Başka dünyalara dalıp gittiği, kendi içinde nostalji yaşadığı belli oluyordu. Oluşan mutsuz havayı dağıtmak, konuşmayı neşeli bitirebilmek için "Eski çarşı hayatından bahsedebilir misiniz?" diye sordum. Ali Bey heyecanla anlatmaya koyuldu. Bir taraftan artık görülmesi çok güç bir düzenden bahsediyor, bir taraftan eskiyi hatırladıkça yüzü aydınlanıyordu. "O günler bambaşkaydı be yavrum. Her sabah erken saatlerde büyük bir istek ve heyecanla dükkânlarımızı açardık. Çarşı hiçbir zaman boş kalmaz, günün her saati insan kaynardı. Rengarenk vitrinlerimiz yediden yetmişe herkese çok albenili gözükürdü. Bunun yanında toplumumuzun gelenekleşmiş ticaret kurallarını devam ettirir, esnaf dayanışması oluştururduk. Sıkıntılı duruma düşenin yardımı koşar, her ihtiyacını karşılamaya uğraşırdık. Şimdi ise hepimiz sıkıntı içerisindeyiz ama yardımımıza koşan kimse yok. Yok olmaya yüz tutmuş bir kültürün son temsilcileriyiz biz." diyerek sözlerini tamamladı Ali Bey. Son sözleriyle her şeyi açıklamıştı, zaten. Markalaşmanın yok ettiği bir kültür, fırtınalı okyanusta batan ekmek tekneleri, değeri bilinmeyen emekler... İnsan hepsine canlı olarak tanık olabiliyor semt çarşılarına gidip esnafla sohbet edince.

Mert KARAKAŞLAR

La Magie du Jazz

C'est quoi le jazz? Pouvons-nous dire que c'est un enthousiasme ou est-ce que c'est lui qui envahit toute notre existence? Est-ce qu'on peut le voir? Pouvons-nous le goûter comme un dessert? Les sentiments selon lesquels on sent défiler les équipements d'un cuisinier et qui colorent le monde, peut-on sentir le reflet du sens de l'être humain? Où bien est-ce la joie d'être capable de créer quelque chose qui nous fait sourire comme un bébé, en écoutant du jazz? Oui et non, mon très cher ami... Parce que "C'est la vie en rose!"... C'est la vie en bleu, comme l'époque de dépression de Picasso... C'est la vie en blanc, comme le beau chemisier de Marilyn... C'est tout ce qu'on voit et sent dans la nature. Un peu difficile à comprendre mais en même temps très facile à l'imaginer car le jazz est profondément humain. Puis, il y a un vrai concept d'improvisation qui détermine une grande majorité de la créativité du jazz. Si les musiciens qui produisent ce type de musique, n'ont pas le sens de l'humour ni le vouloir et le pouvoir de créer de nouvelles oeuvres, ils ne pourront jamais devenir les étoiles de la nuit du jazz. Ils ne pourront jamais obtenir un trône inébranlable. Alors, imaginons-nous et entrons dans ce monde magique du jazz avec Louis Armstrong -chanté par Ella Fitzgerald- afin de vivre l'exaltation profonde en amour:

"Le paradis, je suis au paradis,
Et mon coeur bat si fort que j'ai du mal à parler
Et il semble que j'ai trouvé le bonheur que je cherchais
Quand nous sommes ensemble dehors, dansant joue contre joue.

Le paradis, je suis au paradis,
Et les soucis qui flottent autour de moi pendant la semaine
Semblent disparaître comme le moment chanceux d'un joueur
Quand nous sommes ensemble, dansant joue contre joue."

Le morceau nous propose de découvrir un espace enchanteur qui éloigne l'homme vers le pays de l'insouciance transporté par le charme de l'amour parfait:

"Et je sens que j'ai trouvé le bonheur que je cherchais
Quand nous sommes ensemble dehors, dansant joue contre joue"

Il faut bien le reconnaître qu' il est nécessaire de connaître la révolution dans le domaine de la musique; L'histoire des hommes qui l'ont créée pour avoir un ami, une mère, un père et en général un être aimé ... Parfois cela pouvait aussi être un dieu qui leur a montré le chemin du Jardin d'Eden... En effet ce genre a été le serpent qui nous a ouvert l'horizon mystérieux de toute la beauté de la nuit... Il s'agit d'une nuit dans laquelle on peut se sentir égal avec tout le monde. Le jazz, le soleil de cette nuit a beaucoup d'énergie pour effacer les péchés. Mais la lune ne ressemble pas au soleil... Elle n'est qu'un miroir de nos coeurs. On ne peut pas distinguer les défauts du monde dans l'obscurité. Il n'y a aucune importance de se sentir irrémédiable puisque la clarté du Cosmos est plus forte que les valeurs humaines; donc vivre le goût du jazz c'est réussir à vivre l'absence des peurs des temps nocturnes en se créant une histoire magnifique. Le rythme de la nuit, il faut que tu l'attrapes pour pouvoir comprendre le rythme de la vie qui augmente d'un jour à l'autre à cause des modernités qui se multiplient en tous les domaines.

Comme la petite pluie fine tombant avec la naissance du jour et qui semble nettoyer la saleté du rideau noir le jazz purifie notre esprit. Disons que la nuit symbolise les regrets de la vie et la pluie est l'allégorie de la confession. La naissance du jour peut être une nouvelle vie nous proposant de nouvelles habitudes ou une rencontre avec des personnes dont on a beaucoup envie de connaître les vertus. Cependant l'humeur du jazz ne disparaît pas avec la naissance du jour... Elle était toujours à côté de nous, depuis le commencement du monde... Mais notre système de penser ou notre niveau d'imagination n'était pas suffisant pour saisir son existence. C'est comme la découverte de l'Amérique... Ce continent se trouvait toujours dans le monde, juste à la proximité...mais ignoré. D'accord j'accepte que ce n'était pas si facile de franchir l'océan. Mais c'était le destin inévitable. Nous disons l'océan, les autres disent un itinéraire, une traversée...

Premièrement on doit prendre conscience de la liberté. La liberté de pensée, après avoir vécu la souffrance et l'amour. Il est possible de dire que le jazz et le rouge ont beaucoup de points communs. Le sang qui a été répandu pour obtenir la liberté et les battements de coeur qui nous rappellent que nous vivons pour l'amour.

Selon moi, le jazz est la meilleure façon de présenter aux autres la liberté et les aventures du coeur à travers le monde... C'est très intéressant de savoir que la musique jazz est née aux Etats-Unis... Il y avait deux formations celle du nouveau monde et celle du jazz qui se ressemblaient mais le temps était différent. On peut aussi observer que l'accumulation culturelle américaine avait commencé à s'enrichir avec l'augmentation de l'influence et le sentiment de la liberté inspirée et véhiculée par le jazz.

C'est sûr que la musique avec tous ses genres est une pratique qui a beaucoup changé le monde. C'est une preuve qui nous montre qu'elle est universelle. Nous parlons de la musique! On n'est pas obligé de connaître une autre langue ou des idées politiques. Oui, il y a la musique ethnique mais cela aussi peut être appréciée par sa qualité de devenir une source d'inspiration et une référence de goût pour les autres cultures... Car la musique appartient en quelque sorte à la culture universelle, pas seulement à chaque nation! Donc ici, on peut aussi dire que c'est la force agressive de l'art, qui se manifeste avec les mesures magiques du jazz...

Oui, je sais qu'on parle beaucoup de lui. J'ai dit "lui" pour que vous le pensiez comme un confident et le preniez pour un ami.

Donc c'est quoi le jazz? Est-ce qu'on peut le goûter suivant ses mélodies charmeuses?

Si vous le voulez bien sans que je vous l'oblige. Mon idée est que cela vaut la peine.

Can HAKAN

Sauver sa Liberté

D'un jour à l'autre, dans notre monde moderne, les conditions de vie deviennent rapidement plus confortables et les opportunités contemporaines nous flattent et nous inspirent une vanité qui ne nous assure pas toujours la liberté. Si on n'applique pas librement notre intelligence en nous occupant de nos missions sociales, on n'obtiendra jamais la satisfaction. Le succès, l'amour et même les relations d'amitié veulent que nous agissions consciemment avec un sens critique singulier. Si les conditions de vie des hommes continuent à se développer avec ce même rythme accéléré, le sentiment de satisfaction pourra disparaître.

L'homme découragé et sans labeur est une existence vaine. La chose la plus fondamentale pour l'homme est le sentiment de motivation pour obtenir ce qu'il souhaite. Il veut obtenir rapidement mais il ne sait pas que s'il obtient facilement il n'éprouvera qu'un effet d'affadissement, par conséquent il pourra douter de sa liberté. On doit tout d'abord mériter ce qu'on souhaite obtenir, c'est ensuite qu'on peut sentir la satisfaction. Mais on doit être très attentif parce que la satisfaction peut causer une addiction, et pour les êtres vivants, l'addiction est le point le plus sensible; l'homme peut être tributaire d'addiction qui le rend esclave: c'est un autre grave danger de nos jours. Si on ne veut pas être influencé par les conditions modernes, on doit apprendre à être libre en refusant les situations qui nous asservissent. Il est évident qu'il y a des obligations pour nous qui vivons à l'état social, on ne peut pas être totalement libre et on ne peut pas faire ce qu'on voudrait faire en toute liberté.

L'homme libre a souvent été perçu comme l'homme qui n'a pas d'obligation. Mais, l'homme sans obligation n'est pas libre, cet homme là est soumis à la loi du plus fort. Cette liberté n'est que licence. La vraie liberté permet de réaliser ce qu'on souhaite sans empêcher la liberté d'un autre. Cette liberté impose des normes qui permettent que la vie en société et dans le monde entier soit vécue en paix. Le sentiment de liberté est alors soumis à une obligation extérieure imposant à l'individu des règles et des droits à respecter soit dans sa vie sociale soit dans sa vie professionnelle et aussi dans sa vie privée. Cette obligation sert à ce que l'homme se fixe des limites qui sont intérieures et morales pour chaque individu. L'homme libre n'a pas à se soumettre involontairement à des règles. Les individus ont à savoir qu'ils ont à appliquer les principes moraux afin de vivre en paix tous ensemble. On peut comparer cet ordre à celui d'une symphonie jouée par un orchestre où chaque musicien accomplit sa fonction harmonieuse avec son instrument manié avec talent.

Dans la vie sociale quelles que soient les difficultés, les addictions imposées par la vie moderne, l'individu peut vivre l'harmonie d'une symphonie si chacun respecte les mêmes principes moraux. L'amateur en écoutant de la musique est attentif, il suit tous les détails du morceau, il en remarque toutes les beautés pour être satisfait; comme lui l'être social doit être attentif à tout ce qui se passe autour de lui pour vivre pleinement dans le moment, c'est sa liberté. Si l'on sait écouter les autres, on pourra intervenir correctement quand il est nécessaire, et aimer tout sans être désespéré; si chacun a la bonne volonté de devenir une note de cette symphonie le sentiment de vanité peut disparaître aisément en cédant sa place à celui de la liberté malgré les contraintes des temps modernes.

Mesleğimizi Gerçekten “Seçiyor” muyuz?

“İleride
ne olmak istiyorsun?”

diye sorulduğunda boş boş baktığım çok olur. İlk anda cevap veremeyişimin sebebi ne yapmak istediğimi bilmediğimden değil, etiketlerle kendimi kısıtlamayı tercih etmememdir. Bu konuda belli kalıplarla (toplumun ve yakın çevremizin bize dayattığı meslek algısı başta olmak üzere) düşünüp hemen bir karar vermeye girişmekten ziyade hayatta neler yapmaktan zevk aldığımızı ve hangi alanlara eğilimli olduğumuzu fark etmemiz çok daha sağlıklı ve anlamlı diye düşünüyorum.

Ben de

hepimizin yaşadığı o meşhur panik dalgasını iliklerime kadar hissediyorum bunları yazarken. Belirsizliğin ve üçüncü şahısların çirkin hırsları maalesef bizi buna sürükleyebiliyor. Kendimi keşfetmeye çıktığım içsel yolculukta anlıyorum: Hiç ama hiç usanmıyorum kendi idealimi aramaktan, kalbimin sesini dinlemekten. “En iyisi” için değil bu çaba, en “ben” olanı bulmak için. Bu arayış sırasında görüyorum ki kendini kaybedenler, yolunu şaşırانlar ve hatta tercih yapma hakkı bile tanınmayanların sayısı yadsınamayacak kadar az. Bunları fark ederken yine o paniği hissediyorum, artık tanıdık geliyor tüylerimin ürperışı. Bundan kaçmıyorum çünkü bu haklı bir sorgulama, değerli bir çaba. Her yüzleşmek durumunda olduğumuz duygularımız gibi panik de bu anlamda gerekli ve onu içselleştirdiğimiz an bambaşka bir algı doğuyor içerlerde bir yerde. Olaylara ve onları yaşama şeklimizle ilgili her şey berraklaşıyor sanki, daha iyi anlıyoruz olanı biteni.

Hepimizin -eğitim sistemi hakkında yeterince bilinçli her gencin- ağzından en az bir kez duyarsınız şu cümleyi:

“Bu ülkede ne ile ilgili olduğun ya da hangi dallarda farklılık gösterdiğin değil; hangi okulun hangi bölümüne puanın yeterse o oluyorsun.”

Haklı bir yakınma ve buz gibi bir gerçek, gün gibi ortada.

Bu cümleyi bize ezberleten sisteme teşekkürler. Hayatın belki de en acımasız yanını, ne olmak istediğini bir sınavla “belirlemek” zorunda bıraktığı ve bu yolla ömrünün daha 18. yılında hayatının en belirleyici kararını vermek durumunda bıraktığı için. Hayatta etiketlerden daha önemli bir şey yokmuş gibi muamele ettiği ve zihnini böyle doldurduğu için.

tercihler(!)

listesi yapmaya mecbur ettiği için.

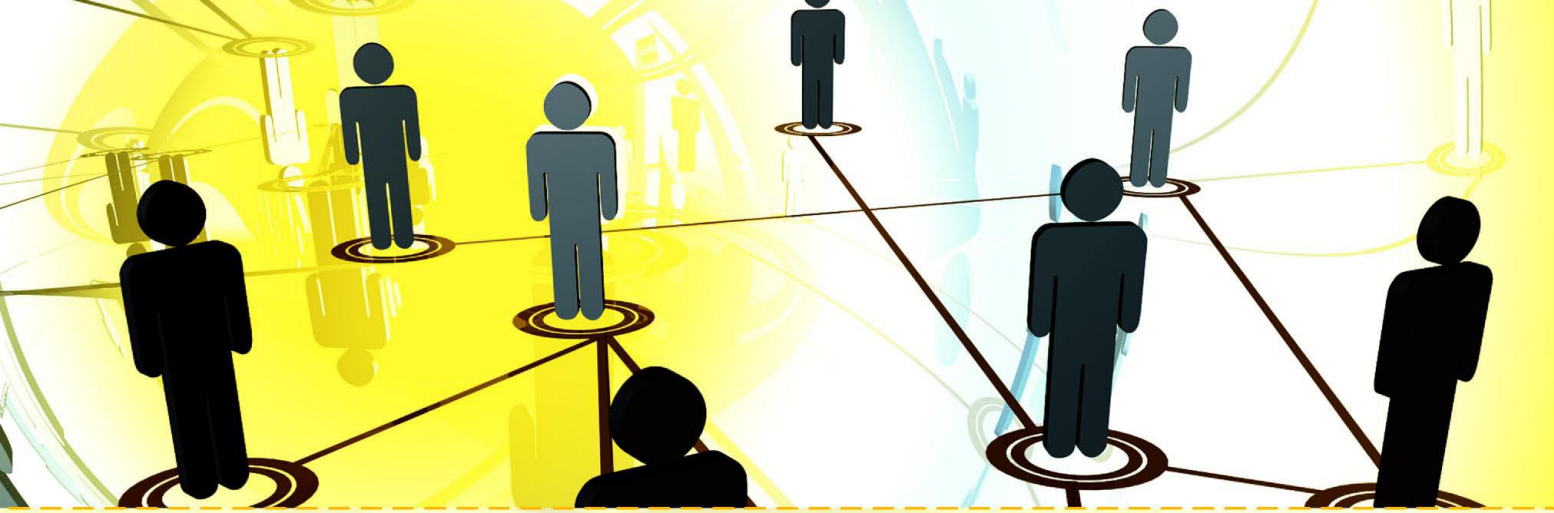
Bence bu işin sırrı, yani ideal olanı bulma çabası, ucunda bir sınav olduğunu veya ailemizin bizi yönlendirme çabalarına biraz da olsa kulaklarımızı tıkamak ve içimizde parıldayan kıvılcımları yakalayabilmemizden geçiyor. Unutmamak gerekir ki bahsettiğimiz bu “tercih” hayatlarımızı belli bir yöne sürükleyecek bir rüzgar gibi. Hangisine kapılıp kendimizi keşfedeceğimiz diyarları bulacağız, bu her şeye rağmen bizim elimizde.

Ben şu an sevdiğim, değer verdiğim ve beni ben yaptıklarını bildiğim ne varsa yapmaya devam edeceğim sadece. Sistemin gerektirdiği zihniyete uymak mecburiyetinde kalmamak, koyun sürüsünde asimile olmamak için mi? Marjinal olmak için mi? Bu sorunun cevabı benim için hayır. Ben sadece ben olacağım. Herkesin birçok defa yapmayı unuttuğu şey. Çünkü benliğini kaybettğinde senden, geriye bir vücut dışında ne kalır?

Etiket vermek işin kolay kısmı. Mesleğimin adını siz belirlersiniz, ben yapmaya devam ederim. Farkında olduğum için mutluyum ve farkında olanları gördükçe daha da mutlu oluyorum. Umarım hayatımızın bu “önemli seçimler yapma” döneminde hepimiz kendi potansiyelimizi en iyi şekilde ortaya çıkarabilir ve en azından yaşadığımız toplumda bize uygun bir yerler bulabiliriz.

Mina MARAŞLIGİL

Desen: Asya BEKRIOĞLU

Un Jeune Esprit et sa Carrière

Chaque adolescent a un rêve sur le futur. Il rêve de son université, de sa profession, de son mariage et d'autres idéals. Mais surtout il pense à sa profession, à sa carrière. Parce que selon la carrière choisie il peut avoir une vie heureuse ou malheureuse. Alors on peut comprendre que le choix de la carrière est très important dans la vie d'un homme. C'est pourquoi pour qu'un homme ait une bonne vie satisfaisante, il faut qu'il choisisse consciemment sa profession.

Pour bien choisir une carrière dans le monde actuel, il y a quelques points importants qu'il faut prendre en considération auxquels le jeune doit faire attention afin d'éviter les graves erreurs.

Premièrement on peut dire qu'il doit se connaître. Par exemple il doit connaître son caractère, ses loisirs et surtout ce qu'il veut et souhaite dans la vie. En plus s'il a un talent caché, le jeune peut participer à quelques activités ou bien au club de l'école pour que le talent apparaisse. Par exemple le jeune peut choisir le club de ping-pong même s'il n'a pas déjà joué, pour le connaître simplement, pour faire du sport ou découvrir un nouveau talent s'il y en a un dans sa nature. Grâce à toutes ces activités son point de vue peut changer ou bien il peut avoir quelques idées sûres à propos des moyens de choisir sa carrière.

Un autre chemin pour que le jeune se connaisse est celui d'écouter les pensées et de demander les impressions des autres sur lui. Grâce à ces idées il peut être plus objectif et mieux se connaître. Par exemple les impressions de ses amis peuvent l'aider à se connaître, parce qu'ils le voient de l'extérieur et ils ont une chance de l'observer plus objectivement.

Deuxièmement, les parents ont plus d'expérience que le jeune, c'est pourquoi leurs réflexions, leurs conseils peuvent aider le jeune. Les parents sont les plus proches personnes

à un jeune, et les parents souhaitent toujours le bonheur de leurs enfants. Donc un jeune doit écouter les conseils de ceux qui ont des expériences vécues. De plus il est nécessaire que les parents écoutent autant leurs enfants sans critiquer et juger abstraitement leur choix. Par contre ils doivent le soutenir et encourager si le choix est raisonnable ; ce jugement n'est pas sans raison car il y a certains parents qui veulent que la profession de leurs enfants soient celle qu'ils ont eux-mêmes choisie. Par exemple le parent veut que la profession de son enfant soit l'avocat mais par contre le jeune veut être musicien. Mais si son choix est vraiment faux ou utopique alors il faut qu'ils persuadent absolument le jeune pour le détourner de son idéal.

Troisièmement, on peut dire que le jeune doit faire une recherche sur les métiers ; cela veut dire qu'une recherche sur les propriétés, le traitement, les conditions de travail du métier doit être menée et autant il doit se demander en quel mesure le métier choisi peut lui faire plaisir et voir en même temps si les branches de ce métier sont plusieurs. Par exemple le jeune peut vouloir devenir médecin mais après avoir fait une recherche sur la médecine il apprend que son enseignement est long et difficile. C'est pourquoi ses pensées peuvent changer et il peut commencer à réfléchir sur un autre métier qui soit meilleur pour lui.

En conclusion, on peut affirmer que le choix de la carrière a une place très importante dans la vie d'un jeune esprit. C'est pourquoi il doit être d'abord un bon observateur des pratiques dans chaque domaine afin de devenir capable de choisir consciemment sa carrière. Néanmoins, pour un bon choix il faut qu'il se connaisse à fond, qu'il écoute sa famille et fasse une synthèse rationaliste des connaissances acquises suivant les différents domaines professionnels.

Etre Jeune dans le Monde Actuel

“La jeunesse n’est pas une période de la vie, elle est un état d’esprit, un effet de la volonté, une qualité de l’imagination, une intensité émotive, une victoire du courage sur la timidité, du goût de l’aventure sur l’amour du confort.” dit Général Mac Arthur.

Un jeune, c’est celui qui commence à découvrir le monde. Pendant la jeunesse, on a des expériences qui vont nous montrer un chemin dans notre vie. On apprend ce qui est bien ou mal. Quand nous faisons quelque chose par nous-mêmes, nous savons que nous sommes grands et nous nous sommes devenus jeunes. On est motivé par la volonté de rencontrer des gens, de s’amuser et de découvrir le monde. En même temps, on s’efforce d’être un individu conscient. Etre jeune c’est une aventure de l’apprentissage; mais on se pose aussi cette question suivant les époques qui imposent leurs caractéristiques: que veut dire être jeune dans le monde actuel. Il est certain que beaucoup de choses ont changé. Nous sommes des nouvelles générations qui ont de différentes possibilités et responsabilités.

Dans le monde d’aujourd’hui, on ne grandit plus comme avant. Les désirs, les besoins sont modifiés par les conditions actuelles. Avec les changements technologiques les attentes sont accrues. Ensuite, les jeunes d’aujourd’hui vivent maintes expériences dans les domaines de l’éducation, dans la famille, dans les secteurs d’emploi et celui de la santé qui sont bien différentes de celles des jeunes d’il y a une ou deux générations. A l’époque, il y avait des jeunes qui grandissaient avec des difficultés et des moyens bien limités. Ce développement influence tous les points de la vie. Les jeunes participent à la politique aussi. Ils sont toujours actifs. Avec la mondialisation, nous avons commencé à donner une importance particulière à l’éducation et nous avons compris les mauvais effets de l’insuffisance dans une époque où l’on vit de grands changements. Les universités sont remplies d’étudiants qui souhaitent avoir les meilleurs résultats. La technologie est développée et on avance avec des pas de géant dans les domaines différents de la science. Par exemple, internet, c’est un moyen miraculeux qui nous aide en médecine. On peut y trouver ce qu’on veut.

Cependant en même temps, les jeunes d’aujourd’hui sont confrontés aussi à des problèmes: à cause de l’augmentation de la population les problèmes économiques apparaissent. Malheureusement les jeunes ne peuvent pas trouver facilement un emploi satisfaisant. Avec le monde développé, les jeunes ont besoin de plus d’argent pour se débrouiller.

Particulièrement, on commence à oublier nos valeurs de jadis; en vivant dans un chaos qui existe dans le monde actuel, les jeunes ne s’intéressent plus aux valeurs ancestrales. Les coutumes et les traditions transmises de génération en génération ont lentement commencé à disparaître.

Kolaj: Alper ÇALTIK

Puis, nos ancêtres ont légué notre histoire et notre culture aux jeunes et ce sont les jeunes qui doivent les sauvegarder afin de les faire survivre. Il est évident que les jeunes étudient et travaillent aussi pour leur futur mais celui qui ne connaît pas son histoire ni l’histoire des mœurs alors il ne peut pas espérer un avenir satisfaisant car au-delà du matériel l’homme a besoin des valeurs morales s’il n’a pas perdu sa sensibilité.

“Etre jeune”, c’est la plus importante période qui ouvre une nouvelle porte et une page toute blanche dans la vie. “Etre jeune aujourd’hui” c’est avoir une page remplie avec toutes les innovations qui font oublier un grand nombre de difficultés du passé mais “être jeune aujourd’hui” c’est en même temps avoir le courage de s’adapter aux difficultés et aux responsabilités d’une époque qui ne pardonne pas facilement les erreurs et les inconsciences.

Zeynep BESLER

Hazırlık Sınıfları Aşevi Gezisi

Sosyal Yardım, sosyo-ekonomik açıdan yetersiz, kentleşme bilincine ulaşmada zorluklar ve yokluklar yaşayan bölgelere yiyecek, giyecek, yakacak ve ilaç gibi temel ihtiyaçlar sağlanarak yapılan karşılıksız yardımlardır. İçinizde sevgi uyandıran, sıcak bir his veren olgudur; sosyal yardım. Paylaşma hissi uyandıran, bizi birbirimize yakınlaştıran, aradaki engelleri kaldıran, büyü gibi bir şey.

Sosyal yardım bizim gelişimimize çok katkı sağlar. Bizi olgunlaştırır, hayatın gerçeklerini anlamamızı sağlar. Bizi bir grup yapar; olanaklarını paylaşma arzusuyla yanıp tutuşan bir grup. Bize huzur verir, bizi senkronize eder.

Peki Bunları Söylüyoruz Ama Faaliyet Olarak Ne Yapıyoruz?

Biz hazırlık sınıfları olarak bu söylediklerimizi kanıtlayacak bir faaliyet yaptık: AŞEVİ GEZİSİ. Her sınıfın belli bir günü oldu, bu gün içerisinde iki saatimizi yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım götürerek geçirdik ve ben kendi adıma uzun bir süre gururla anlatabileceğim iki saat yaşadım. İlk işimiz büyük yemek kaplarını ve içinde sütle yoğurt olan poşetleri servise taşımak oldu. Kısa bir süre sonra gitmemiz gereken yere ulaştık ve kapları önünde insanların ışıldayan gözlerle beklediği minik bir kulübeye koyduk. Bonelerimizi ve eldivenlerimizi giyip yemek dağıtmaya başladık. Yoğurt kaplarına makarna ve fasulye doldurduk. Sırasıyla elimizden geldiği kadarıyla herkese süt ve yoğurt poşeti vermeye çalıştık. Bu insan kuyruğu; doğru düzgün yürüyemeyen nineler ve dedeler, küçük çocuklarına sahip çıkmaya çalışan anneler, sıcak bir yemeği belki iki haftada bir yiyebilen insanlarla doluydu.

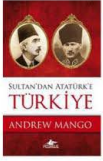
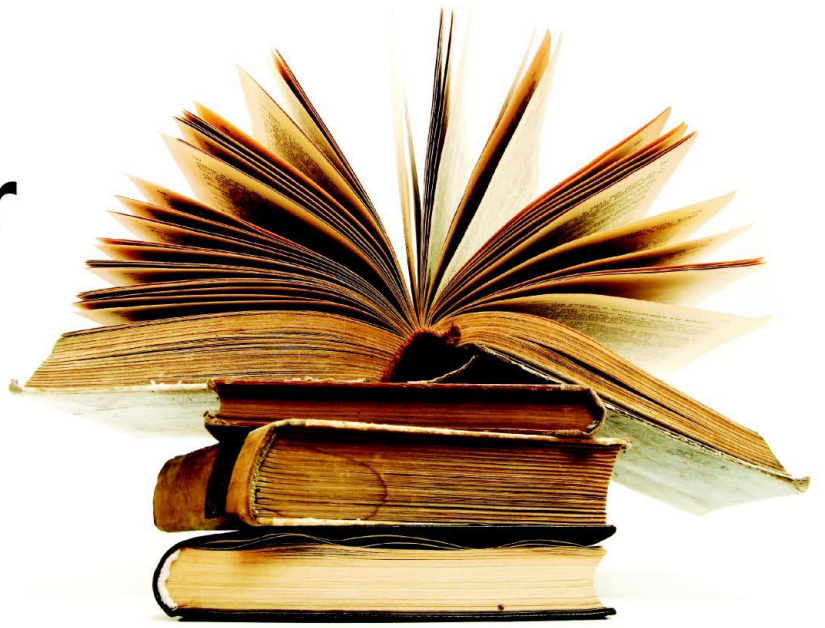
İşte bu yüzden bunu bir kere değil; bir ömür yapmalıyız. Eğer bunu bir yaşam tarzı haline getirirseniz, her yardım ettiğiniz kişinin gözünde o ışığı göreceksiniz, sıcaklığı hissedeceksiniz, duvarları yıkıp bir olacaksınız.

MUutlu, Huzurlu ve Bir.

Zeynep AKTAŞ

Önerdiğim Kitaplar

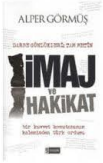
Sultan'dan Atatürk'e Türkiye

Andrew Mango, Pegasus Yayınları
Adından da anlaşılacağı gibi bu kitap Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna kadar Osmanlı'da yaşananları özetliyor. Az bilinenlere dikkat çekiyor.

Yakın Tarihin Gerçekleri

İlber Ortaylı, Timaş Yayınları
Osmanlı'nın son dönemlerinde gelişen olaylara ışık tutan ve doğru bilinen yanlışlara dikkat çeken bir kitap.

İmaj ve Hakikat

Alper Görmüş, Etkileşim Yayınları
Yazar, Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'in anılarının Nokta dergisinde yayımlanmayan bölümlerini kitap haline getirmiş.

Dergide ipuçları verilen ancak detaylarına girilemeyen konuları aydınlatmayı hedefliyor.

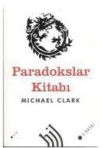
Türkiye'nin Kürt Meselesi

Graham E. Fuller ve Henri J. Barkey, Profil Yayınları
Yazarlar sorunun kökenlerine inmeyi ve ortaya çıkan problemlere çözüm önermeyi hedefliyor. Türkiye'nin bölge ülkeleriyle ve diğer ülkelerle ilişkilerini irdeliyor. Detaylı bir inceleme yapan bu kitabın tek sorunu Türkçeye 10 yıllık bir gecikmeyle çevrilmesi.

Silahları Gömmek

Orhan Miroğlu, Everest Yayınları
Özetle kürt sorununda şiddetin artık sona ermesini, müzakere noktasına gelinecekse masada güç gösterisi veya silah olmaması gerektiğini savunan Miroğlu barışçı yaklaşımların ön plana çıkartılması gerektiğini vurguluyor.

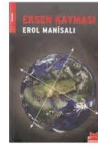
Tanrı Daima Tebdil-i Kıyafet Gezer

Laurent Gounelle, Pegasus Yayınları
Yaşamına son vermeye çalışırken kaderini karşısına çıkan birinin ellerine bırakan bir adamın öyküsü. İlginç kurgusuyla ve şaşırtıcı sonuyla kişisel gelişim türüne de girebilecek bir roman.

Türkiye'nin Zihin Tarihi

Hilmi Yavuz, Timaş Yayınları
Yazar, İslam medeniyetine dayanan Osmanlı kültürünün çok büyük zenginliklere sahip olduğunu vurguluyor. Bu kültürün iyi anlaşılması ve özümseyebilmesi için dönemin aydınlarını, edebiyatını, saray ve kent kültürünü irdelememiz gerektiğini belirtiyor. Saray kültürü ve halk kültürü etraflica incelenmeden konunun anlaşılamayacağına işaret ediyor.

Eksen Kayması

Erol Manisalı, Kırmızı Kedi Yayınevi
Türkiye'nin diğer ülkelerle ilişkilerini ve dış politikasını irdelleyen bir kitap. ABD, Rusya ve Çin faktörlerinin gidişatı nasıl etkileyeceğini, AB sürecindeki gelişmeleri iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel açılardan masaya yatırıyor.

Hiperaktif Çocuk Okulda

Yankı Yazgan, Doğan Kitap
Yazgan, hiperaktif çocuklara nasıl tanı konulabileceğinin ve yerinde duramayan bu bireylerle nasıl iletişim kurulabileceğinin ipuçlarını veriyor. Öğretmenlere uygulaması kolay bazı yöntemler öneriyor. Mutlaka okunmalı.

Görmek ve Fark Etmek

Alain de Botton, Sel Yayıncılık
Bu kitap, yazmaya alışık olduğum türden bir özete uygun değil. Ben de kısa bir alıntı yaparak beni nasıl çarptığına dair size fikir vermeye çalışacağım: "Romantik anların en yoğununu başka birinin yanında romantik olmak zorunda olmayanlar yaşarlar".

Paradokslar Kitabı

Michael Clark, Hil Yayın
Farklı alanlardan birçok paradoksu detaylı biçimde gözler önüne seren ilginç bir kitap. Teknik açıklama içeren bazı konularda okunması biraz zor olabilir.

Spor Etkinliklerimiz

**İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi**

Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T: +90 216 336 17 28
F: +90 216 348 71 69
www.sj.k12.tr

